SERIE NOUA

ENIGMA

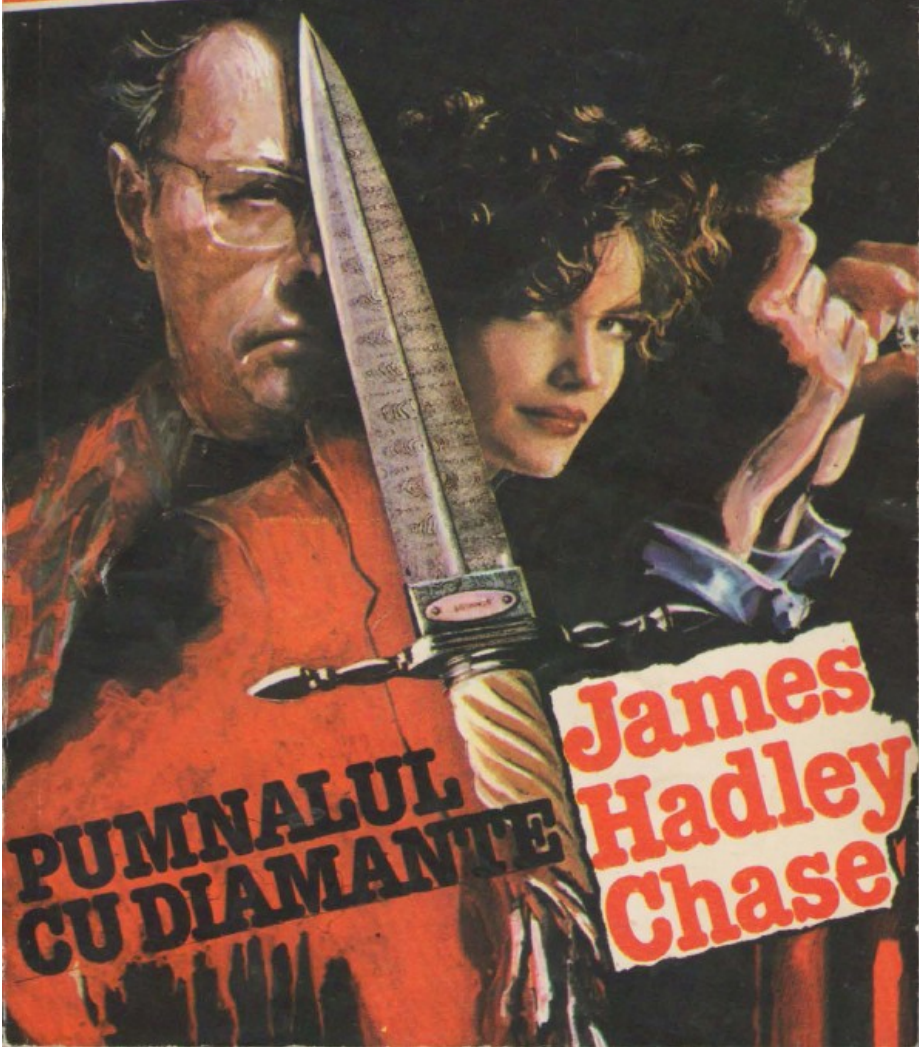

PUMNALUL CU DIAMANTE

James Hadley Chase

Această carte a fost publicată prima oară în 1951 sub titlul original „In a vain shadow (Never trust a woman)” la editura Jarrolds (UK).

Ebook v1.0 (hunyade)

JAMES HADLEY CHASE

PUMNALUL CU DIAMANTE

Editura Z, Colecţia Enigma
BUCUREŞTI, 1994

Coperta de GH. BALTOC

Editor: ZAMFIR M. RUSU

I.S.B.N. 973-9127-76-2

CAPITOLUL I

ANGAJAM BODYGUARD. DE PREFERINŢĂ FOST LUPTĂTOR DE COMANDO. VÂRSTA MAXIMĂ, 30 ANI. PUTERNIC ŞI ACTIV. SALARIU INTERESANT, PENTRU O PERSOANĂ CALIFICATĂ, PERSPECTIVE DE VIITOR. TRIMITEŢI SCRISOARE, CURRICULUM VITAE DETAILAT ŞI SITUAŢIA SERVICIULUI MILITAR. OBLIGATORIU RECOMANDĂRI.

— Aş mai bea un păhăruţ de gin, dac-ai binevoi să-ţi ridici nasul din ziar măcar pentru o clipă, spuse Netta.

— Imposibil. Ascultă, fii fetiţă cuminte şi serveşte-te singură! De altfel, e ginul tău. Aşa că nu te jena şi lasă-mă naibii în pace. Sunt ocupat.

Eram ocupat, şi încă ce ocupat. Tocmai încercam să mă dumiresc cam ce-ar fi putut însemna un salariu interesant şi perspective de viitor. M-am întrebat cine o fi persoana care să aibă nevoie de un bodyguard şi mai ales de ce. Anunţul ăsta din mica publicitate era genul de anunţ pe care doar o singură dată în viaţă ai ocazia să-l vezi într-un ziar londonez. Salariu interesant, perspective de viitor. Cu perspectivele de viitor, sunt în stare să mă acomodez, nu-i nici o problemă pentru mine; cât despre bani, reuşisem să mă resemnez deja în privinţa asta.

E nostim, dar acum, când mă gândesc, nu-mi amintesc să fi existat nici măcar un singur moment din existenţa mea în care să nu fi avut nevoie de bani. Mi se scurg printre degete precum apa printr-o plasă de prins fluturi.

Acum o lună am câştigat două sute de lire. Am mizat o sută pe o pereche de nări albe, şi mi-a reuşit o lovitură

formidabilă, lăsând mult în urmă tot restul plutonului. Dar de atunci, au trecut treizeci de zile. Acum, mă despart de limita mizeriei doar cinci lire, câţiva şilingi, sănătatea mea de fier, şi bicepşii. Treizeci de zile. În care am topit aproape şase lire pe zi. N-a fost rău deloc. Să ştiţi că merita să cheltuieşti şase lire pe zi. Pur şi simplu nu-ţi mai revii. Ce mai, te simţi rege de-adevăratelea, asta e! Iar eu am o slăbiciune pentru senzaţiile de genul ăsta. De când am terminat stagiul militar, lunile s-au succedat numai cu suişuri şi coborâşuri, fără întrerupere. Iar poimâine, voi fi la pământ, încă o dată. Nu i-am spus nimic Nettei. Îşi va da cât de curând seama singură. Are un fler infailibil în privinţa asta, şi ştiu foarte bine ce o să facă. O să-mi deşerte toată poşeta pe genunchii mei, carnetul de cecuri şi tot restul.

Recunosc că de-a lungul existenţei mele am făcut câteva măgării mărunte, dar până acum, n-am ajuns să tapez de bani o femeie. Şi nici n-am intenţia s-o fac de acu-nainte. Necazul cu Netta este că ţine cu tot dinadinsul să mă întreţină. Cu creierul ei de bibilică, îşi închipuie că m-ar acapara mai mult dacă aş depinde financiar de ea. De câte ori mă vede cu câte o bancnotă de o liră, cum are o noapte albă. Îşi imaginează că o şi părăsesc imediat. Încă nu s-a prins că, cu cât am mai puţini marafeţi, cu atât îi scad şansele ca eu să rămân lângă ea. Ori de câte ori ne certăm, e convinsă că e suficient să dea plapuma de-o parte, că totul s-a şi aranjat.

M-am mutat la ea acum trei luni. Deja asta-i prea mult; două luni şi treizeci de zile. Şi încă ceva, când doarme, scrâşneşte din dinţi. Încercaţi să dormiţi alături de o femeie care face aşa şi mai discutăm noi.

Anunţul ăsta părea a fi ocazia mult visată pentru a spăla putina. Ceva îmi spunea că, ar fi suficient, doar să scriu, pentru a şi obţine slujba. Iar chestia asta ar crea un precedent. Până acum, n-a fost nevoie de nici un demers pentru a obţine vreo slujbă. Toate pe care le-am avut, ori mi-au fost propuse, ori mi-au căzut pur şi simplu din cer.

Cum a fost ziua în care admiram un Rolls în Bond Street şi când proprietara maşinii mi-a propus cinci lire pe săptămână să-i fiu şofer, plus casă şi masă plătite. Tipa nu menţionase nimic despre atribuţiile mele din afara serviciului, dar când m-am prins care erau, am şi întins-o. Să giugiuleşti o femeie de cincizeci de ani, scăpată din Muzeul Groazei, asta în nici un caz nu corespunde concepţiilor mele despre o viaţă uşoară.

Am fost starter la cursele de maşini, am ţinut scorul într-o sală de biliard şi tot aşa..., dar „gardă de corp", încă n-am fost. Şi dacă mă gândesc bine, cred că mi-am ratat vocaţia. Dac-ar fi să-mi placă o slujbă, păi numai corpuri aş păzi, mai ales dacă ar semăna cu al Nettei. Am toate calităţile necesare pentru o muncă de genul ăsta. Sunt un dur şi un solid. Am fost antrenat pentru comando. Am un croşeu de dreapta capabil să dărâme şi un cal. O ştiu din experienţă. L-am încercat. Iar de reflexele mele, nici vorbă să mă plâng. De altfel, am impresia că-n ţara asta, un bodyguard nu prea se cocoşează cu munca. Oamenii pe aici nu obişnuiesc să se împuşte unii pe alţii, sau să se ia la harţă pentru te miri ce fleac. Politicienii, chiar cei mai înverşunaţi, sunt înconjuraţi de gărzi de corp care, de ani buni n-au mai avut parte de vreo încăierare ca lumea. Dacă salariul ar corespunde normelor mele privind o plată colectă, atunci merită efortul de a scrie.

— Frankie, iubitule, la ce te gândeşti? N-ai deschis gura de o grămadă de vreme.

— Îţi dau ocazia s-o faci tu, poftim. Vezi, sunt plin de drăgălăşenii. Nu tu mi-ai cerut asta, cuvânt cu cuvânt?

— Ba da iubitule, dar asta nu înseamnă să stai mut toată seara! Ceva te frământă. Să nu-mi spui că nu-i aşa. Te ştiu eu.

— După ce mă ştii?

— Mai întâi, îţi încrunţi sprâncenele; pe urma, îţi rozi unghiile. Dac-ai putea să te abţii să mai faci aşa ceva.

Frankie, nu vreau să te cicălesc, dar este un obicei urât, şi în plus, îţi face nişte mâini oribile.

— Vrei să spui că dacă îmi încrunt sprâncenele şi îmi rod unghiile, asta înseamnă că mă frământă ceva. Aşa-i?

— Eu ştiu când ai ceva, iubitule.

— Intuiţie feminină, nu?

— Frankie, n-are rost să fii cinic. De câteva zile, nu ştiu ce-i cu tine. N-ai fost drăguţ nici măcar o dată. De câte ori deschid gura, mă iei peste picior. Nu mă mai bagi în seamă ca altădată. Iubitule! Şi eu care te iubesc atâta. Doar ştii că te iubesc, nu?

Gata. Pentru a nouă suta nouăzeci şi noua oară pe zi, îmi spunea că mă iubeşte.

— Vrei să ştii ce mă preocupă. Am să-ţi spun. Chiar vroiam să ţi-o zic, de dimineaţă. Iar am rămas lefter. Ce spui de asta? Mi-au mai rămas cinci lire, câţiva şilingi, într-un cuvânt, asta-i tot. Aşa că vreau să-mi găsesc o slujbă. Poftim, uită-te aici!

Şi i-am întins ziarul.

— Am însemnat cu o cruce. Dacă nu te descurci, am să-ţi citesc eu.

Începu să buchisească anunţul sprijinindu-se cu şoldul de masă şi răsucindu-şi pe deget o buclă de la ceafă.

I-am aşteptat reacţia. A venit cu întârziere. A pus ziarul pe masă, şi şi-a privit fix picioarele cu un aer uimit, de parcă ar fi realizat brusc că nu este încălţată cu pantofi, ci cu nişte cizme de cauciuc.

— Ei? am făcut eu, nerăbdător. Nu crezi că mi se potriveşte ca o mănuşă?

— Să nu scrii, Frankie. S-ar putea să fie periculos. Şi-apoi, e stupid. Cine să aibă nevoie de un bodyguard, dacă n-ar exista un pericol?

— Poate o vedetă de cinema.

— Eşti un prost. Am să... Vrei să mă faci geloasă. Ştii la fel de bine ca şi mine că nu poate fi vorba de o vedetă. Asta-i o chestie suspectă. Obligat.

Trebuie să recunosc că, din când în când, dramul ăla de minte care în accepţiunea ei se numeşte creier, mă dă gata.

— O chestie suspectă? Cum adică? Ia zi-i!

— De ce ar angaja cineva un bodyguard? Poliţia atunci la ce mai foloseşte?

— Auzi, să ştii că uneori eşti mai inteligentă decât pari. Dă-mi şi mie un pahar şi stai jos. Trebuie să-ţi spun ceva.

— Frankie, iubitule, nu poţi să fii mai delicat şi să nu-mi mai spui atâtea răutăţi?

— Dă-mi un pahar şi termină.

Îmi aduse un gin Dubonnet şi se aşeză.

— Frankie da' nu vrei mai întâi să mănânci? E aproape opt şi jumătate.

— Poate să fie şi miezul nopţii, că nu-mi pasă. Vrei să taci şi să m-asculţi? Ştiu că-ţi cer mult, dar poate că dacă faci un efort de voinţă, o să reuşeşti să stai liniştită măcar cinci minute.

A încetat să se mai bâţâie, şi m-a privit ca un puşti care a primit o scatoalcă.

— Ai fost isteaţă adineauri. Tipul care are nevoie de un bodyguard, precis că e o secătură. Cu asta, sunt de acord. Şi tocmai de-aia, mă interesează chestia asta. Cam de mult mă bate gândul la ceva agoniseală. Dar nu câteva parale de ici, sau de colo. Nu. Mie îmi trebuie potul ăla mare. Pot să-ţi arăt o grămadă de tipi care umblă creanga pe Picadilly, burduşiţi până-n gât. Tipi care au pus la cale matrapazlâcuri ca lumea, şi pe care le-au dus până la capăt. Tipi pentru care nu există poliţie şi care au în buzunare mai mult bănet decât am atins sau văzut eu vreodată. Asta-i afacerea care mă interesează, şi mirosul meu îmi spune că anunţul ăsta o să mă ducă drept acolo.

— Dar, Frankie...

— Da. Ştiu dinainte ce o să-mi spui. Nu-mi trebuie sfaturi de la nimeni. Destul am tras targa pe uscat, mi-ajunge. Jumătate, sau aproape jumătate din cât am câştigat s-a

topit plătind aiurelile scornite de porcăria asta de guvern. Impozitele mi-au umflat o liră din două. Niciodată n-am reuşit să-mi umplu buzunarele decât pariind pe un cal, şi în patru ani, mai mult am pierdut decât am câştigat. Aşa că, s-ar putea ca afacerea asta să nu fie chiar trambulina care să mă arunce în slăvi, dar asta nu înseamnă să fiu aşa de nătărău încât să nu încerc măcar să mă pricopsesc şi eu. În concluzie, începând din clipa asta, n-o să mai fiu fraierul care am fost! Gata. Tot ce vreau, e să am un punct de plecare. Îmi spune mie ceva că anunţul ăsta este tocmai ce caut. Mai cred şi alţii în semne, nu numai tu.

— Frankie, iubitule, ascultă-mă, te rog. Toată chestia asta e o prostie. O ştii şi tu. N-o să ai probleme cu poliţia? Tu eşti cam năbădăios. Ştiu că ai avut destule necazuri, dar o să fie şi mai rău dacă o să te arunci cu ochii-nchişi într-o chestie necurată. Cine se ţine de matrapazlâcuri, niciodată n-ajunge la bun sfârşit... Întotdeauna dă de bucluc... Frankie... Te rog.

— Bine; şi admiţând că aş fi obligat s-o fac? Ce, ai cumva ceva împotriva Tel-Aviv-ului, Parisului, sau New York-ului? Eu nu, dacă aş şti că am un sfert de milion de lire pe care să le pot cheltui ca turist. Ei? Şi am să-ţi mai spun ceva, drăguţo. Sunt aşa de pornit să pun mâna pe mangoţii ăştia, că nu m-aş da înapoi de la nimic ca să-i înşfac. M-auzi? De la nimic, nici chiar de la crimă.

N-am vrut să zic asta. Mi-a scăpat fără să vreau, probabil o idee înşurubată în subconştient de atâta amar de vreme. Acum, a ieşit la lumină, şi gata. Nu-mi mai rămâne nimic de făcut decât s-o rumeg cu multă, multă grijă.

CAPITOLUL II

După trei zile, în sfârşit, a sosit ceea ce aşteptam. Pe la nouă dimineaţa, Netta mi-a adus micul dejun pe o tavă. Trei scrisori se sprijineau de pâinea prăjită. A pus tava pe noptieră s-a prefăcut că se cufundă în lectura unor reclame, crezând că astfel îşi poate ascunde curiozitatea devoratoare.

Două scrisori conţineau nişte note de plată. A treia avea un timbru de doi penny şi jumătate. Cum de obicei scrisorile care-mi sosesc nu sunt timbrate decât cu timbre de un penny, am presupus că este vorba de răspunsul la scrisoarea mea în legătură cu slujba de bodyguard.

În timp ce Netta era absorbită de lectură, mi-am băut cafeaua, şi, în cele din urmă, am deschis scrisoarea. Am citit-o rapid. Bătută la maşină, fără ştersături, pe o hârtie ordinară, şi cu o semnătură ca laba gâştei, descifrabilă poate doar de un casier de bancă.

— Îţi aminteşti de anunţul ăla pe care ţi l-am arătat acum câteva seri? Un tip care căuta un bodyguard?

Ca şi cum n-ar fi încetat să-şi facă griji din pricina asta, zi şi noapte.

— Da, spuse prudent. Ai răspuns?

— Ştii foarte bine că da. După ce te-ai culcat bosumflată, am conceput o mică capodoperă, pe care am şi trimis-o prin poştă, tot în seara aia. Ăsta-i răspunsul. Trebuie să recunosc că nu-i prea încurajator. Nu prea adulmec eu ce speram. Hârtia n-are antet, şi nu-i scrisă de mână, astea-s două semne că eşti barosan. Dar, pe de altă parte, răspunsul e scurt şi precis. Azi la prânz, trebuie să mă prezint cu recomandările-n dinţi.

— Le ai, iubitule?

— Ce să am?

— Recomandările.

— N-am, doar dacă o să-mi dai tu. Ai putea spune că sunt un dur şi o brută, şi că ideile mele în ceea ce priveşte arta de a face dragoste sunt absolut de origine orientală. Vrei să faci asta pentru mine? Te-aş putea ajuta să scrii, dacă ţi se pare că eşti prea nervoasă.

— Sper că n-ai să te duci, Frankie.

— Şi încă cum. Ar putea fi şansa vieţii mele. Mi se pot deschide toate uşile către noroc, şi norocul nu surâde decât celor îndrăzneţi. De altfel, firma lor se numeşte „Enterprises Modernes”[1]. Iar eu sunt din cap până-n picioare şi modern, şi întreprinzător.

„Enterprises Modernes” îşi au birourile la etajul trei al unui bloc deprimant din Wardour Street. Nu tu lift, un hol care pute a grajd şi cu o balustradă a scării plină de o mizerie neagră care mi s-a lipit de palmă.

Am urcat scările de piatră până la etajul al treilea, şi am dibuit birourile la capătul unui culoar abia luminat. Îndoiala pusese stăpânire pe mine. Se părea că iluziile în care-mi pusesem atâtea speranţe, se stingeau încet. Cu cât înaintam mai mult, cu atât îmi vedeam perspectivele de viitor îndepărtându-se. Am început să mă întreb dacă nu cumva cineva îşi bătuse joc de mine. Caz în care mi-am propus să-mi las urmele pumnilor pe fălcile glumeţului ăluia, cine o fi el.

Nu m-am mai obosit să bat la uşă, am apăsat clanţa, şi am intrat. Chiar şi înăuntru, nimic nu-mi dovedea că n-ar fi vorba de o glumă proastă. Încăperea era mică, murdară şi jalnică. Am zărit un fişet metalic lângă o fereastră văduvită de perdele, un covor tocit pe o duşumea din lemn de brad, un birou amărât în mijlocul camerei, şi un radiator electric pe pervazul ferestrei. La birou şedea o femeie. Un specimen de o urâţenie adipoasă, căruia puteai să-i dai douăzeci de ani, dar tot atât de bine şi patruzeci, la fel de asexuată şi de plăcută la vedere ca o chiuvetă plină cu farfurii murdare. Purta o rochie neagră din satin, desfăcută pe la cusături, iar

[1] Enterprise - curaj, aventură. (engl.).

din spatele lentilelor groase ale ochelarilor cu rame de baga, ochii îi semănau cu două coacăze mici şi crude. Moralul mi-a crescut. Ceva îmi spunea că femeia asta era şireată, isteaţă şi tăioasă ca o lamă de bărbierit. Diferenţa dintre ea şi Netta era aceeaşi ca dintre un tigru şi o pisică. Dacă şi patronul îi semăna, atunci însemna că era la înălţime. I-am aruncat scrisoarea pe birou.

— Acum e prânzul, aşa că iată-mă.

A ţinut scrisoarea la cincisprezece centimetri de vârful nasului şi a privit-o ca şi cum n-ar mai fi văzut-o niciodată. Apoi îmi aruncă o privire şi îmi indică cu degetul un scaun. Gestul ei făcu un diamant să scânteieze.

— Aşezaţi-vă. Am să văd dacă dl Sarek poate să vă primească.

M-am aşezat.

Nu prea părea grăbită să-mi anunţe sosirea. S-a cufundat în nişte pagini acoperite cu cifre dintr-un registru gros, care era pus acolo doar pentru a lua ochii, nu mă ducea ea pe mine. Apoi, a început să recitească scrisoarea pe care i-o dădusem, după care m-a examinat din nou. Am avut impresia că-mi poate număra mărunţişul din buzunar şi, firele de păr de pe piept. Cred că v-aţi dat seama ce privire putea să aibă.

În cele din urmă, s-a extras din scaun, a traversat camera, a deschis uşa din fund şi a dispărut. Am văzut destule femei la viaţa mea, dar ca asta, încă nu. Dură, multă, masivă, de parcă ar fi fost crupă de vier premiat.

Văzută din spate, semăna cu un butoi de bere cocoţat pe nişte picioare, dar mai nostim, era faptul că avea nişte picioruşe aşa de subţiri, că i le-aş fi putut cuprinde cu palma, genul de picioare care ar înnebuni-o pe Netta de gelozie.

Am aşteptat şi am ciulit urechea, dar n-am auzit nimic, nici măcar un murmur de voci. Am început să cuget. Încăperea asta mizerabilă nu mă demoraliza câtuşi de puţin. Am început să adulmec bănetul. A fost suficient să

arunc doar o privire; individa îşi purta inelul cu montura pe dinăuntru, dar eu ochisem deja diamantul. Mă pricep niţeluş la diamante. Ala pe care încerca să-l ascundă privirilor, valora pe puţin trei sau patru sute de lire. Mai mult ca sigur că nu l-a găsit la marginea trotuarului, şi la fel de sigur sunt că nu era inelul ei de logodnă. Ar fi putut fi un cadou pentru serviciile aduse, sau pentru a-şi ţine gura, ceva de genul ăsta. Genul de prime pe care doar mahării şi le pot permite; un mahăr care poate avea mici fantezii, cum ar fi un birou nenorocit şi nevoia unui bodyguard. Mirosul banilor se preciza clipă de clipă. Când sunt mulţumit, m-apuc să fluier. Ei bine, asta am şi început să fac, să fluier.

Ceasul de la mână îmi arăta douăsprezece şi douăzeci, când tipa ieşi din camera învecinată.

— Domnul Sarek vă primeşte imediat. Puteţi intra.

Mă tot gândisem cum să mă îmbrac pentru întâlnirea asta. Netta îmi sugerase să-mi pun costumul bleu, dar dacă ea ştie cum să se îmbrace, asta nu înseamnă că mă poate ghidona şi pe mine în privinţa asta; aşa că m-am hotărât pentru un pantalon maro din gabardină, şi pentru un pulover bleumarine pe gât, direct pe piele. Ştiu că este cea mai bună şmecherie pentru a-mi pune musculatura în valoare, şi, dacă-mi dau osteneala să mai îndoi şi braţul, spectacolul merita privit. Am intrat deci în camera învecinată fără nici un zgomot, cu mersul elastic şi legănat al muşchiuloşilor de piscină, care încearcă să agaţe o femeie ce-i interesează.

Magherniţa asta a doua nu arăta deloc mai bine decât prima. Era chiar mai mizerabilă, dacă aşa ceva vi se poate părea posibil; un birou la fel de amărât ca şi „fratele” său, un covor la fel de jerpelit, cu praful repartizat uniform, dar fără radiatorul electric de pe pervazul ferestrei.

În spatele biroului stătea aşezat un omuleţ bronzat, împopoţonat cu un pardesiu care efectiv m-a făcut să mă opresc din fluierat. Niciodată n-am mai văzut-o chestie ca asta. Ceva de necrezut. Cam ce poartă clovnii la circ. O

chestie de culoare roşiatică, cu carouri sângerii, de zece centimetri pătraţi, şi, ca şi cum n-ar fi fost suficient de hidos, clapele buzunarelor erau verzi ca smaraldele.

Primul gând care mi-a venit a fost că am de-a face cu un smintit. Ceea ce ar fi explicat anunţul şi pardesiul, începusem să mă întreb cum naiba s-o întind fără să declanşez o scenă. Dacă există ceva pe lumea asta care-mi pică greu la stomac, atunci acest ceva este un individ care şi-a pierdut busola.

— Intraţi, intraţi d-le Mitchell, îmi spuse omuleţul.

Avea acelaşi accent şi aceeaşi intonaţie cu a monstrului adipos de alături.

— Aşa-i că nu vă place pardesiul meu? Nici mie. Intraţi şi luaţi loc. Am să vă explic toată tărăşenia cât timp fumaţi o ţigară.

Chestia asta părea mai normală, dar eram încă circumspect. Am pus mâna pe un scaun din trestie, şi m-am aşezat, având biroul între mine şi pardesiu.

— Am sediul ăsta de trei ani, zise el, scormonindu-şi nasul cu degetul mic, şi în trei ani, mi s-au furat opt paltoane. Nu-i rău deloc, nu? Aşa că l-am, cumpărat pe ăsta. Nimeni n-o să mi-l mai fure. Aş putea să-l am toată viaţa. Nimeni n-o să jinduiască după el, nu? Nici eu. Nici mie nu-mi place, dar răcesc uşor, şi nu vreau să risc să mă întorc acasă dezbrăcat (îşi scoase o batistă îndoielnică din buzunar, şi îşi suflă nasul coroiat). În plus, asta facilitează afacerile. Oamenii se întreabă cine sunt. Iar eu sunt cunoscut în tot Wardour Street drept tipul cu pardesiul. Un sistem foarte bun, d-le Mitchell.

— Vă urez să fie aşa şi în continuare.

Un surâs şiret îi apăru din gura îngustă.

— Noi ăştia, străinii, avem un avantaj. Nu avem respect faţă de semenii noştri.

— Văd.

De data asta. M-am convins că nu-i nebun. Ne-am studiat reciproc. De unde naiba putea să vină? Din Turcia, poate?

Avea un ten foarte închis la culoare. Nasul aproape că-i ocupa toată faţa. O mutră de papagal, cu ochii mici, care păreau lipiţi de o parte şi de alta a nasului său cât o bârnă. Gura îngustă şi fără buze părea a fi o prelungire a nărilor. Deasupra nasului coroiat, o frunte zgâlţâită de ticuri şi brăzdată de cute. Era chel, cu un smoc de păr negru ce-i cădea peste urechi până la gulerul cămăşii. Era urât de te-ngrozeai, dar cum îi remarcai ochii mici şi negri, cum uitai de urâţenia lui. Ceea ce vedeam, mă impresiona, pur şi simplu. Erau ochii cuiva în stare să clădească un imperiu, să devină nabab, să-şi gâtuie mama şi apoi să plângă deasupra cadavrului ei. Acum mă prinsesem că chichineaţa asta infectă nu era decât o şmecherie. Un individ cu asemenea ochi n-ar fi lucrat într-un astfel de loc decât dacă ar fi avut motive întemeiate s-o facă. Atât asta, cât şi diamantul maldărului de grăsime îmi spuneau că nu pierdusem vremea de pomană, ci o nimerisem.

Am fumat două ţigări; nu dintr-ale lui, ci de-ale mele. Mi-a pus o grămadă de întrebări, pentru a lămuri detaliile pe care i le dădusem în scrisoare. Mă privea cu un aer impasibil. Din timp în timp, îmi mai roteam umerii. În fond, asta cumpăra. Trebuia să-i arăt marfa. Şi dintr-o dată zise:

— D-le Mitchell, nu mi-aţi spus că aţi făcut şi închisoare.

Preţ de o secundă, m-a cam avut. Mi-a aruncat-o pe un ton sever.

— Cunoaşteţi multă lume care ar face caz de aşa ceva? Nu cred că asta are vreo legătură cu afacerile.

— Aţi omorât un bărbat şi o femeie conducând o maşină, fiind beat la volan.

— Am să vă explic, frânele erau blocate. Se poate întâmpla oricui.

— Indivizii care beau mă enervează.

— Şi pe mine. Asta a fost acum patru ani. De atunci am avut timp să mă calmez.

— Angajaţii mei trebuie să fie cumpătaţi, d-le Mitchell.

— Bazaţi-vă pe mine. Cum am ieşit de la puşcărie, m-am jurat să nu mai pun alcool în gură.

Ochii mici şi negri mă cercetau. Dac-aş fi conectat la detectorul de minciuni, să fiţi siguri că l-aş învinge.

— În cazul ăsta… spuse el.

În regulă. Mă simţeam deja pe trei sferturi angajat.

— Aş putea să vă fac rost de recomandări, d-le Sarek, l-am întrerupt dar n-ar avea nici un rost. Vreţi un body-guard. N-am fost până acum bodyguard. Nimeni n-ar putea să vă spună dacă sunt în stare sau nu să mă descurc. Dvs. singur puteţi aprecia asta..

— Aş dori să ştiu dacă sunteţi cinstit, conştiincios şi demn de încredere.

— Recomandările mele ar putea să vă garanteze lucrurile astea, dar s-ar putea să nu mai fie de actualitate. Tot dvs. singur trebuie să vă daţi seama şi de asta.

M-a examinat din nou, un minut întreg.

— S-ar putea să ai dreptate, d-le Mitchell.

Asta e. A muşcat. O simţeam. Acum era momentul să aflu dacă urma să accept eu slujba. Era rândul lui să-mi dea amănunte despre salariul ăla interesant şi despre perspectivele de viitor. Nu se lăsă rugat.

— Pentru anumite motive pe care ţi le voi explica mai târziu, am nevoie de cineva care să mă însoţească în deplasările mele. În general, durează destul. Mă gândesc că zece lire pe săptămână, şi toate cheltuielile plătite, constituie un salariu acceptabil. Sunt hotărât să nu mă târguiesc.

— Aţi pomenit ceva despre viitor.

Ochii săi mici de porc străluciră.

— Despre asta o să discutăm când o să ne cunoaştem mai bine. Există într-adevăr perspective interesante pentru cineva calificat. Am să-ţi spun la sfârşitul lunii, dacă faci faţă.

— Nu-mi rămâne decât să aştept momentul ăla cu nerăbdare.

În acea clipă, intră tona de grăsime, cu un maldăr de scrisori în mână. Le lăsă cu grijă pe biroul lui Sarek.

— Emmie, ţi-l prezint pe Frank Mitchell. O să lucreze pentru mine. Dl. Mitchell, d-ra Pearl.

M-am mulţumit s-o învrednicesc cu un surâs veninos.

CAPITOLUL III

— Ei, ai reuşit?

— Bineînţeles că am reuşit. Doar nu credeai că o să bat drumul până în Wardour Street, fără să fiu sigur că totul o să meargă ca per roate. Şi acum, ascultă-mă bine, să nu mă baţi la cap. Trebuie să-mi fac bagajele.

— Bagajele?

— Exact. Îmi bag lucrurile mele într-o valiză, şi o încui. Te-ai prins?

— Aşadar, pleci?

— Da, plec.

M-a urmat până în dormitor. Avea un aer la fel de fericit ca al Scufiţei Roşii, pierdută în mijlocul pădurii.

— Ai să-mi lipseşti, Frankie.

— Şi tu mie. Ce mai, lucruri de astea se întâmplă în fiecare zi. O să mai trec eu, din când în când, să te mai văd. N-o să-ţi spun adio, fetiţo, ci doar „au revoir”. Să ştii de la mine că în franceză, asta înseamnă pe curând. Şi-acum, nu te mai sinchisi de ce fac eu şi dă-te la o parte.

Se aşează pe marginea unui scaun şi îşi încrucişă mâinile pe genunchi.

— Nu vreau să te deranjez, dar te-aş putea ajuta să-ţi faci valiza.

— Te-am mai văzut cum o faci. Mulţumesc, nu. Las' că mă ocup eu de asta.

O pauză lungă şi apoi:

— Şi cine-i tipul, Frankie?

— Ei, un fel de negustoraş de covoare. Dacă l-ai dezbrăca la piele, l-ai putea confunda cu un vultur pleşuv. Are o haină imposibilă. O adevărată aiureala de clovn. Pretinde că i s-au furat paltoanele, şi atunci l-a ales pe-ăsta, ca să fie sigur că o să-l aibă. Doar dacă ai fi orb sau daltonist i l-ai putea fura.

— Dar de ce vrea un bodyguard?

Mi-am scos din şifonier cele două costume şi le-am aşezat pe pat. De sub toaletă, mi-am tras cele trei perechi de pantofi.

— Pune-mi şi mie un pahar, te rog. Dar sec. O să trec la regim, şi asta s-ar putea să fie ultimul pe ziua de azi.

Mi-a adus un whisky dublu, cu o linguriţă de apă deasupra. Aşa îmi place mie. Mi-a întins paharul cu o mână tremurândă.

— Nu mai fii aşa. Oricum s-ar fi întâmplat asta. Doar nu te aşteptai să rămân aici pentru vecie, nu?

— Există oameni care nu se despart niciodată.

— Da' drept cine mă iei tu? Eu nu sunt din ăia, care să stea legaţi locului.

— Frankie, dacă ai nevoie de bani... Am nişte economii. Poţi să le iei, dacă vrei. Fără tine, nu prea ştiu ce să fac.

— Ah! Nu începe iar.

— Dar de ce vrei tu să pleci? N-ai putea să rămâi aici... şi să-l păzeşti pe ăla în timpul zilei?

— Asta-i o slujbă de zi şi noapte. A primit nişte scrisori de ameninţare.

— Şi atunci, de ce nu se duce la poliţie?

— Tipii ca el preferă să stea la distanţă de poliţai.

— Nu ştie cine i-a scris scrisorile?

— Nu, bineînţeles! A primit trei. În orice caz. Cine i le-a scris nu prea-i de calibru. Literele „d” şi „e” ale maşinii de scris pe care ăla, sau aia, a folosit-o sunt decalate. Aşa că poate fi uşor depistată. Şi hârtia de scris e neobişnuită, paginile sunt încadrate cu o linie albastră — genul de hârtie care place femeilor. Te-ai prins. Când mi-a arătat bileţelele alea duioase, m-am gândit imediat la secretara lui.

— Are şi o secretară?

— Bineînţeles. Doar ca să-i arăt că nu sunt chior şi că n-am creierul ruginit, i-am sugerat că autorul ar putea fi chiar individa aia. Cât pe ce să ţâşnească prin tavan. După ce s-a mai liniştit, mi-a mărturisit că are încredere în ea mai mult

decât în oricine, şi că practic, sunt asociaţi; că tipa lucrează împreună cu el de zece ani, de când avea ea paisprezece ani, şi dacă am de gând să spun un singur cuvânt contra ei, atunci pot să-mi iau tălpăşiţa. Asta nu înseamnă deloc că n-ar putea fi chiar ea, dar dacă tipul nici nu vrea să discute despre aşa ceva, treaba lui. Eu mă spăl pe mâini.

— Şi cum e tipa, Frankie?

M-a întrebat asta pe un ton complet detaşat.

— E armeancă.

— Armencele sunt femei frumoase.

— Aşa-i şi asta. Genul creol şi pasional. Şi un fund, Doamne, Dumnezeule! N-am mai văzut aşa ceva.

— Ca al meu?

— Îţi arde de glumă. Doar am zis fund, nu altceva. O linie trăsnet, nu alta, voluptoasă şi tot ce trebuie.

— Oh!

Mi-am pus costumele în valiză şi am început să-mi împachetez pantofii în hârtie.

— Şi ce învârte tipul, Frankie?

— E negustor. Cumpără şi vinde tot ce se cere pe piaţă.

— Şi de ce l-ar ameninţa cineva?

— El zice c-ar putea fi un concurent care încearcă să-l elimine.

Piaţa de desfacere la ăştia e destul de limitată. Cu cât sunt mai mulţi, cu atât beneficiul este mai mic. Individul crede că a fost ales tocmai el, fiindcă este nervos şi lipsit de apărare. Eu, nu cred nimic. Dar dacă mi s-ar cere părerea, chestia asta vine din altă parte. Scrisorile au ceva copilăresc în ele. În prima scria: „*Dacă ai un Dumnezeu, pregăteşte-te să-l întâlneşti.*" A doua: „*Nu prea mai ai mult timp de trăit*." şi tot aşa. Nimeni n-o să mă convingă că nişte rechini adevăraţi sunt în stare să debiteze prostii de astea. Dacă au de gând să trimită o scrisoare de ameninţare, pai o fac în aşa fel, încât să se priceapă clar ce urmăresc. Dar ce-i mai nostim, este că, deşi toate astea sunt aiureli, Sarek face pe el de frică.

— Aşa-l cheamă?

— Da, Henry Sarek. Are o vilă lângă Chesham. Acolo mă duc în seara asta.

— Vrei să spui că acolo o să locuieşti? Aşa de departe de aici?

— Nu-i aşa de departe, patruzeci şi cinci de kilometri. Dacă te-ar auzi cineva, ar crede că e la capătul pământului.

— Şi chiar eşti obligat să stai cu el?

— Trebuie să-l însoţesc, să-i păzesc hogeacul, să fac un tur pe la birouri din când în când, şi să-i conduc maşina. Zece lire pe săptămână, şi toate cheltuielile plătite.

— Dar, Frankie, o să fii un fel de servitor.

— Şi ce-i cu asta?

— Păi, tu eşti încăpăţânat ca un catâr…

— Chiar aşa? S-ar putea să ai dreptate. Unde este sacul meu sport?

— Ţi-l aduc imediat, iubitule.

Şi trecu în camera alăturată. Mi-am terminat băutura, mi-am închis valiza, şi mi-am luat pardesiul. Ştiam că minutele următoare vor fi penibile. N-o să plec fără să-mi facă o scenă. Ce mă uimeşte este că n-a făcut-o încă.

S-a întors cu sacul meu sport.

— Pune-l pe pat.

— Frankie, n-ai vrea să iei asta cu tine?

Şi îmi întinse o fotografie de-a ei.

— Dacă nu cumva am raze X în ochi, atunci în poza asta eşti goală precum Eva.

— Am făcut-o special pentru tine.

— Levinsky nu s-a plictisit deloc când te-a fotografiat.

— Frankie, nu spune prostii. E un artist.

— Sper. Că dacă nu-i aşa, vai de mutra lui.

Pe părţile esenţiale din anatomia sa, scrisese cu caligrafia ei de copil: „Iubitule, te voi aştepta întotdeauna. Cu toată dragostea mea, Netta.”

Dedicaţia asta tâmpită era în stilul ei.

— Mulţumesc. Asta o să-mi împrospăteze memoria din când în când.

— La asta mă gândeam şi eu.

A trebuit să deschid din nou valiza, dar am făcut-o pentru că mă supraveghea şi nu puteam să îndes fotografia sub saltea, cum aş fi vrut.

— Sper că n-o să se mototolească.

Soarta fotografiei o îngrijora într-adevăr mai mult decât a mea.

— Nu, nu-ţi face griji.

Am dus valiza şi sacul sport în sufragerie.

— Ei bine !, cred că asta-i tot, micuţo.

— Da.

Mi-am pus bagajele jos, lângă uşă.

— O să vin peste câteva zile. Ori de câte ori Sarek o să meargă la Paris, o să fiu liber. Aşa că o să mă vezi destul de curând.

— Frankie, o să-mi lipseşti.

— Şi tu mie.

Dacă n-o să fac vreo gafă, peste un minut, o să ne îmbrăţişăm de despărţire.

— Bine…

Am luat-o în braţe, şi am mângâiat-o pe spate.

— Am să-ţi telefonez.

— Frankie…

Gata. De-asta mi-era teamă.

— Pa, Netta. Trebuie s-o întind. N-are rost să prelungim agonia.

— Frankie… n-am putea să?… Nu trebuie să pleci chiar imediat. Dacă am… nu mă obliga s-o spun, iubitule…

Asta era. Ideea fixă care o muncea.

— Ba da… încă o oră mică de tot… de ce nu?

— Aă… nu prea arăţi entuziasmat.

— Aşteaptă şi ai să vezi.

— Două minute, iubitule.

— Îţi dau unul singur.

A zbughit-o în dormitor, cu ochii strălucitori şi obrajii purpurii. Avea aerul excitat la culme.

Cum a dispărut, am şi deschis uşa de la intrare, am înşfăcat valiza şi sacul sport şi am întins-o pe scări.

La şase eram din nou în biroul lui Sarek. Emmie Pearl bătea la maşina de scris. Poate că era adipoasă şi urâtă de te-ngrozeai, dar în privinţa asta, îşi cunoştea meseria. Degetele ei mici şi umflate ca nişte caltaboşi alergau pe clape, iar maşina răpăia ca o mitralieră.

Mi-am lăsat jos valiza şi sacul sport şi m-am apropiat de uşa biroului lui Sarek.

— E ocupat. Stai jos şi aşteaptă.

Era momentul să-i arăt că nu primesc dispoziţii decât de la Sarek. Nici măcar nu am încetinit, am bătut la uşa lui Sarek fără să întorc capul, şi am intrat fără să mai aştept să mi se răspundă.

Camera era plină de fum de ţigară şi de trabuc. În faţa lui Sarek stăteau doi indivizi. Pe birou strălucea o grămăjoară de diamante. Cei doi indivizi săriră în picioare. Unul dintre ei era un mititel cu mutră de dihor, celălalt, un malac. Ăstuia i se înroşi faţa pe loc; nasul părea că primise pe vremuri o lovitură năprasnică, din care nu-şi mai revenise deloc. A încercat să mă pocnească. Ce a urmat, nu s-a datorat faptului că era lent, ci doar că nu era suficient de rapid. Pumnul i-a descris un semicerc cu forţa unui baros, cât pe ce să-mi facă figura chiseliţă. Am eschivat, l-am apucat din zbor de încheietura mâinii, mi-am vârât umărul drept în scobitura subsuoarei lui drepte, şi l-am tras de braţ, săltându-l în acelaşi timp de şold. A zburat pe deasupra capului lui Sarek şi a aterizat pe spate în mijlocul camerei cu un icnet care a făcut să vibreze întreg imobilul.

L-am privit pe Sarek.

— Ar trebui să spuneţi prietenilor dumneavoastră că nu e bine să mă calce pe bătături. Nu-mi place chestia asta.

Am constatat că între timp, diamantele dispăruseră.

Maşina era un Austin 16 CV. Părea de parcă ar fi fost condusă numai prin hăţişuri şi hârtoape, garată doar sub cerul liber şi spălată cel mult o dată pe an. Sarek îmi dăduse cheile, de la maşină şi îmi ceruse s-o parchez în faţa blocului. Era foarte grăbit să mă vadă plecat odată, mai înainte ca micuţul lui prieten să-şi recapete suflul. Am privit maşina cu un aer dezgustat. Şi eu, care speram să conduc un tanc. Amăreala mi-a sporit şi mai mult când am văzut că scaunele erau văduvite de arcuri şi că am chinuit mai bine de cinci minute electromotorul până s-o fac să pornească.

Totuşi, în ciuda biroului jalnic şi a hârbului de maşină, îmi păstram convingerea că Sarek era burduşit până-n gât. Dintr-un motiv oarecare, făcea însă pe falitul. M-am hotărât să elucidez repede misterul ăsta. Nu era chiar aşa de falit, dacă mă plătea cu zece lire pe săptămână. Pe lângă asta, nu uitasem de diamantul Emmei şi nici de cele pe care le văzusem pe birou.

Am oprit maşina în faţa uşii de la intrarea blocului din Wardour Street. În curând se făcea şase şi jumătate, şi luminile începuseră să se aprindă. Sarek a ieşit din bloc, înfăşurat în acoperământul ăla înspăimântător şi s-a aşezat lângă mine.

— Ştii drumul?

— Trec prin Watford până la King's Langley, traversez Chipperfield-ul şi Bovingdon-ul, şi nimeresc drept în Chesham.

— Da, e cam tot acelaşi lucru ca drumul prin Amersham. Dă-i drumul!

Traficul era intens prin tot Picadilly, şi am avut probleme cu hodoroaga mea. La fiecare culoare roşie a semaforului, motorul mi se oprea, aşa încât, odată ajuns la capătul lui Picadilly, toţi şoferii de autobuze şi taxiuri mă urau fătiş.

— Luaţi-vă o maşină nouă!

— Îmi fac foarte bine treaba cu asta.

Ajuns la Marble Arch, aveam chef pur şi simplu să ciocnesc hârbul de primul zid.

— Intenţionaţi să folosiţi maşina mâine? Aş vrea să-mi arunc un pic ochii prin ea.

— Mâine-i sâmbătă, nu? Da, am nevoie de ea. De altfel, nu merge chiar aşa de rău cum spui.

Odată ieşiţi din oraş, a mers parcă mai bine. Pe şoseaua spre Watford am prins chiar cincizeci şi cinci la oră, cu pedala de acceleraţie călcată până la podea.

— Aţi ajunge mai repede dacă aţi merge cu trenul.

— Nu sunt grăbit.

Pe autostradă ne-a depăşit tot ceea ce rula, inclusiv camioanele. Simţeam că o să explodez de draci.

— Aţi curăţat vreodată bujiile?

— Văd că maşina asta te obsedează. Îmi fac foarte bine treaba cu ea, ţi-am mai spus. N-am de ce să mă plâng.

În timp ce urcam de-a lungul coastei din Chipperfield, mi-a zis brusc:

— Mi-a plăcut cum l-ai pus pe Lehman la locul lui. Sunt foarte mulţumit. E un individ periculos.

— Nici pomeneală. N-are pumnul tare.

— Nu trebuia să încerce să te lovească, dar s-a speriat. Din vina ta. Nu trebuia să intri în biroul meu, când Emma îţi spusese să aştepţi... În sfârşit, nu-i nici o nenorocire. Se va vorbi de tine. Vestea se va răspândi. Lehman are o reputaţie proastă în tot cartierul.

— Dacă tot vorbim despre asta, vreau să reţineţi bine că eu nu primesc dispoziţii de la femei, chiar dacă poartă numele de Pearl.

— Ascultă, Mitchell. Te plătesc bine. Ai putea să faci ceea ce îţi cer.

— Absolut de acord, dar n-o să fiu comandat de o femeie. Categoric. Prefer să renunţ, dacă nu ne înţelegem pe tema asta.

Nu mi-a răspuns. Am continuat să rulez. Mica mea demonstraţie de viteză şi de forţă l-a impresionat mai mult ca orice. Eram sigur că n-o să mă lase să plec aşa de uşor.

— Bine. Foarte bine. O să vorbesc cu Emmie. Probabil că vei avea probleme cu nevastă-mea.

Ia te uită. Are şi o nevastă! M-am întrebat dac-o fi de acelaşi gabarit cu Emma. Ceea ce era foarte probabil.

— Să nu pomeneşti nevesti-mi de tărăşenia cu Lehman. Încăierările o enervează. Înţelegi tu. Şi să nu sufli nici un cuvânt despre salariu, te rog.

— Contaţi pe mine.

— S-ar putea să te întrebe câte ceva. După ea, scrisorile astea nu înseamnă nimic. Crede că-i vorba de o glumă proastă. Nu i-am spus că-mi voi lua un bodyguard. Dacă te-ntreabă-ceva, să-i spui că-ţi dau două lire pe săptămână, ai înţeles?

Asta înseamnă ori că nu vroia ca nevastă-sa să ştie că el păşeşte de fapt, pe aur, ori că îi era frică de ea. Oricum, era interesant.

Când rulam pe şoseaua sinuoasă ce ducea spre aeroportul din Bovingdon, mi-a spus:

— Mitchell, vreau să nu discuţi nimic despre afacerile mele cu nimeni. Nu c-ai face-o intenţionat, dar fără să vrei, s-ar putea să-ţi scape ceva. La fel de bine, s-ar putea ca cineva să te întrebe ceva. Să nu spui nimic. Probabil că vei vedea în biroul meu lucruri care să te minuneze; trebuie să le uiţi. Nu-ţi plătesc zece lire pe săptămână doar pentru a fi şofer. Contez pe tăcerea ta.

— Puteţi conta pe mine..

Farurile maşinii luminară nişte porţi albe, în stil rustic.

— Am ajuns.

Am ieşit din maşină, şi am deschis porţile. Din cauza întunericului, casa încă nu se zărea. Totul părea pustiu. Am aşteptat o clipă şi m-am uitat prin împrejurimi. Nici o casă învecinată. Nici o lumină; doar siluetele copacilor pe cerul

nopţii, şi o alee de pietriş de-o albeaţă surprinzătoare în lumina farurilor.

Maşina trecu de arcada intrării. Am coborât din nou din maşină şi am închis porţile.

— Garajul este acolo. Bagă maşina, şi vino pe urmă în casă.

El se pierdu în întuneric.

Am întors maşina. Farurile luminară în trecere clădirea şi, în acelaşi timp, haina oribilă a lui Sarek, care tocmai se pregătea să deschidă uşa de la intrare.

Era o căsuţă cu un etaj, mititică, cu tencuiala crăpată, în stil georgian, şi care n-arăta deloc bine.

Am băgat Austin-ul în garaj cu spatele. Farurile băteau pe perdelele de la ferestre şi pătrundeau în holul casei prin uşa deschisă.

Nu m-am grăbit. Am presupus că Sarek tocmai îi anunţa nevesti-si sosirea mea. Probabil că tipa avea nevoie de un momenţel ca să înghită pilula asta. Ochii începuseră să mi se obişnuiască cu întunericul. Am distins forma unui hambar şi a câtorva clădiri anexe, în faţa casei, care formau un „L”. Garajul, la stânga intrării, era destul de departe de casă. Mi-am luat valiza, mi-am aruncat pe umăr sacul sport şi am ajuns la uşa de intrare.

Am dat de un hol de formă pătrată, mobilat cu o măsuţă, un fotoliu stil Windsor, un cuier şi un covor din fibră de cocos. Am ezitat să trec pragul. Sarek ieşi dintr-o cameră alăturată. Arbora un surâs reţinut, dar ochii îi luceau cu o furie devoratoare.

— Vino să-ţi arăt camera ta, e sus!

L-am urmat până la etaj, păşind pe o carpetă tot din fibră de cocos, întinsă de-a lungul unui culoar. Ne-am oprit la a cincea uşa, la capătul culoarului.

— Te vei simţi bine aici, spuse Sarek.

Era o cămăruţă cu un pat de fier, o comodă din lemn de brad, un scaun din trestie şi inevitabilul covor din fibră de cocos.

— Aveţi o slăbiciune pentru viaţa spartană; domnule Sarek.

M-a privit chiorâş..

— Nu-ţi place?

— Am să mă mulţumesc cu speranţa de mai bine.

— Ţin să te simţi bine aici, ca şi cum ai fi la tine acasă.

— Sunteţi amabil.

Se legănă şi îşi frecă nasul.

— Nu vrea să te lase în cealaltă cameră.

— E o cameră chiar aşa de bună?

— Este camera de oaspeţi.

— Pe când asta, o fi cămara!

— Dar… e camera menajerei.

— Haideţi să terminăm, domnule Sarek! În fond, mă doare-n cot, şi n-aş vrea să fac caz de-atâta lucru.

Mutra lui sinistră de papagal se lumină.

— Soţia mea se va obişnui cu tine. Ştii cum sunt femeile. Trebuia s-o anunţ, asta-i. Când te va cunoaşte mai bine, te va aprecia. Aşteaptă câteva zile, Mitchell.

M-am gândit la dormitorul călduţ şi confortabil în care dormisem noaptea trecută, cu luminile lui voalate, caloriferul electric şi covorul ăla moale.

— Să sperăm că n-o să-i ia prea mult timp.

Am zâmbit pentru a da remarcii mele un aer inofensiv, dar am văzut că i-a plăcut doar pe jumătate.

— Îi voi spune. Nu-ţi face griji.

Am încercat patul. Era la fel de moale şi de confortabil precum o stâncă.

— Şi baia?

— Am să ţi-o arăt.

Am ieşit pe culoar.

— Asta-i camera doamnei Sarek. A mea este chiar asta din faţă. Camera de lângă cea a doamnei Sarek este camera de oaspeţi. Baia este ultima uşă de la capătul culoarului.

— Aş vrea să mă aranjez niţel.

— Cina va fi gata în zece minute.
— O să mănânc la bucătărie?
N-a gustat-o. De altfel, chiar mizam pe asta.
— Vei mânca împreună cu noi.
— Ar fi mai bine s-o întrebaţi mai întâi pe doamna Sarek.
— Nu-mi place genul acesta de comentarii.
— N-aş vrea să fiu inoportun, asta-i tot.

M-a privit cu un aer preocupat, şi s-a îndepărtat pe culoar.

Am aşteptat până a dispărut din câmpul meu vizual, m-am întors la camera de oaspeţi, am intrat, am aprins lumina şi am inspectat-o să văd şi eu ce am ratat.

Nu prea aveam de ce să mor de invidie, şi totuşi nu se compara cu cea care mi se repartizase. Patul, cel puţin, părea confortabil. Exista şi un lavabo cu apă de la robinet. Iar mobilierul era tolerabil cu condiţia să nu fii prea pretenţios. Am făcut un pariu cu mine însumi. Mâine seară, voi dormi în camera de oaspeţi.

CAPITOLUL IV

Când am intrat în sufragerie şi am zărit masa lungă, ca pentru ospeţe, am ştiut cu certitudine că prin casa aia, banii curgeau gârlă. Ajungea doar să priveşti la etalarea aia de mâncăruri şi de argintării scânteietoare, că te şi convingeai. Probabil că Sarek aparţinea unei rase umane căreia puţin îi păsa de confort şi de îmbrăcăminte, dar care acorda toată grija burţii mult-adorate. Masa stătea gata-gata să se prăvălească sub povara mâncărurilor.

Sarek se opri din tăiatul unui pui de mărimea unei curci.

— Ia loc. Îţi place puiul?

— Îmi place orice. De altfel, arată îmbietor.

— Soţia mea este expertă.

— Nici nu mă îndoiesc.

Am abandonat contemplarea puiului şi am aruncat o privire prin jur.

Camera era lungă, îngustă şi mobilată elegant. O grămadă de buşteni ardea într-un şemineu mare, încadrat de două fotolii jerpelite. Pe podea, veşnicul covor din fibre de cocos.

— Ia loc odată.

— Indiferent unde?

Îmi făcu semn cu cuţitul. Masa era aranjată pentru trei persoane. Locul situat la egală distanţă de cele două capete ale mesei fusese pregătit, evident, fără nici o grijă: cuţitul, furculiţa, lingura şi şervetul fuseserăm trântite la nimereală, pentru a-mi arăta că eram în plus.

— Aici? Am întrebat.

— Exact.

M-a văzut cum priveam la învălmăşeala din dreptul locului destinat mie.

— Soţia mea a fost cam grăbită.

— Nu-i nici o problemă.

M-am aşezat. Mi-a întins o farfurie. Susţinea că trebuie să mă simt de acasă. Văzând ce mi-a pus în farfurie, însemna că şi credea ce-mi spusese. Era acolo suficientă mâncare pentru a sătura două namile înfometate.

— E o minunăţie ce-i aici.

A radiat de fericire. Mâncarea era o chestie sacră pentru el.

Se vedea cu ochiul liber.

— Fac rost de puişorii de găină la un preţ mic de tot. Trei şilingi duzina, un preţ de dinainte de război. Soţia mea îi înveleşte cu buiote cu apă caldă.

— Dacă înţeleg bine, aveţi mulţi pui?

— Vreo cincizeci. Am şi gâşte. Îţi place carnea ds gâscă?

— Şi încă cum!

Era încântat.

— Nimic nu poate fi mai bun decât carnea de gâscă. Ce-ai spune de o gâscă pentru masa de mîine seară? După cum vezi, se mănâncă bine pe aici.

— Nu m-am mai ospătat aşa de nu mai ţin minte! În acel moment se deschise uşa.

Ea îşi făcu apariţia. N-am să uit clipa asta. Am trăit tot felul de momente - şi bune, şi rele şi excitante, şi plictisitoare, şi fericite. Dar clipa asta a fost unică. Era MAREA clipă, care le anula pe cele precedente, le făcea fade, incolore, inexistente.

Mi-a fost de ajuns o singură privire. O privire rapidă. Toată fiinţa mi s-a crispat, devenind dură, ca de piatră. Sângele mi-a năvălit în cap şi în piept. Am avut senzaţia că am fost făcut knock-out, că am fost electrocutat. Cu o clipă înainte mă pregăteam să savurez puiul pregătit pentru cină, fără nici cea mai mică idee nebunească în cap, iar acum, văzând-o, mă simţeam ca un animal la montă. Dacă era să-i iei separat, alura şi ochii, atunci n-avea nimic extraordinar. Era mică, îndesată, cu părul roşcat. N-am văzut niciodată asemenea păr. Exact de culoarea aramei, des, suplu, mătăsos. Ochii verzi erau mari şi încercănaţi, o faţă mică şi

îngustă cu tenul mat. O gură plină, cu buze voluptoase. Purta un pantalon negru, fin şi un pulover verde, miţos.

Nouă bărbaţi din zece dacă ar fi întâlnit-o pe stradă, n-ar fi întors capul după ea, dar trebuia musai ca eu să fiu al zecelea.

Avea un nu ştiu ce care m-a atins la coarda mea sensibilă, şi a aprins fitilul din mine. Mai mult n-aş putea spune. Era inexplicabil. O singură privire, şi am luat foc. Îmi dădeam seama de asta, dar puţin îmi păsa. Mi-am dat seama că era şi periculoasă. Dar puţin îmi păsa şi de asta. Şi când am mai şi văzut-o cum a ajuns la locul ei de la capătul mesei, ondulându-şi şoldurile şi balansându-şi sânii, m-am îmbolnăvit de tot.

Şi dintr-o dată, puiul ăla apetisant a devenit unul dintre cele mai greţoase spectacole pe care a trebuit să le îndur.

— Joci şah, Mitchell?

Masa se terminase, în sfârşit. Ea se dusese să spele vasele la bucătărie. Nu scosese nici o vorbă în timpul mesei. Când Sarek mă prezentase, m-a măsurat din cap pânâ-n picioare cu o privire rece, după care nu s-a mai întors nici măcar o singură dată cu faţa spre mine. Sarek, mult prea absorbit de ceea ce înfuleca, n-a avut cum să remarce nici comportamentul ei bizar, şi nici pe al meu. Nu prea avea aerul să se aştepte ca între mine şi ea să se înfiripe vreo conversaţie. Luase mult prea în serios mâncarea, şi era uimitor pentru gabaritul lui, cu cât putea să se îndoape. Nici măcar n-a observat că eu de abia ciugulisem din farfurie. Stomacul parcă mi se înnodase. Doream un whisky dublu mai mult decât orice pe lume. Mai mult decât orice, în afara de ea. De îndată ce Sarek a terminat cu ghiftuiala, ea s-a ridicat şi a început să strângă masa. Atunci m-a întrebat Sarek dacă ştiu să joc şah.

— Mai joc din când în când.

— Mie îmi place şahul. Când eram la Cairo, jucam în fiecare seară cu tatăl meu. Am încercat s-o învăţ pe Rita,

dar degeaba. Nu-i e capul la aşa ceva. Are mintea ascuţită, este inteligentă, dar şahul nu se lipeşte de ea. Pentru asta trebuie un creier mai special...

Aşadar, iată cum o chema... Rita.

— Nu poţi reuşi în toate.

M-a privit îmbietor.

— Facem o partidă, nu? Aşa, fără pretenţii, înţelegi. N-am mai jucat de câteva luni.

— S-a făcut.

A zâmbit cu toată gura şi şi-a frecat mâinile.

— Seara, la ţară, nu prea ai ce face. Şahul este una dintre cele mai grozave distracţii din câte există.

Dacă Rita ar fi fost nevasta mea, n-aş fi spus că nu prea ai ce face serile. N-aş fi lăsat-o singură în bucătărie, nici măcar două clipe.

A instalat o masă de şah în faţa şemineului.

— Doamna Sarek nu vine să se aşeze aici?

— Stai liniştit. Doar ştii cum sunt femeile. Au treabă la bucătărie şi se culcă devreme. Citeşte în pat, tot felul de prostii. Toate femeile citesc prostii. (Scoase un cotcodăcit scurt şi se apropie de un bufet). Citeşte foiletoane şi poveşti de dragoste. E foarte romantică.,

„Da' nu cu tine", mi-am spus. „Pot să pariez".

Scoase o tablă de şah din fildeş şi abanos şi nişte piese sculptate din fildeş. N-am mai văzut niciodată un joc de şah aşa de somptuos. I-am mărturisit admiraţia mea.

— Este o raritate! (Îmi întinse o regină). Sculptură din secolul al paisprezecelea, de Pisano. Tatăl meu l-a cumpărat din Italia şi mi l-a făcut cadou. Vrea să-l las fiului meu. Ţine enorm la asta. Numai că, n-am ce-i face, n-am nici un copil.

Începu să instaleze piesele pe tablă, ţinându-şi sprâncenele încruntate de concentrare.

— Nu încă, reluă. Puţin mai târziu. Anul viitor. Aşa mi-a spus ea. Dar la ce bun un fiu, dacă eu voi fi prea bătrân să mă mai pot bucura de el?

M-am apropiat de fereastră, am dat perdeaua la o parte, şi am privit în noapte. Sângele mi se urcase brusc la cap, şi mi-era teamă să nu observe. Auzindu-l, am încercat o senzaţie încă necunoscută pentru mine, un fel de furie care aproape că mă sufoca.

— Hai să-i dăm drumul. Vino şi aşează-te.

Am auzit uşa deschizându-se, şi m-am întors. Intrase şi se oprise în mijlocul camerei, privindu-l pe Sarek cu bărbia aruncată înainte. Era agresivă din cap până-n picioare, pradă unei furii acumulate de foarte multă vreme.

— Nu mai sunt cărbuni. Trebuie să-i car eu, cu doi bărbaţi în casă?

Mânia îi făcea ca vocea, şi aşa aspră, să-i devină dură.

— Draga mea prietenă, te rog să nu mă deranjezi. Joc şah.

— Mă duc eu, am zis, apropiindu-mă de ea.

Sarek deschise gura. Dar nu l-am băgat în seamă.

— Arătaţi-mi unde sunt cărbunii, şi am să-i car eu.

Nici nu m-a privit, s-a întors şi a ieşit din cameră. Am urmat-o.

— Mitchell!…

Am continuat să merg fără să mă întorc.

Putea să mă ameninţe şi cu un pistol, că tot nu m-aş fi oprit.

Am intrat după ea în bucătărie. Un fel de grajd frigorific. Vasele spălate se întindeau pe masă. O cârpă murdară zăcea pe duşumea lângă o masă din piatră.

Mi-a arătat cu degetul două căldări goale. Le-am apucat.

— Mai bine vin cu tine. Afară-i beznă.

— Spune-ţi-mi unde sunt. O să-i găsesc eu.

Aveam impresia că trăiesc un vis. Cuvintele nu mai aveau nici o semnificaţie. Nu doream decât un singur lucru: s-o apuc de mijloc.

— Am să-ţi arăt.

A deschis uşa din spate şi a ieşit în noapte. Am urmat-o, ghidându-mă după zgomotul paşilor ei, ţinându-mi respiraţia şi cu tâmplele bătându-mi.

A deschis o uşă, şi o lumină se aprinse.

— Bănuiesc că eşti în stare să te descurci singur înapoi, nu?

Am pus căldările jos.

— Da.

În momentul în care se întoarse, am apucat-o de încheietura mâinii. N-a părut surprinsă, dar m-a fixat cu privirea ei minerală, s-a eliberat cu o smucitură. şi s-a îndepărtat cu un mers liniştit, de parcă nimic nu se întâmplase.

Am strâns pumnul. Încercând să păstrez între degete, căldura trupului ei pe care i-o simţeam încă. Am privit în bezna neagră, ascultându-i paşii, aiurit de rapiditatea cu care se derulase scena. Mă simţeam incapabil de vreo explicaţie. Îl uram pe Sarek. Mă uram şi pe mine.

Am rămas nemişcat o clipă, apoi m-am scuturat, şi am umplut căldările cu cărbuni. Am stins lumina, am apucat căldările, şi m-am întors pe orbecăite.

Uşa din spate rămăsese deschisă, proiectând în curtea întunecată un dreptunghi luminos.

Nu mai era în bucătărie.

Am pus căldările lângă cuptor, m-am spălat pe mâini, şi m-am îndreptat spre uşă. Pe bufet am zărit o sticlă de whisky. Am luat-o, i-am scos dopul, şi am tras o duşcă zdravănă. Am băut până ce alcoolul mi-a ars gâtul. Am înfundat dopul în gâtul sticlei cu o pocnitură de palmă, şi am aşezat sticla la loc.

— Şah şi mat.

Mi-am dat scaunul înapoi şi am schiţat un surâs vag.

— Am căutat-o cu lumânarea, am spus. Oricum, mulţumesc pentru această partidă. Îmi pare rău că am jucat aşa de mizerabil.

Puse piesele la loc.

— E foarte bine. Joci foarte corect. M-a surprins că ai declanşat atacul lui Steinitz. Ah! Steinitz, un mare şahist. Da, numai că e un atac dificil. Şi pe urmă... dintr-o dată... puf! Te-ai pierdut în ceaţă. Ai jucat ca un automat. Asta nu e permis la şah. La ce te gândeai atunci, ăă?

Ce figură ar fi făcut dacă i-aş fi spus la ce mă gândeam eu.

— Nu prea am avut chef să joc, asta-i tot. Nu joc prea rău când sunt în formă, dar în seara asta, n-am făcut două parale.

— Da, cam aşa ceva.

A privit pe furiş spre pendula de pe şemineu. Era nouă şi douăzeci.

— Ah! Cred că am să fac un tur pe afară.

— Un tur? De ce vrei să te plimbi?

— Doar sunt bodyguardul dumneavoastră, nu? Am să fac un tur înainte de a mă băga în pat.

Îşi holbă ochii mici, de porc.

— Ce, crezi, că e vreun pericol... aici?

— Nu ştiu. (Mi-am aprins o ţigară şi am aruncat chibritul în şemineu). Nici nu ştiu măcar dacă vă ameninţă vreun pericol oarecare, dar, din moment ce credeţi asta şi mă plătiţi şi pentru aşa ceva, nu vreau să risc.

Găselniţa asta a mea i-a plăcut.

— Atunci, du-te şi controlează. În bucătărie găseşti o lanternă. Poate mai facem o partidă când te întorci, ce zici?

— Cred că o să mă bag direct în pat. Efectiv nu sunt în formă pentru şah.

— În regulă. Atunci, du-te la culcare. Citeşti în pat?

— Nu. Aş putea spune că nu prea citesc deloc.

— Doamna Sarek citeşte tot timpul. Nişte prostii... (privi focul) romane de dragoste. Poate citeşti şi tu romane de dragoste?

— N-am nevoie de aşa ceva. Dacă am nevoie de vreo femeie, îmi fac rost, şi gata.

Chestia asta mi-a scăpat. A ridicat rapid capul, cu sprâncenele încruntate, cu figura întunecată.

— Ce-ai spus?

— A, nimic.

Sufla un vânt rece când am ieşit în noaptea fără lună. O pâclă umedă mi se lipea de faţă. Am plimbat fascicolul lanternei pe aleea de cărămidă pisată care ducea de la casă la clădirile anexe. Nu-mi displăcea să fiu în aer liber. Dacă aş mai fi rămas zece minute în casă, aş fi turbat de-a binelea. Am mers de-a lungul aleii până la capăt, am traversat o peluză elastică şi spongioasă şi, ajuns la zidul hambarului, m-am întors spre casă.

La primul etaj, o fereastră era luminată. Am văzut doar reflexele luminii pe tavan, nimic altceva. Perdelele nu erau trase. Eram sigur că acolo se afla ea. Am văzut şi sufrageria de unde ieşisem. Sarek rămăsese aşezat lângă foc, imobil, cu capul între mâini. L-am urmărit o clipă. Nu mişca. Mi-am întors lanterna spre zidul hambarului, am mers până am ajuns la uşă, am împins-o, şi am intrat.

În fund, o scară de lemn era proptită de podul pentru fân.

Am mers pe pământul bătătorit, am dat la o parte din cale câteva baloturi de paie, m-am urcat pe un sac de rumeguş, şi m-am căţărat pe scară. Un chepeng, pe unde se arunca direct fânul de afară, dădea în exterior. M-am uitat la balamale. Erau mâncate de rugină. Nu mai funcţionaseră de ani de zile.

Am împins chepengul, şi l-am simţit mişcându-se. L-am forţat din nou. S-a întredeschis, cam câteva palme. Nici nu-mi trebuia mai mult. Mă aflam chiar la nivelul camerei ei. Era o încăpere mare, cu un pat lipit de perete, în faţa uşii. Am zărit un şifonier vechi, cu oglindă, cu sertare şi cu etajere. Lângă fereastră se afla o toaletă.

Stătea aşezată în faţa toaletei şi îşi pieptăna părul, îmbrăcată într-o cămaşă de noapte din mătase verde. O ţigară îi atârna între buze.

Am pus un genunchi pe planşeul prăfuit, şi am început s-o privesc. Toate mişcările ei, sânii care i se ridicau şi coborau în ritmul respiraţiei, spirala fumului ţigării, reflexele arămii ale părului, triunghiul alb al pielii ce i se întrezărea în decolteul cămăşii de noapte, toate astea mă hipnotizau, aşa cum un iepure e hipnotizat de un şarpe.

Şi-a pieptănat părul cam cinci minute. Poate mai puţin, poate mai mult. Pierdusem noţiunea timpului. Aş fi putut să rămân acolo, privind-o aşa, în neştire, toată noaptea, şi toată ziua următoare. A lăsat apoi peria din mână, s-a rotit pe scaun, şi s-a întors. Sarek tocmai intrase. Am privit jos, spre sufragerie. Rămăsese luminată. Probabil că urcase doar ca să-i spună noapte bună. Stătea în faţa uşii şi îi vorbea. Era încruntat, şi, din când în când, făcea din mâini câte un gest de mânie. Am presupus că vorbea despre mine.

Ea rămăsese în continuare aşezată, şi fără să se mişte, îl lăsa să vorbească. Aş fi dat mult să aud ce-i tot povestea despre mine.

Şi dintr-o dată, păru că se calmează, şi luă un aer de mieluşel. Se apropie de ea, şi îi puse mâna lui negricioasă pe un umăr. Mi s-a urcat sângele la cap numai văzându-l cum o atinge. M-am aplecat înainte ţinându-mă cu mâna de marginea chepengului. Nu vroiam să-mi scape nimic. Ea îşi smulse umărul şi se ridică în picioare. Sarek continua să vorbească surâzând rugător. Dar părea că ea nu se învoieşte. Refuza să discute. Nu spunea nimic. Mi-am închipuit cum ochii ei duri şi verzi îl fixau cu dispreţ. Iar când el se apropie prea mult, ea se dădu la o parte.

Brusc, Sarek renunţă, îşi încruntă din nou sprâncenele, şi ieşi la fel de rapid cum intrase, lăsând uşa deschisă în urma sa. Ea rămase o clipă nemişcată, privind uşa. După care strivi ţigara, închise uşa şi răsuci cheia în broască. Se apropie de fereastră şi privi afară. M-am retras în întuneric, fără s-o scap din ochi. Am bănuit-o deodată că ştia că eu mă aflam acolo, în podul pentru fân, urmărind-o.

Iar când trase jaluzelele, cu o mişcare scurtă, brutală, bănuiala mea deveni certitudine.

CAPITOLUL V

Trei zile care au urmat, n-au adus nici o schimbare monotoniei. În fiecare dimineaţă, la opt, îl duceam pe Sarek în Wardour Street. În fiecare seară, la şase, îl aduceam înapoi, la „Patru Vânturi”. În timpul zilei, îl aşteptam în biroul vecin cu al lui, sau îl duceam în East End, unde avea treburi.

Seara, jucam şah împreună cu el, îmi făceam rondul prin împrejurimi, zăvoram casa, şi mă băgăm în pat. Locuiam în continuare în camera menajerei. Nu făcusem nici o tentativă pentru a o schimba. Ştiam că nu mă înghiţea prin preajma ei, şi că ar fi fost periculos să mă plâng din cauza camerei. S-ar fi putut folosi de revendicările mele, ca de un pretext pentru a se descotorosi de mine. Avea suficientă influenţă asupra lui Sarek pentru a-l forţa să mă arunce în stradă, dacă ar fi avut un motiv întemeiat s-o facă şi părea că pândeşte o ocazie potrivită, aşa cum o pisică pândeşte un şoarece.

Din seara în care o atinsesem mă ţineam la o distanţă respectuoasă de ea. Iar ea făcea tot ce era în stare ca să mă provoace. Căram cărbuni, spărgeam lemne, hrăneam păsările, le închideam, făceam focul şi spălam pe jos. Îndeplineam toate corvezile astea, doar pentru că ea mi le cerea. Eram sigur că, dacă aş fi refuzat, i-ar fi făcut o scenă lui Sarek.

Dacă mi-ar fi cerut să curăţ şi o hazna, tot n-aş fi ezitat. Aş fi făcut orice, doar pentru a rămâne în casa asta, şi de a nu o pierde, cel puţin din vederi. Mai devreme sau mai târziu, tot va fi a mea. Eram sigur. Cine îşi doreşte un lucru, aşa cum o doream eu pe ea, până la urma tot reuşeşte. Trebuie doar aşteptat momentul potrivit, şi apoi acţionat în consecinţă. Sarek nu-şi credea ochilor. Când m-a văzut la

şapte dimineaţa spălând duşumeaua, m-a privit ca şi cum o luasem razna.

— Ea ţi-a cerut să faci asta?

— Doamna a spus că duşumeaua ar trebui curăţată. Asta a fost tot. Cum am dormit suficient, mi-am spus că aş putea s-o fac chiar eu.

Şi-a scărpinat căpăţâna cheală, şi mi-a spus pe un ton jenat.

— Nu te simţi obligat să faci aşa ceva, Mitchell. Te-am angajat ca bodyguard, nu ca servitor.

Numai că eu n-aveam chef să fiu prins în defect. Ajungea ca ea să-i spună că fusesem grosolan, că mă şi trezeam azvârlit în stradă.

Cineva ca Sarek, care-şi doreşte aşa de mult să aibă un fiu, nu-şi permite luxul să se ia la harţă cu nevastă-sa. Trebuie mers ca pe ouă. Sarek îşi dorea un moştenitor la fel de mult cum o doream eu pe nevastă-sa. Singura diferenţă între noi era că el vorbea despre viitorul Sarek junior ori de câte ori nu discuta afaceri sau nu juca şah, în timp ce eu trebuia să am grijă să-mi ţin gura tot timpul.

Dorinţele mele şi ale lui convergeau către ea. Dar după toate aparenţele, ei îi păsa de el tot atât de mult cât şi de mine.

Seară de seară, în timpul rondului meu, sub pretextul supravegherii casei contra unor eventuali răufăcători, urcam în pod şi îi priveam fereastra. Dar eram mereu tras pe sfoară, de fiecare dată jaluzelele erau lăsate. Şi totuşi, simpla vedere a umbrei ei care se mişca încolo şi încoace era suficientă pentru a-mi usca gura şi a-mi face sângele să fiarbă. Şi nici nu mă puteam abţine să nu mă cocoţ acolo sus, chiar dacă ştiam prea bine că nu-i voi vedea decât umbra.

În timpul celor trei zile, am început să-l cunosc pe Sarek, puţin câte puţin. Odată ce-i ştiai toanele, nu era un tip de lepădat, şi nu era, nici pe departe, un prost. Trei lucruri îl obsedau în permanenţă - moştenitorul, banii şi şahul, în

ordinea asta. Încă nu avusesem ocazia să descopăr ce gen de afaceri învârtea. Trebuia să-l aştept numai în maşină, dar cred că mă prinsesem. Îşi făcea veacul prin tot soiul de prăvălioare din East End, de unde ieşea fie cu un pachet, fie cu două valize pe care le îndesa pe bancheta din spate, şi pe care le ducea în alte magazinaşe sau dughene în acelaşi cartier. Speculă sau tăinuire de lucruri furate. Ştia unde să găsească marfa şi unde să o plaseze. Crăpăm de curiozitate să ştiu cât bănet se învârtea pe circuitul ăsta, dar, ca şi în ce o privea pe Rita, era tot o chestiune de răbdare. Mai devreme sau mai târziu aveam să-i câştig încrederea, şi atunci avea sa depindă de mine pentru a ieşi eu învingător. În aşteptarea acestei clipe, memoram adrese, nume şi figuri. Mă băgăm în faţă cât puteam, mă amestecam în conversaţiile pe care le înjgheba pe trotuar cu amicii lui, îi obişnuiam cu persoana mea, pentru a putea, la momentul potrivit, să fiu pe jumătate acceptat. Şi apoi, mai era şi Emmie. De câte ori mă gândeam la ea, îmi dădeam seama că o zbârcisem. Mi-era clar că era nebună după el, şi că s-ar fi aruncat şi în foc pentru el. Scrisorile de ameninţare o îngrijorau tot atât de mult ca şi pe el, şi ea era aceea care-l determinase să-şi angajeze un bodyguard. Toată chestia ar fi fost coaptă deja dacă n-aş fi fost aşa de nătâng şi aş fi demarat cu totul altminteri. Dacă din prima zi aş fi fost politicos cu ea şi aş fi trata-o ca pe-o fiinţă umană, ar fi fost alături de mine şi n-aş fi avut probleme cu ea la momentul psihologic oportun. Şi când colo, am făcut pe dos, am tratat-o după aspectul ei. Nu i-am ascuns faptul că simpla ei apariţie îmi producea crampe la stomac, iar în rarele ocazii în care i-am adresat câteva cuvinte, am privit ostentativ în altă parte. Aşa că acum, n-aveam decât să culeg roadele. Mă ura de moarte; o ură feroce, de nestins, o ură plină de răbdare.

Ştiam că o să mă aştepte cât va trebui, ca să-mi plătească cu aceeaşi monedă, iar soiul ăsta de ură e de departe cel mai periculos din câte pot exista.

Numai că eu o sfidam regeşte, şi eram aşa de sigur de mine, că mă durea-n cot. N-aveam decât două idei în minte: Rita, şi banii lui Sarek.

Şi dacă relaţiile cu Emmie erau încordate, cu Sarek totul mergea ca pe roate. Reuşisem să-mi înfrânez pasiunea pentru Rita. Ajunsesem să pot să stau cu ea în aceeaşi cameră, fără să-mi mai vină să mă caţăr pe pereţi, iar la şah eram în stare să mă concentrez la fix. Învăţasem să joc de la un rus care jucase pe vremuri cu Alehin trei partide, reuşind să câştige una. Pe rus îl întâlnisem într-un lagăr de prizonieri din Germania, şi, timp de un an şi jumătate, ne petreceam cinci ore pe zi jucând şah.

Nu s-ar fi putut spune despre Sarek că era un ageamiu, aşa că partidele noastre nocturne şe transformaseră, încetul cu încetul, în adevărate încleştări. Când ea urca mai devreme la culcare, câştigam. Dar atâta timp cât rămânea în sufragerie, îmi distrăgea atenţia, şi o luam pe coajă. Dar Sarek mărturisi că încă nu întâlnise un jucător de clasa mea, iar partidele noastre interminabile sfârşiră prin a-i cuceri simpatia. Şi alt motiv de satisfacţie: se aşteptase să primească o nouă scrisoare de ameninţare - de la începutul lunii primise câte una în fiecare joi - dar în joia asta, nimic. Devenise cel mai fericit dintre oameni, fiindcă bileţelele alea de dragoste îl înspăimântau mai mult decât vroia să recunoască.

— Te-au ochit, Mitchell, şi ţi-au luat frica.

Dintr-o dată am început să mă îngrijorez. Dacă nu mai primea scrisori de ameninţare, putea să-şi spună că mă plăteşte cu zece lire pe săptămână pe degeaba. Chiar serile noastre lungi de şah nu meritau tariful ăsta. I-oi fi fost eu drag, dar nu în halul în care să-mi facă coşcogea cadou ca ăsta.

Vineri, în a patra zi. S-a ivit ocazia pe care o aşteptam. L-am condus pe Sarek la Shoreditch, unde i s-a livrat un pachet, şi ne întorceam spre West End, când, brusc, îmi spuse:

— Mâine plec la Paris. Voi rămâne acolo o săptămână, poate două. Nu am nevoie de tine.

Mă gândeam că o să-mi dea papucii. Nu-l vedeam eu aruncând pe fereastră douăzeci de lire pentru două săptămâni petrecute la Paris.

— Şi eu ce am de făcut?

— Nimic deosebit, doar să ai grijă de casă. Asta nu-ţi spune nimic?

La gândul că era aşa de tâmpit să mă lase singur cu ea în casă, tâmplele începură să mi se zbată.

— Şi doamna Sarek? Nu poate să aibă dânsa grijă de casă?

— Doamna Sarek mă va însoţi.

Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu era aşa de idiot.

— Deci vreţi să stau cuminţel, să hrănesc păsările, şi să ţin hoţii la distanţă, da?

— Exact. Soţia mea n-a mai ieşit nicăieri de doi ani. Tot timpul ăsta a fost ocupată cu treburile fermei şi cu creşterea animalelor. Îţi dai seama? I-am promis că o s-o duc la Paris cu prima ocazie când o să am treburi pe-acolo. Doar să hrăneşti păsările, şi în rest, poţi să faci ce doreşti. Dacă vrei, poţi să faci şi ceva treabă, nu? Îţi las maşina. Te poţi folosi de ea, numai că să ai grijă şi să te întorci înainte să se însereze. Nu cumva ca vulpile să ne fure puii. Ai înţeles, nu?

— Perfect. Dar... chiar n-aş putea sa fac altceva? De exemplu, să mă ocup de afacerile dumneavoastră. Ce ziceţi?

M-m privit chiorâş şi a clătinat capul.

— Ai grijă de puii mei. Afacerile mele sunt strict personale. În privinţa asta, nu mă poţi ajuta în nici un fel. Emmie va avea grijă de tot.

— Vroiam doar să vă ofer serviciile mele.

— Nici nu mă îndoiam.

În după-amiaza aceea, nu prea aveam mare lucru de făcut. M-am instalat în birou, am fumat, şi am tot citit din „*Evening Standard*” până când am învăţat titlurile pe dinafară.

Sarek şi Emmie se închiseseră în cealaltă cameră, şi mi-au spus că vor sta acolo până la plecare. O dată sau de două ori mi-am lipit urechea de uşă, dar n-am reuşit să disting nimic altceva în afară de un murmur confuz de voci.

Au ieşit din birou pe la şase şi jumătate. Sarek era îmbrăcat în grozăvia aia sinistră şi fuma o ţigară. Iar Emmie semăna cu o pisică care tocmai înghiţise un canar şi mă învrednici cu o grimasă triumfătoare, care mă făcu să mă gândesc la crimă.

— Asta-i tot. Hai să mergem.

M-am ridicat în picioare.

— Dacă aş putea fi de folos cu ceva în timpul zilei, bănuiesc că d-ra Pearl o să-mi spună.

Cei doi schimbară o privire, în timp ce eu luasem un aer de circumstanţă.

Emmie clătină din cap.

— Nu-ţi face probleme, Emmie se va descurca.

Am coborât scările în urma lor, până la maşină. Meşterisem la ea de la bun început. Avusesem o grămadă de şurubărit. Carterul era fisurat, iar uleiul curgea ca dintr-un robinet: în plus, mai era şi un piston blocat. Bujiile nu mai fuseseră atinse de când maşina ieşise din curtea uzinei, iar ventilatorul era la fel de activ ca o lingură de smântână răsturnată.

Am reparat pistonul, am etanşat carterul, am cumpărat un set de bujii noi, şi am curăţat cărbunii electromotorului. Acum puteam să prind suta uşor, dar nu vroiam să bat toba. Continuam să nu depăşesc un onorabil şaizeci şi cinci la oră, fapt pentru care Sarek mă luase drept un vrăjitor.

În timp ce treceam podul din Watford, i-am spus:

— O femeie este în stare să se descurce într-o grămadă de treburi, dar numai până în momentul în care intervine o chestie dură. Atunci, este indispensabil bărbatul.

— Ce vrei să spui?

— Poate că n-ar fi trebuit să vă spun asta. Mă gândeam şi eu, cu voce tare, dar dacă tot m-aţi întrebat... Dumneavoastră aveţi o afacere în curs. Nu ştiu despre ce este vorba; dar bănuiesc că ştiţi ce trebuie făcut ca afacerea asta să meargă. Bine. Trebuie să plecaţi la Paris, şi-atunci lăsaţi afacerea de izbelişte până vă întoarceţi. Mă gândeam că cineva cu experienţa dumneavoastră ar prefera să-şi încredinţeze interesele mai curând unui bărbat de nădejde, decât unei femei. S-ar putea să fiu de modă veche, dar, din punctul meu de vedere, locul femeii este la cratiţă.

I-a scăpat un chicotit.

— Nu prea o ai la inimă pe Emmie, nu-i aşa? Ştiu. Te-am observat. Am să-ţi spun ceva. E foarte bună, să nu cumva să te îndoieşti de asta. O cunosc de zece ani. Şi încă nu ştiu vreun bărbat care să fie de talia ei. Nici eu nu mă descurc prea rău, dar Emmie face de zece ori cât mine. E adevărul gol-goluţ. Tu, eşti cu ochii, eu cu creierul. Al ei face de trei ori mai mult decât al meu, şi de zece ori mai mult decât al tău. Să nu-mi porţi pică pentru că ţi-am spus aşa ceva.

Doar nu m-o fi crezut căzut în cap încât să-şi imagineze că într-o bună zi i-aş putea spune „tată”.

— În fond, e afacerea dumneavoastră, domnule Sarek.

— Categoric.

A doua zi dimineaţă i-am condus la aeroport pentru avionul de ora zece. Sarek era îmbrăcat cu pardesiul ăla atroce, şi ţinea strâns la piept o servietă de piele, ca şi cum s-ar fi temut ca nu cumva cineva să i-o smulgă din mâini. Ea purta un taior din tweed şi ţinea pe braţ un mantou de blană.

Era prima oară când o vedeam fără pulover şi pantaloni, şi pentru o clipă, n-am recunoscut-o. I-am privit picioarele. Exact picioarele lui Marlene Dietrich. Lungi, fine, minunate; era o adevărată crimă să le ascunzi în nişte pantaloni.

Ea a fost cea care mi-a dat instrucţiuni detailate cu privire la puii de găină. Mi se adresa ca şi cum ar fi vorbit cu un manechin din ceară, fără să se uite la mine, cu o privire rece şi cu o figură de piatră. Mă mâncau palmele să o zgâlţâi şi s-o trezesc la viaţă, iar ea îşi dădea seama de asta perfect.

Am condus maşina până la parcarea aeroportului, şi am coborât. Eu urma să car bagajele. În timp ce le scoteam din portbagaj, Sarek intră în aeroport.

— Aveţi tot timpul.

Ea îşi aprinse o ţigară şi mă privi din colţul ochilor.

— Te priveşte cumva chestia asta?

— Nu. Am spus-o şi eu, doar aşa, ca să discutăm ceva.

— Cât lipsim, nu cumva să aduci vreo femeie în casa mea.

Un val de sânge mi-a năvălit în cap. Îi ieşise din gură gândul care mă tot muncea de când aflasem că voi rămâne singur în casă.

— De unde aţi mai scos-o şi pe-asta?

Ochii ei verzi nu mă slăbiră.

— Ştiu eu cum sunt indivizii de teapa ta. Asta-i tot. În absenţa noastră ai putea să-ţi cauţi de lucru în altă parte. N-am nici un chef să mai dau cu ochii de tine când mă întorc.

N-am avut nici o ripostă pregătită la un atac aşa direct. Continuam s-o privesc cu un surâs împietrit. Sarek reveni însoţit de o blondă masivă, în uniformă de stewardesă.

— Totul e pregătit. D-ra Robinson a avut grijă de toate. D-ră Robinson, v-o prezint pe soţia mea.

Îşi frecă mâinile, iar gura i se lăbărţă într-un rânjet, de la o ureche la cealaltă. Avea aerul unui clovn poznaş.

— Rita, o cunosc pe d-ra Robinson de doi ani. De fiecare dată, când merg cu avionul, ea se ocupă de tot. Este o tânără încântătoare.

Rita o învrednici pe d-ra Robinson cu un surâs constipat, şi mărturisi cu vocea ei aspră că este încântată de cunoştinţă.

— Ar trebui să urcaţi în avion, spuse d-ra Robinson. (Avea un aer cam jenat). Mai sunt doar cinci minute. V-am lăsat la locurile dumneavoastră nişte ziare şi reviste. D-ra Joyce se va ocupa de dumneavoastră în timpul zborului. I-am spus eu.

— Vezi, ţi-am spus eu, nu uită nimic. În regulă, hai să mergem. Mitchell, ai scos bagajele?

— Da.

Până la urmă, îmi revenisem. Îmi trăsese ea o lovitură sub centură, care mă cam clătinase, dar o s-o fac eu să nu uite asta cu una cu două.

A luat-o înainte cu Sarek, iar eu i-am urmat împreună cu d-ra Robinson.

La trecerea lui Sarek, oamenii holbau ochii mai abitir ca la urs. Sub soarele anemic de toamnă, pardesiul său arăta mai jalnic ca oricând. Rita urcă direct. Sarek se tot agita până când se convinse că bagajele îi intrară în compartimentul de mărfuri, după care îi strânse mâna d-rei Robinson. Am vederea destul de bună pentru a nu observa cum o bancnotă de cinci lire alunecă dintr-o palmă în alta.

— În regulă. Distracţie plăcută, Mitchell. Te voi anunţa când mă voi întoarce. Atenţie la vulpi.

Pasarela a fost îndepărtată şi uşa închisă. D-ra. Robinson şi cu mine, unul lângă celălalt, priveam avionul cum decola.

Când am văzut aparatul înălţându-se deasupra hangarelor, m-am întors spre ea. Avea tenul proaspăt şi purta ochelari fără rame. Nu arăta prea rău, mai ales dacă ai o slăbiciune pentru stewardese.

Doar o priveai, şi-ţi şi dădeai seama că are experienţa bărbaţilor ca o „fiică a păcatului”. Chiar cu cei douăzeci de

ani ai săi cu tot, care pot sfida orice, degeaba se căznea ea să arate pură şi fără prihană, pentru că precis era hârşită în multe, mai ales după cum fusese în stare să palmeze bancnota aia.

— Un tip dat naibii! Am spus cu un zâmbet larg, de gigolo.

— Ah! Da. E un băr.at remarcabil.

— De exemplu, pardesiul ăsta…

Izbucni în râs, un râs proaspăt, clar, fără subînţelesuri.

— Nu l-aş mai recunoaşte, dacă şi l-ar schimba. La început, îl găseam înfiorător, dar acum... nu cred că-i vine chiar aşa de rău.

— Te-a umplut de laude în faţa nevesti-şi.

— Oh! E foarte amabil. Îmi face plăcere să mă ocup de el. Călătoreşte mult pe linia asta.

Ca să primsc şi eu bacşişuri de cinci lire, n-aş fi pregetat nici să merg în patru labe.

Am studiat-o din nou, şi m-am întrebat dacă ar fi în stare, să-mi ofere o seară, cât de cât fără pretenţii. Dar la urma urmelor, nu. De ce să arunc banii pe fereastră, când ajungea doar să întind mâna, şi să o am pe Netta.

— Da? Ei bine, cred că trebuie să plec. Trebuie să mă ocup de puişori…

— Zău?

— Sigur că da. De obicei, asta-i treaba femeilor. Dar probabil că d-na Sarek s-a gândit că ar fi mai bine să vadă cu ochii ei dacă n-or mai fi şi alţii pe la Paris.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

Şi se îndepărtă spre sala de aşteptare, cu spatele rigid de indignare.

Sarek reuşise s-o racoleze şi pe-asta.

M-am întors spre maşină.

CAPITOLUL VI

Mă gândisem că, după plecarea lor, să merg la Londra, s-o iau pe Netta, şi s-o aduc la fermă, să-mi ţină campanie, dar m-am răzgândit. Faptul că Rita îmi dibuise planul, fără nici un efort, mă făcu să renunţ la el.

— „Cunosc eu indivizii de teapa ta”.

Aşa că m-am întors la „Patru Vânturi”, într-o stare de furie cumplită. Eram sigur că în casa aia trebuia să existe un indiciu oarecare, ceva care să-mi dea o informaţie despre ea şi eram hotărât să găsesc acest ceva. Se mutaseră la fermă de trei ani, şi în trei ani de zile, se acumulează o grămadă de lucruri, scrisori, fragmente din trecut, acte, tot ceea ce ar putea să mă intereseze. Casa era la dispoziţia mea timp de cel puţin o săptămână; şapte zile pentru a răscoli, a cotrobăi şi a descoperi până la urmă secretul.

Era o senzaţie curioasă să găsesc casa goală. După ce am băgat maşina în garaj şi am închis uşile, am intrat în hol şi am ciulit urechea. În atmosfera casei nu rămăsese nimic din Sarek. Dar era cumplit ce putuse lăsa Rita în urma ei. Nu m-ar fi mirat deloc dacă aş fi văzut-o coborând scările, sau dacă i-aş fi auzit paşii deasupra capului meu, sau vocea ei aspră şi certăreaţă. Cred că îi simţeam chiar şi parfumul. O boare uşoară de mosc, care îi preceda întotdeauna mişcările.

Am traversat sufrageria, am urcat scările, şi am intrat în baie. În camera lui Sarek, în camera de oaspeţi, şi chiar şi în a mea. Am lăsat la urmă uşa ei. Am apăsat clanţa. Era închisă cu cheia. Timp de o secundă, m-am gândit dacă nu cumva se afla în spatele ei. Chiar am bătut la uşă de câteva ori, deşi ştiam foarte bine că acum se afla aproape deasupra Parisului, aşa încât am coborât.

Întorcându-mă de la aeroport, m-am oprit să-mi cumpăr o sticlă de whisky, una de gin şi una de Dubonnet. Mi-am pus cât patru degete de whisky, mi-am aprins o ţigară, şi m-am aşezat în faţa şemineului gol. De ce o fi închis uşa de la camera ei? Bănuise cumva că o să-i cotrobăi printre lucruri? Nu era proastă deloc. Ascundea cumva ceva pe-acolo? Examinasem broasca. Era exclus să folosesc un şperaclu, fără s-o deteriorez. Mai rămăsese fereastra. Mi-am terminat băutura, am ieşit şi de-afară, de pe peluză, am examinat casa. Am observat că rama ferestrei de la camera ei era asigurată cu un zăvor. Era migălos, dar aş fi putut să forţez şuruburile cu o daltă, având grijă să nu ating lemnul. Noroc că vizavi era pustiu, dar, deşi casa se afla la capătul unei alei ce făcea o curbă, rămânea totuşi la vedere, şi oricine ar fi trecut pe alee, m-ar fi văzut făcând acrobaţii la fereastra ei. Nu prea treceau pe alee mai mult de trei sau patru persoane pe zi: fermieri ce se întorceau de la muncă şi foloseau aleea ca scurtătură spre sat: sau vânzători ambulanţi ocazionali: numai că, dacă mă vedeau cocoţat pe o scară, ocupat cu forţarea unei ferestre, ar fi putut să se oprească şi să se întrebe ce naiba făceam acolo. S-ar fi putut la fel de bine să-l anunţe pe Sarek după întoarcerea de la Paris.

Se părea că cel mai bine era să aştept noaptea, numai că asta nu mi-ar fi uşurat munca. N-aveam de gând să risc să las urme de daltă pe rama de lemn a ferestrei, iar, pe de altă parte, nu puteam ca în acelaşi timp să ţin şi lanterna, şi să şi trebăluiesc la zăvor. Am intrat în casă şi mi-am pregătit o gustare. M-am tot fâţâit încoace şi-ncolo prin sufragerie, mâncând şi storcându-mi creierii. Până la urmă, m-am hotărât să mă prefac că spăl geamurile. Oricine m-ar fi văzut în capul scării, nu avea de ce să se gândească la ceva necurat.

M-am dotat cu o căldare cu apă, o bucată de piele de căprioară, şi o daltă. Am mai luat cu mine şi o scândurică pentru a proteja rama ferestrei.

Am sprijinit scara de streaşină, şi am urcat până la nivelul ferestrei... Am agăţat căldarea de una din trepte, m-am asigurat că pe alee nu era nimeni, şi am examinat fereastra. Lemnul părea putred, iar zăvorul de-abia se mai ţinea.

În mai puţin de un minut, am scos şuruburile. Zăvorul se desprinse şi căzu în interiorul camerei, pe parchet. Mi-am vârât buricele degetelor sub ramă, şi am împins. Fereastra se deschise.

Am privit peste umăr, spre alee. Un tip într-un impermeabil mă urmărea ce fac, de undeva, din dreptul barierei. Am simţit un asemenea şoc, că era cât pe ce să mă dezechilibrez. Am reuşit totuşi să mă-ntorc bine mersi, după ce i-am aruncat individului o privire indiferentă.

Am lăsat dalta să-mi alunece în buzunar, am scos din găleată pielea de căprioară, şi am început să şterg geamul.

Un pârâiaş de sudoare îmi curgea de-a lungul cefei. Cine naiba-putea să fie tipul? Probabil preotul satului. Habar n-aveam dacă Rita îl cunoştea. Iar daca da, tipul precis avea să-i spună că mă văzuse la fereastra ei, şi a avea să facă un asemenea tărăboi, încât Sayek o să mă concedieze fără nici o vorbă.

Un scârţâit din spatele meu m-a făcut să întorc privirea. Individul ridicase bariera, şi se apropia fără să mă piardă din ochi, cu o expresie de uimire întipărită pe figura lui slabă şi severă. Era un tip înalt şi slăbănog, cu părul cărunt, şi cu un nas proeminent şi ascuţit, pe care probabil şi-l băga cu plăcere în treburile altora. M-am oprit din activitate, şi ţinându-mă cu o mână de ultima treaptă, l-am urmărit cum se apropia. Ajuns la picioarele scării, m-a examinat cu o privire mioapă. Avusesem dreptate. Era preotul, îi observasem gulerul alb.

Am atacat primul.

— Doriţi cumva s-o vedeţi pe doamna Sarek? Mă tem că este plecată.

— Ce tot meştereşti pe-acolo, tinere?

— Spăl geamurile.

— Ai deschis fereastra, te-am văzut.

— E adevărat, tocmai mă pregăteam s-o spăl şi pe interior. Doamna Sarek mi-a cerut să fac curăţenie lucie.

— Mi s-a părut că încercai s-o forţezi.

Asta era. Nimerisem un băgăreţ căruia nu-i scăpa nimic.

Am arborat zâmbetul meu şablon, clasa-ntâi.

— Aşa a şi fost. Lemnul e umflat de ploaie. N-am mai vrut să cobor şi să urc din nou să o deschid. M-aţi luat drept hoţ, sau ce?

Avea aerul surprins şi jenat, şi izbucni într-un râs sonor şi nevinovat, al cărui secret doar preoţii îl deţin.

— Ei bine... nu chiar aşa. Dar te-am văzut pentru prima oară, şi acolo sus, la fereastră...

Am coborât scara, şi l-am privit drept în faţă, păstrându-mi nealterat surâsul meu de copil.

— Sunt de puţină vreme aici. Sunt şoferul domnului Sarek. Dânsul a plecat la Paris împreună cu doamna Sarek, pentru opt zile. Am rămas aici ca să am grijă de casă.

Rămăsese în continuare cam nehotărât, dar bănuielile îi erau într-o scădere evidentă.

— Am să-mi fac un ceai. Vreţi şi dumneavoastră o ceaşcă?

Ultima bănuială îi dispăru, şi faţa i se lumină. Îi oferisem ceea ce căuta: legătura universală între pastori şi oiţele lor. N-aveam cum să fiu hoţ dacă îi ofeream un ceai.

— Eşti foarte amabil, dar...

L-am condus în sufragerie, şi l-am poftit să ia loc. L-aş fi sugrumat cu plăcere şi l-aş fi aruncat apoi drept în fundul vechiului puţ din spatele casei, dar trebuia menajat. Nu ştiu cât de mult o cunoştea pe Rita şi cât avea să-i povestească.

În timp ce apa fierbea, mi-a împărtăşit cu pasiune şi cu detalii istorioara vieţii lui monotone şi fade. Mi-a povestit despre debutul dificil din Africa de Sud, despre sănătatea sa precară, despre ce-i spusese episcopul, ce-i spusese

nevastă-sa episcopului, şi bineînţeles, ce-i spusese chiar el episcopului.

Mi-a vorbit despre el fără întrerupere, de la două şi jumătate până la cinci fără douăzeci.

Până la urmă, n-am mai rezistat.

— Scuzaţi-mă că vă întrerupt, dar trebuie să dau de mâncare la păsări. În curând se înnoptează.

Se opri la jumătatea frazei, cu gura deschisă, şi apoi se întoarse spre fereastră cu un aer idiot.

— Doamne, Dumnezeule! S-a făcut aşa de târziu?

Efectiv îl captivase propria-i voce, încât pierduse complet noţiunea timpului.

— Drace! Trebuie s-o întind. Nevastă-mea s-o întreba pe unde oi fi.

L-am împins cu binişorul spre uşă. Nu cumva să înceapă să debiteze altă istorie.

— Fii aşa de amabil şi să-i spui doamnei Sarek că am trecut s-o văd. Am încercat de mai multe ori s-o întâlnesc. Dar, de fiecare dată n-am reuşit.

L-aş fi ucis cu cea mai mare plăcere. Nu înţelegeam cum de eram în stare să-mi ascund furia. Nici măcar n-o cunoştea. Evident că de fiecare dată când îl zărea venind pe flecarul ăsta, se ascundea în fundul casei şi nu mai ieşea de-acolo.

Am aşteptat ora opt să mă caţăr din nou pe scară şi să intru în camera ei. Afară era o noapte de smoală. Camera, niţel cam deteriorată, nu era aşa de mare cum mi se păruse de la fereastră. Mobilierul era cam jerpelit. Un strat subţire, gri la culoare, acoperea oglinda şifonierului, iar pe jos, zăceau ghemotoace de praf. Era o cameră neglijată, tratată cu dispreţ. Probabil că Rita jinduia după ceva mai elegant, mai modern, şi, în lipsă de aşa ceva, nici măcar nu încerca s-o întreţină pe asta.

Mirosul de mosc precum şi parfumul uşor şi particular al trupului său pluteau în atmosfera închisă a camerei. Pe toaletă stăteau alandala borcănaşe de cremă, flacoane de

parfum pe jumătate goale, ojă de unghii, şi un pachet cu vată. O scrumieră plină cu chiştoace cu urme de ruj se afla pe comodă.

Am aruncat o privire sub pat. Mai multe perechi de pantofi zăceau prăfuite, ca şi cum s-ar fi descălţat de ei la culcare, şi i-ar fi uitat acolo.

Mi-am aprins o ţigară cu o mână tremurândă. Nu ştiu din ce pricină, dar dezordinea acestei camere, în care lucrurile personale ale Ritei se aflau la vedere, mă excita într-un mod ciudat; aveam impresia că o să apară în faţa mea, complet goală.

Am deschis sertarele toaletei. Nu am găsit nimic altceva decât fleacurile femeieşti obişnuite, pufuri pentru pudrat, pudriere, tuburi de ruj, batiste, o pereche de jartiere cu zorzoane, o plasă de păr, şi alte mărunţişuri.

N-am omis nimic, şi m-am străduit să deranjez cât mai puţin toată adunătura aia. Am închis sertarele şi m-am trezit nas în nas cu imaginea mea din oglindă. Aveam o mutră caraghioasă, congestionată, cu ochii scânteind şi cu fruntea strălucind de transpiraţie.

— Te obsedează, ai? Chiar că ţi-a intrat în sânge.

A-i umbla prin lucruri şi a respira acelaşi aer pe care-l respira ea noaptea, mă făcuse să vorbesc singur. Eram în stare să mă caţăr pe pereţi şi să trec prin tavan cu capul în jos.

M-am apropiat de şifonier, cu o bâţâială de genunchi şi i-am deschis uşile. Am dat de câteva taioare. Mantouri, fuste şi rochii de vară agăţate de umeraşe. Într-o extremitate, stăteau spânzurate trei costume ca de carnaval, nişte tunici albe. Pline de paiete, şi pantaloni scurţi, asortaţi; într-un colţ se aflau nişte cizme înalte din piele albă de şevro, împodobite la fel, cu paiete... Am luat de pe umeraş unul din costumele astea şi m-am uitat mai bine la el: era genul de ţinută pe care ar fi putut s-o poarte o patinatoare profesionistă, dar examinând şi cizmele, mi-am dat seama că de fapt era vorba de altceva.

Costumele astea m-au pus pe gânduri. Oare să fi apărut ea pe scenă? După eticheta gulerului, costumele fuseseră confecţionate la Cairo. Mi-am amintit că Sarek îmi spusese că a trăit la Cairo. Probabil că acolo se întâlniseră. Am agăţat costumul la loc şi mi-am continuat cercetările. Nu mă grăbeam. Trebuia să fiu atent ca nu cumva să deranjez ceva. Toate obiectele pe care le cercetam le puneam exact la locul lor. Asta lua timp, dar era obligatoriu. Într-unul din sertarele şifonierului, am dat de o casetă din lemn, al cărei capac era legat cu o fundă neagră. Am dus caseta la lumină şi am deschis-o. Era burduşită cu scrisori şi cu fotografii. Prima fotografie, sau aproape prima care mi-a căzut în mâini, o reprezenta pe Rita în tunica ei cu paiete şi în cizmele alea înalte.

Un tip imens, cu umeri laţi, într-o cămaşă de mătase albă şi cu nişte pantaloni negri strâmţi, o ţinea în echilibru în palmă. Ea stătea în picioare, perfect dreaptă, cu braţele încrucişate, şi cu ambele picioare în palma individului. Era un frumos exerciţiu de acrobaţie, şi un adevărat tur de forţă.

Mai erau şi alte fotografii cu ea, făcute probabil într-un bar de noapte, în care apărea ca o gimnastă şi acrobată desăvârşită.

Prietenul ei se mulţumea probabil doar s-o fotografieze şi s-o lase să se caţere pe individul ăla. Era un tip magnific, frumos ca un june-prim şi cu siguranţă, puternic ca un taur.

N-am idee cam cât cântărea pe vremea aia, dar aparent, curbele şi şoldurile ei pline nu s-au prea schimbat. Acum o evaluam cam la şaizeci de kilograme, pe puţin, şi ca să ţii greutatea asta cu mâna întinsă, îţi trebuie muşchi, nu glumă. Aşa de zdravăn cum sunt, şi tot n-aş fi capabil de performanţa asta.

Am pus caseta deoparte. Scrisorile alea aveau să fie un material deosebit de interesant pentru lectura mea de seară. Îmi dusesem deja aşternutul în camera de oaspeţi şi făcusem patul. Mă pot dispensa de confort, dar în lipsa lor,

aveam intenţia să mă răsfăţ. Au mai trecut vreo două ore până am cotrobăit prin toate sertarele şifonierului şi ale comodei de lângă uşă. N-am găsit nimic care să justifice uşa închisă cu cheia. Poate că explicaţia se găsea chiar în scrisorile din cutie, dar asta m-ar fi mirat. Nu erau dosite prea bine. Am descuiat uşa, am coborât la parter, mi-am luat sticla cu whisky şi-am mâncat un pui, după care, am urcat din nou pentru a-mi relua investigaţiile. Am căutat peste tot. Am desfăţat patul şi am pipăit salteaua peste tot. Am luat-o de la fereastră, examinând podeaua, şipcă cu şipcă. Apoi zidurile şi mobilierul.

În sfârşit, am găsit ceea ce căutam. În spatele şifonierului, agăţată de un cârlig, invizibilă şi aproape de neatins, se găsea o maşină de scris portabilă, într-o husă uzată de piele. Am scos-o din ascunzătoare şi i-am dat la o parte capacul.

Chiar dacă n-ar fi existat hârtia de scris, cu chenar bleu, care, de fapt, se găsea aranjată în interiorul capacului, literele, „e” şi „d”, decalate clar, dovedeau cu prisosinţă că era vorba de maşina de scris cu care fuseseră bătute scrisorile de ameninţare adresate lui Sarek. Concluzia nu putea fi decât una singură, autoarea era chiar Rita.

Ghemuit pe călcâie, am rânjit satisfăcut în oglinda prăfuită a şifonierului.

Acum, o aveam la mână. Nici în visele mele cele mai frumoase n-aş fi sperat s-o am aşa de bine la mână.

CAPITOLUL VII

La capătul a patru zile de singurătate petrecute în casa aia pustie, mi s-a acrit să rămân singur cuc.

Îmi petrecusem cea mai mare parte a timpului cenzurând sutele alea de scrisori găsite în caseta de lemn: majoritatea proveneau de la admiratori care îi lansau cereri în căsătorie, măi mult sau mai puţin definite cu claritate. Am constatat cu surprindere că doi dintre flăcăii ăştia care semnaseră, erau la vremea aia nume cunoscute, de care se vorbea prin ziare. Un tip cu un nume răsunător, şi un membru al Parlamentului. Ăştia nu o ceruseră în căsătorie. Ultimul lor efort posibil se oprea la o locuinţă închiriată. O întreţinere lunară, şi bineînţeles, vizite când şi când în momentele în care nu erau reţinuţi de obligaţii sau de afaceri.

Din scrisorile astea reieşea clar, că înainte de război, era vedeta din Cairo.

Una dintre ultimele scrisori era de la Sarek. Nu menţionase data, dar ştampila poştei indica ziua de 3 septembrie anul 1939. Am găsit-o cu atât mai interesantă, cu cât părea a fi singura pe care i-o scrisese Sarek, sau, cel puţin singura pe care ea o păstrase.

Iubito,

Întrevăd că ne ameninţă numai necazuri şi pericole. Nu mai putem rămâne mult timp aici; o săptămână cel mult. A sosit momentul să te hotărăşti.

Am acum suficienţi bani pentru amândoi. Putem pleca împreună şi reîncepe o nouă viaţă. Deocamdată, Parisul este cât de cât sigur. Mai târziu, am putea să plecăm în America. Îmi trebuie un răspuns imediat. Să ai încredere în dragostea mea. Nu pierde vremea.

Henry

Probabil că i-a scris rândurile astea când a simţit că războiul devenise inevitabil. Dar de ce oare, cu âtâtea oferte de căsătorie, şi atâtea zeci de partide dintre care trebuia doar să aleagă, a pus ochii pe vulturaşul ăsta pleşuv de Sarek?

Am pus scrisoarea la loc în casetă. Următoarea, lungă şi furioasă, provenea de la partenerul ei de acrobaţii, Boris Daumier. Purta data de 31 august 1939. O acuza că se culcase în stânga şi în dreapta, că-şi bătuse joc de numărul lor, şi că-l insulta în permanenţă. Avea un ton exasperat, care friza isteria, tonul cuiva care ajunsese la limitele răbdării. Erau pagini întregi. Iar la sfârşit, furia sa epuizându-se, se înjosea implorând-o să-şi amintească de dragostea lor. Îi amintea de nopţile şi zilele fericite petrecute împreună. Îi cerea să renunţe la ceilalţi bărbaţi din viaţa ei şi să se întoarcă la el.

Scrisoarea asta m-a îmbolnăvit, pur şi simplu. Îmi dădeam seama că nătăfleţului ăstuia îi curgeau balele după ea, dar el cel puţin petrecuse cu ea câteva nopţi. Eu nu.

Aşa că acum aveam câteva ponturi despre ea. Nu erau prea multe, dar oricum era un punct de plecare satisfăcător. Acum, dacă aş avea un clenci cu ea, eram sigur că puteam s-o pun cu botul pe labe. De ce oare îi trimisese ea scrisorile alea de ameninţare lui Sarek? Unde vroia să ajungă? O glumă proastă? Nu era nicidecum genul ei. Precis că dintr-un motiv anume, vroia să-l înspăimânte. Am să descopăr eu motivul ăsta.

Dusesem broasca de la uşa ei la Chesham şi îmi făcusem o cheie. De asemenea, prinsesem zăvorul de la fereastră la loc, şi închisesem fereastra din afară. Cheia asta nouă îmi dădea o extraordinară senzaţie de putere.

Acum, ştiind că o am la mână, aşteptarea întoarcerii ei devenise plictisitoare. Aveam chef să-i telefonez Nettei şi să o aduc aici, dar riscul era prea mare. Cu ameninţarea permanentă pe care o reprezenta preotul, instalarea Nettei în casă ar fi putut declanşa o catastrofă. De altfel, acum

eram deja sigur că o s-o am pe Rita, aşa că Netta îşi cam pierduse din farmec. A şasea zi, m-am urcat în maşină şi m-am dus la Londra. Era o zi de joi. Joia scrisorii de ameninţare săptămânală. Ştiam eu că n-are cum să sosească, dar ţineam să mă asigur. Am parcat maşina în faţa birourilor din Wardour Street şi am urcat până sus. Emmie bătea la maşină cu un aer absorbit, ca şi cum viaţa ei ar fi depins de asta. Nu trona, aşa cum mă aşteptam, în biroul patronului, ci îşi păstrase locul din spatele măsuţei ăleia şontoroage.

Ridică brusc capul. Ochii ei, ca nişte năsturei de cămaşă deveniră duri. Ce spectacol. Mutra ei umflată era presărată cu pete roşii, şi un coş îi înflorise în colţul gurii.

— Salut, am spus, cu un surâs fără pic de căldură. Eram în trecere, şi am urcat să te văd. Casa aia e cam sinistră.

— Sunt ocupată.

— În regulă. Afacerile cred că prosperă.

— Mitchell, nu ţin deloc să te văd pe-aici.

Îmi propusesem s-o îmbunez. Mă gândisem de multe ori la ea, acolo, la „Patru Vânturi”. Ştiam că singura mea şansă de a-mi face din ea un aliat, era s-o cobzăresc în absenţa lui Sarek. Era prea puternică, nu-mi permiteam s-o am ca duşman prea mult timp, dar dacă reuşeam s-o îmbrobodesc, aş fi putut obţine de la ea ponturile care mă interesau.

— Dacă te deranjez, atunci o întind, dar mi-ar face plăcere să ştiu că te-aş putea ajuta cu ceva.

— Nu ţin câtuşi de puţin.

Deşi mă apucaseră nişte crampe la stomac, m-am aplecat totuşi deasupra biroului, afişând un zâmbet cât se poate de amabil:

— Ştii ceva, d-ră Pearl? Hai să îngropăm săbiile războiului. Sunt de acord, am pornit cu stângul. Sunt dezolat. Te asigur, şi îţi cer scuze. Eşti o fată la înălţime. N-aveam nevoie să-mi spună domnul Sarek asta, mi-am dat

seama şi singur. De ce să nu facem pace? Nu-ţi cer decât asta.

Atât de aproape de faţa ei unsuroasă, aveam impresia că-mi vârâsem nasul într-un coş de gunoi.

M-a privit fix, cu ochii atenţi, şi buzele strânse.

— Sunt ocupată.

Să-mi păstrez zâmbetul îmbietor, a fost unul dintre cele mai penibile lucruri pe care le-am făcut vreodată.

— Ascultă. Amândoi îl admirăm pe domnul Sarek. Amândoi lucrăm pentru el. Atunci, la ce bun…

— Sunt ocupată.

Aş fi scuipat cu plăcere în mutra aia respingătoare, dar continuam totuşi să surâd.

— Foarte bine. Atunci să spunem… când o să fii mai puţin ocupată.

Mă îndreptasem de spate. Ce uşurare că mă depărtasem de ea.

— Aş putea face ceva pentru tine?

— Ai putea ieşi.

Am simţit cum surâsul meu e pe cale de a se stinge.

— Asta este uşor de făcut. Dar eşti sigură că e bine?

Mi-a aruncat o privire rece şi dispreţuitoare, şi se porni din nou să bată. Aş fi asasinat-o cu voluptate.

Mi-am aprins o ţigară mascându-mi astfel tremurul vocii.

— Vreo nouă scrisoare de ameninţare?

— Nu! Iar când domnul Sarek se va întoarce, am să-l sfătuiesc să te concedieze. Iei prea mulţi bani pe degeaba.

Aşadar, vor fi două din ghearele cărora trebuia să scap.

Simţeam cum clocoteşte în mine o furie pe care abia reuşeam s-o ţin în frâu, şi pentru ultima oară am reuşit să-mi iau un aer aproape amabil.

— Ar fi bine să-ţi îngrijeşti coşul pe care-l ai la gură! S-ar putea să facă pui. Iar asta dăunează genului tău de frumuseţe.

Până la urmă, tot am reuşit s-o ating. A recepţionat lovitura în plin. În continuare surâzător, am ieşit şi am închis cu blândeţe uşa după mine.

Întors la „Patru Vânturi”, am urcat în camera Ritei, am luat maşina de scris, şi am dus-o în camera de oaspeţi. Am pus-o pe noptieră, i-am scos capacul, şi am introdus o foaie de hârtie din acelea cu chenar bleu.

Dacă Rita se hotărâse să nu mai trimită scrisori de ameninţare nu-i nimic, aveam să continui eu. Şi o să-i trimit un răvaş de „dragoste”, de-o să-l treacă toate năduşelile; nicidecum genul de şmecherii fumate pe care i le trimisese ea. Am să-l bag în sperieţi în asemenea hal, că o să vrea să mă ţin scai după el; iar Emmie avea să-şi răcească gura de pomană încercând să-l convingă să mă dea afară.

Rita o să-şi dea seama cine a scris-o. Dar chestia asta nu mă deranja. N-ar putea face nici o mişcare, fără să se trădeze pe ea în primul rând. De altfel, chiar vroiam să afle că găsisem maşina de scris. Iar chestia cu noua scrisoare, ar fi un mod excelent pentru a-i da vestea cea bună. M-am gândit câteva minute, şi-apoi am bătut la maşină cu un deget.

> Ai fost avertizat de trei ori. Asta-i ultima oara. Din clipa asta, pregăteşte-te. Într-o bună zi, o să-ţi venim de hac. Fii sigur că te vom preveni totuşi. O să-ţi treacă şi pofta de mâncare, secătură, şi asta mai repede decât crezi tu.

Era suficient să-l bage-n sperieţi. Ce n-aş fi dat să fiu lângă el când o s-o citească. Merita să fie prevenit. Dar încununarea succesului ar fi mutra Ritei când Sarek îi va arăta scrisorica. Dacă nici asta n-ar face-o să sară prin tavan, atunci n-aveam decât să fiu cu adevărat deznădăjduit.

Luni am primit o telegramă în care Sarek îşi anunţa sosirea la nouă fără un sfert, şi îmi cerea să fiu la aeroport cu maşina. Puteau conta pe mine?

D-ra Robinson, cu tenul proaspăt, ochii limpezi şi aerul senin îmi aruncă o privire rece când mă văzu intrând în sala de aşteptare.

— Îţi mai aminteşti de mine? Domnul Sarek soseşte la nouă fără sfert. Avionul are vreo întârziere?

Şi-a reamintit de bunele maniere, înclinând uşor capul.

— Bună seara. Domnul Sarek m-a anunţat. Avionul soseşte fără nici o întârziere.

— O să fie încântat să te vadă, aşa frumuşică cum eşti.

— Avionul trebuie să sosească dintr-o clipă în alta. Dacă vrei să aştepţi aici. Am să-i spun domnului Sarek unde să te găsească.

Şi se îndepărtă băţos.

Farmecul meu personal nu prea făcuse victime în ultima vreme. După câteva minute se auzi uruitul unui avion, aşa că m-am îndreptat spre ieşirea călătorilor. Minutele se scurgeau. La un moment dat, i-am văzut pe Sarek şi pe d-ra Robinson; Rita îi urma, însoţită de un hamal în uniformă, care le căra bagajele.

Le-am ieşit în întâmpinare.

— Bună seara. Aţi călătorit bine?

Mă luă la rost, cu o voce de muribund.

— Am o gripă cumplită. Unde este maşina? Crezi că o să merg pe jos toată noaptea?

D-ra Robinson îi întinse braţul şi îi murmură ceva la ureche. Văzându-i mutra palidă, înţepată, şi furia care-i mocnea în priviri, mi-am zis că era momentul potrivit pentru a face impresie bună.

— Conduceţi-l în sala de aşteptare, până aduc maşina. Nu arată bine deloc.

Nici nu m-am mai ostenit s-o privesc pe Rita. Aveam chef, dar în situaţia de faţă, trebuia să mă mişc rapid.

Am alergat până la maşină şi am adus-o chiar în faţa sălii de aşteptare, cât ai clipi.

— Aşa. Haideţi să-l ajutăm. E mai bine să stea în faţă. E mai cald, şi nu este curent deloc.

Am transportat împreună cu d-ra Robinson coletul ăla plângăreţ până la maşină. Din fericire, aveam înăuntru o pătură pentru a proteja la nevoie radiatorul, şi cu ea l-am învelit pe Sarek, de parcă ar fi avut pneumonie.

D-ra Robinson nu era prea încântată de zelul meu. M-a dat la o parte şi s-a aplecat în maşină.

— V-aţi instalat bine, domnule Sarek? Dacă nu vă este suficient de cald, pot să vă aduc încă o pătură.

— E-n regulă, e-n regulă. Vreau să ajung acasă.

Îşi căina soarta într-un asemenea hal, încât uită să-i mai lase vreun bacşiş.

În timp ce eu şi cu d-ra Robinson îl tot cocoloşeam, Rita se urcase în spate. Îi dăduse hamalului un bacşiş. Îşi închisese poşeta cu un gest nerăbdător, se cuibări printre arcurile rupte ale banchetei, privind pe geam.

M-am aşezat la volan.

— Pot să închid geamul, dacă vă este cumva frig.

— Închide-l şi porneşte. Vreau să ajung acasă şi să mă culc. Sunt bolnav, înţelege. Mă ţine-n piept.

— Oh! Mai slăbeşte-ne cu pieptul tău!

M-am întors ascunzându-mi zâmbetul. Cred că-i făcuse zile fripte tot voiajul. Rita părea în culmea exasperării.

— Hai, las-o moartă. E uşor să vorbeşti aşa când eşti sănătos. Timp de trei zile n-am putut să respir. Din cauza pieptului. Voi putea să dorm şi eu ca lumea în cele din urmă? De trei zile n-am închis ochii. Şi după toate astea, nu găseşti nimic altceva mai bun de spus decât „mai slăbeşte-ne”?

O urmăream în oglinda retrovizoare. A vrut să-i răspundă, dar se răzgândi, îşi aprinse o ţigară, şi privi afară pe geam, cu un aer întunecat.

— Dar cum v-aţi îmbolnăvit, domnule Sarek?

— Nu te interesează. Du-mă acasă. Pot să şi crăp, că nimănui nu i-ar păsa. Şi nu mai trăncăni. Am nevoie de linişte.

Am aruncat din nou o privire în oglinda retrovizoare. Schiţase un surâs amar şi triumfător.

Nu-şi prea pierduse vremea în timpul călătoriei.

A vrut să-i fac focul în cameră şi să-i aduc o buiotă cu apă caldă.

— Ar fi bine, Mitchell, să-ţi cauţi altă slujbă, îmi spuse în timp ce aprindeam focul. Am risipit ceva bani în voiajul ăsta. Îmi este imposibil să te plătesc în continuare, chiar degeaba.

M-am aşezat pe călcâie şi l-am privit.

— Nu mai aveţi nevoie de cineva care să vă păzească, domnule Sarek? Ştiu că activitatea mea nu corespunde salariului, dar este ca un fel de primă de asigurare. Dacă se întâmplă ceva, o să fiţi mulţumit că m-aţi avut prin preajmă.

Îmi evită privirea.

— E vorba de o glumă proastă. Doamna Sarek avea dreptate. Nici o ameninţare de trei săptămâni încoace. Sunt bani aruncaţi pe fereastră. Nu-mi pot permite luxul ăsta.

Mă gândeam: „Aşteaptă tu niţeluş până mâine, frăţioare. O să cânţi alt cântecel”.

— Bine. Nici o problemă. Dacă ţineţi să plec, o să-mi caut eu ceva. Când trebuie să plec?

— În opt zile.

Am dat cenuşa de-o parte şi am aţâţat cărbunii aprinşi cu vătraiul.

— O să-mi lipsească partidele de şah.

O poantă aruncată în deşert.

— Stinge lumina. Vreau să mă odihnesc.

Foarte bine, pungaş mic şi nenorocit, cum vrei tu. Vedem noi mâine. N-o să mai fii aşa de ţanţoş.

Am stins lumina..

— Dacă aveţi nevoie de ceva, domnule Sarek, băteţi în perete, am somnul foarte uşor.

Vroiam să-i uşurez schimbarea de atitudine de mâine. Mormăi un „Lasă-mă în pace” fără nici un cuvânt de mulţumire. Am adăugat:

— O să am grijă să nu fiţi deranjat.

În momentul în care am închis uşa după mine, am văzut-o pe Rita urcând scările.

M-am gândit s-o testez niţel, doar aşa, de amuzament.

— Dacă în seara asta n-aveţi chef să pregătiţi masa, pot s-o fac eu, doamnă Sarek.

Mă măsură lung, din cap până-n picioare.

— Eu nu mănânc. Merg la culcare.

— I-am spus domnului Sarek că dacă are nevoie de ceva la noapte, să mă cheme. M-am gândit că preferaţi să nu fiţi deranjată după călătoria asta.

M-a fixat insistent. Am rămas impasibil.

— Îţi dai multă osteneală, nu? Încă nu ţi-a spus că de săptămână viitoare nu mai are nevoie de tine?

— Ba da, mi-a spus ceva. Dar acum nu e în apele lui. Aşa că nu i-am dat atenţie.

Obrajii i se împurpurară de mânie..

— Asta n-o să te împiedice s-o ştergi de-aici.

I-am surâs amabil.

— Să nu fiţi aşa de sigură, doamnă Sarek.

Şi am continuat să cobor scările, fluierând printre dinţi. Ştiam că se uita după mine cu o privire interzisă.

A doua zi dimineaţă, telefonul sună pe la nouă. Rita era pe la coteţele găinilor să adune ouăle. Am ridicat receptorul.

— Aş vrea să vorbesc cu domnul Sarek.

Am recunoscut imediat vocea aia foanfă.

— D-ra Pearl?

— Da. Dă-mi-l imediat pe domnul Sarek.

— Domnul Sarek este în pat. Are gripă.

— Nu poate veni la telefon? Este foarte important.

— Domnul Sarek este în pat, bolnav de gripă. Eşti surdă, sau ai urechile astupate?

— Să nu-mi vorbeşti pe tonul ăsta!

— Mi-ar plăcea mai mult să nu-ţi vorbesc deloc. Vrei să-i transmit ceva?

— Spune-i că voi veni eu să-l văd.

— În nici an caz să nu faci asta. O să fiu obligat să vin să te iau de la gară.

— Spune-i că voi lua trenul de zece fără un sfert.

Şi închise.

Bileţelul meu dulce sosise şi ea îl citise. Era singurul motiv care ar fi putut s-o facă să-şi părăsească biroul şi să vină până aici. Am urcat până în camera lui Sarek, am bătut la uşă şi am intrat. Era îngrămădit între perne şi avea aerul că-şi plângea singur de milă, din ce în ce mai mult.

Noaptea trecută mă sculase de trei ori pentru a-i aduce de băut, a-i da o aspirină şi a aţâţa focul, exact în ordinea asta. Continua să aibă o voce de muribund.

— Nu poţi să mă laşi în pace? Încercam să dorm. Ce este? Ce vrei?

— Tocmai a sunat d-ra Pearl. O să sosească imediat.

Nu-şi mai venea în fire. Se ridicase în capul oaselor, şi un licăr de spaimă i se aprinse în priviri.

— Vine ea aici?

— Aşa a spus. Ce să fac? Să mă duc s-o iau, sau s-o las să ia un taxi?

— Du-te şi aşteapt-o şi adu-o aici imediat. A spus de ce vine?

— A spus doar că este vorba de ceva foarte important.

— Bine, hai, du-te şi ia-o de la gară.

M-am dus în camera mea, mi-am luat haina, şi am coborât scările val-vârtej.

Când am deschis uşa de la intrare, Rita tocmai se îndrepta spre casă.

— Unde te duci?

— Micuţa perlă soseşte aici. Mă duc s-o iau de la gară.

Figura i se înăspri. Mă dădu la o parte şi începu să urce scările. Avusesem deja impresia că ea şi Emmie se detestau, cordial. Acum eram sigur.

Emmie apăru din clădirea gării cu o servietă sub braţ. Era îmbrăcată într-un mantou din blană de iepure, şi pe cap avea o pălărie neagră, împodobită cu o pană de fazan. Arăta ca o sperietoare de ciori, foarte prezentabilă.

— Bună ziua, d-ră Pearl. Sper că ai călătorit bine, da?

Îmi aruncă o privire îngheţată, şi urcă în maşină. Am trântit portiera, am ocolit maşina, şi m-am suit la volan.

— Ai o pălărie straşnică, zău aşa! Tu ai omorât fazanul, sau ţi-a căzut de undeva, de sus?

Deveni brusc stacojie.

— Te crezi foarte tare, nu-i aşa?

— Oh! Nu ştiu… dar nu mă descurc prea rău.

Am „lansat” hodoroaga în trafic şi claxonând, am făcut loc unui autobuz să treacă.

— În orice caz, nu sunt aşa de tare ca tine, d-ră Pearl. Dar în felul şi în genul meu, o scot la capăt destul de bine.

— Te detest, Mitchell! Şi dacă vreodată o să am ocazia să-ţi fac vreun rău, n-o s-o las să-mi scape.

Vocea îi tremura de furie şi de ciudă.

— Mă cam îndoiesc să ai posibilitatea asta. Sarek m-a dat afară. O să-mi iau tălpăşiţa la sfârşitul săptămânii. O să-ţi lipsesc, nu?

Am văzut-o strângându-şi pumnii grăsuţi, şi am zâmbit. Ştiam că citise scrisoarea, şi că ea, la rândul ei, ştia perfect cum va reacţiona Sarek. Ştiam de asemenea că fusese tentată chiar să distrugă scrisoarea, şi să nu sufle o vorbă, ca să fie sigură de eliminarea mea. Dar nu îndrăznise. Ţinea prea mult la el ca să-i facă aşa ceva. Trebuia deci musai să-l avertizeze, chiar dacă asta însemna păstrarea mea mai departe în serviciul lui.

Încă o dată în plus, se dovedea că am avut fler trimiţând scrisoarea aia.

Rita deschise uşa, şi Emmie intră. Cât despre mine, aveam să sparg lemne în hambar vreo două ore bune, fără să mă prea omor cu firea.

Aş fi vrut să fiu o muscă, să asist la desfăşurarea evenimentelor. Dar nu era nevoie. Preferam să stau la distanţă. Dacă Sarek avea nevoie de mine, lucru de care nu mă îndoiam nici cât negru sub unghie, atunci n-avea decât să mă cheme.

Muierile alea două or să încerce să-l convingă să se debaraseze de mine, şi să angajeze un alt bodyguard. Numai că eu eram aproape sigur că jucasem cartea care trebuia, iar ele niciodată n-or să-l facă să se răzgândească, dacă el se hotărâse deja să mă păstreze. N-avea cum să uite felul în care-l aranjasem pe Lehman. Îşi va aminti de partidele noastre de şah şi de solicitudinea mea din timpul nopţii precedente. Aşa că n-a fost nici o surpriză pentru mine, când, spre prânz, am văzut sosind un taxi. Am rămas pitit, dar n-am pierdut nici o fărâmiţă din spectacol. Emmie ieşi din casă, palidă şi înfrântă, cu mutra umflată şi cu ochii roşii; până şi pana de la pălărie îi atârna într-un mod lamentabil. Am privit-o urcându-se în taxi. Sarek era aşa de îngrozit, încât n-a vrut nici măcar s-o conduc la gară. Era evident. Puteam să pariez pe orice, că începând din clipa asta, avea să se ţină scai de mine.

Cam la zece minute după plecarea taxiului, am auzit paşi în spatele meu. Am pus toporul pe umăr şi m-am întors. Rita era la doi metri de mine, palidă, dar cu o licărire de provocare în ochi, care nu mi-a plăcut câtuşi de puţin.

— Vrea să te vadă.

Vorbea gâfâind, ca şi cum ar fi alergat. Ne-am privit drept în ochi trei secunde, după care mi-a întors spatele şi a ieşit din hambar. Ceva din umbletul ei mă făcea să mă gândesc la o pisică sălbatică.

Am lăsat toporul jos şi mi-am scos batista să-mi şterg fruntea. M-am întrebat ce punea la cale. Mă aşteptam să-mi

vorbească. Numai că privirea ei m-a făcut să simt un frison prin şira spinării.

Am urcat scara şi l-am găsit prăbuşit în pat, cu chipul lucind de sudoare şi cu panica erupându-i din ochii mici şi negri. Parcă se zbârcise, iar buzele îi tremurau. A înhăţat pătura. Intenţionasem să-l înspăimânt, dar rezultatul depăşise speranţele mele. Era aproape mort de frică.

— Ce nu e în regulă, domnule Sarek?

— Frank...

Începutul era bun. Asta promitea!

— Ce nu e în regulă, domnule Sarek?

— Citeşte asta.

Încercă să apuce scrisoarea de pe noptieră, dar mâinile îi tremurau în aşa hal, încât nu reuşi decât s-o scape jos. M-am aplecat şi am ridicat-o.

Ce lectură captivantă!

— Când aţi primit-o?

— Emmie mi-a adus-o. O să rămâi cu mine, Frank, înţelegi?

Puteam să-l fac să-mi ciugulească din palmă, dar n-aveam nici un interes.

— Bineînţeles că da, domnule Sarek! Lăsaţi-mă să mă ocup eu de asta. Calmaţi-vă. Nimeni nu va încerca să se apropie de dumneavoastră.

— Eşti sigur că o să poţi să-i ţii la respect, Frank?

— Şi-ncă-cum. Nu vă faceţi probleme. Dacă cineva ar fi vrut într-adevăr să vă facă vreun rău, atunci nu v-ar fi trimis scrisorile astea. Încearcă să vă sperie. Cu mine, însă, sunteţi tot atât de bine păzit ca şi regele Angliei; chiar mai bine.

Îşi trecu limba peste buzele subţiri. Teroarea din ochi i se atenua.

— Ea a vrut să mă descotorosesc de tine. Nu a încetat nici o clipă să mă piseze cu asta în timpul voiajului. De-asta ţi-am vorbit aşa aseară. Nu trebuie s-o pui la inimă, înţelegi, în nici un caz. O să uiţi totul, nu-i aşa?

— Domnule Sarek, lăsaţi. Ştiam că nu eraţi în apele dumneavoastră. Aşa că sunt fericit să rămân, atâta timp cât o să vă pot fi de folos.

— Să nu mă părăseşti.

Îmi întinse o gheară crispată, tremurândă.

— Nu vei regreta, Frank.

I-am strâns mâna. Aş fi dat mult ca Rita să asiste la spectacolul ăsta.

Dormeam cam de-o oră, când, m-am trezit brusc, cu un tresărit. Camera era cufundată în întuneric. Nu auzeam nimic, dar simţeam. I-am recunoscut parfumul uşor de mosc, alături de mine. Am întins mâna pentru a aprinde lumina. Inima începu să-mi bâtă.

— Nu aprinde lumina!

— Ce vrei?

— Tu ai scris scrisoarea asta, murmură ea.

Am încercat să zâmbesc, dar fără rezultat.

— Dar tu cine-ai crezut că a scris-o?

— De ce ai făcut-o?

— Ca să rămân aici. Nu trebuia să mi te pui de-a curmezişul.

— De ce vrei să rămâi?

O simţeam aşa de aproape de mine, încât aproape că-mi pierdusem suflul.

— Ştii foarte bine de ce. Te-am dorit de prima dată când te-am văzut. O ştii. De-aia am scris scrisoarea asta. Ce poţi să faci? Doar nu vrei să-i spun cine a scris celelalte scrisori?

Linişte.

— Ei bine?

Linişte.

Am aprins lumina. Sudoarea mi se prelingea pe frunte, şi îmi cădea în ochi.

Plecase.

CAPITOLUL VIII

M-am trezit bine dispus. Cu Sarek imobilizat în pat şi scos din joc, aveam câmp liber de acţiune. Aveam de gând să discut cu Rita şi să aflu de ce-i trimisese scrisorile de ameninţare, şi s-o previn că dacă vrea să-mi ţin gura, atunci trebuia să se arate mult mai înţelegătoare cu mine.

Dar a trebuit să renunţ la planul ăsta, după ce am intrat în camera lui Sarek, niţel după ora şapte, cu gândul că o să-l găsesc prăvălit în pat. Dar se sculase deja şi se îmbrăcase. Starea lui era jalnică de tot, obrajii gălbejiţi, iar ochii săi mici şi negri îi erau înfundaţi în cap, şi împodobiţi cu nişte cearcăne negre. Ca şi mine, nu prea dormise.

— Este oare prudent din partea dumneavoastră să vă sculaţi?

— Cum ai vrea, să rămân ţintuit în pat? Eu nu pot să stau locului. Sunt cam sucit.

— Cu gripa asta, ar fi trebuit să rămâneţi în pat.

— Mă voi instala în sufragerie într-un fotoliu. Mă simt prea singur aici.

Situaţia avea să devină şi mai dificilă decât îmi închipuisem. Cum încercam să mă strecor în bucătărie să-i vorbesc Ritei şi să-i fixez o întâlnire în hambar, cum striga după mine să mă întorc, sau se ţinea scai de mine. Sarek mi se lipise de ceafă, ca o hârtie de prins muşte.

Rita mă evita şi n-o vedeam decât la masă. Părea că este un fel de regulă stabilită, nimeni nu vorbea în timpul mesei.

Ea, în primul rând. La început, am încercat să înjghebez o conversaţie cu Sarek, dar era prea absorbit de ghiftuirea proastei persoane ca să poată depăşi stadiul de mormăială. Aşa că am renunţat, şi toţi ne preocupam de mâncare fără să scoatem o vorbă.

Când el se uita în altă parte, îi aruncam Ritei o privire. Era mai băţoasă ca oricând, şi dacă îi întâlneam cumva privirea întunecată, nu exprima decât o totală indiferenţă.

Nu mai avusesem o zi ca asta, şi la gândul că şi următoarea putea să fie la fel de dezastruoasă, şi că Sarek avea să-mi sufle-n gură tot timpul, îmi venea să ies prin pereţi.

După-amiază, pe la cinci, am tras perdelele şi am aprins lumina în sufragerie. Sarek stătea aşezat în faţa focului, frecându-şi nasul şi fornăind.

— Da! Cred că am să mă duc să-mi fac rondul, domnule Sarek. Doar ca să mă asigur că totul este închis.

— Verifică bine uşa hambarului.

— Nici o grijă!

Nu-mi credeam, urechilor. Mă lăsa să ies fără să-mi facă tapajul de rigoare.

— Frank…

M-am oprit în dreptul uşii.

— Da?

— Ştii să foloseşti o armă de foc?

— Ba bine că nu! De ce?

— Un pistol?

— Orice de genul ăsta. Ei, bine?

Se smulse din fotoliu şi se târî spre scrin. Din ultimul sertar scoase un Colt calibrul 38, şi mi-l întinse.

— E încărcat.

— N-am nevoie.

— E mai bine. Ascultă-mă. S-ar putea să nu fie nevoie să-l foloseşti, dar întotdeauna e bine să ai aşa ceva la tine.

— Aveţi permis?

— Nu, dar n-are importanţă. Merge şi aşa.

— Dacă o să dobor pe cineva cu ăsta, n-o să meargă deloc.

— Nu este nevoie să omori pe cineva. Ajunge doar să ameninţi, iar în caz de forţă majoră, să tragi în aer.

Am luat arma în mână. Am o slăbiciune pentru pocnitori. E plăcut să le manipulezi. Nu cu mult timp în urmă, nimerisem drept la ţintă.

— Bine. De acord. Dacă asta vă face plăcere.

Mi-am băgat pistolul în buzunarul de la spate.

— Acum mă duc să-mi fac rondul.

Am deschis uşa. Mi-a spus:

— Spune-i doamnei Sarek să vină aici. Nu vreau să rămân singur.

— Are treabă în bucătărie.

Cuvintele mele au căzut rău.

— Nu-mi pasă ce face. Spune-i să vină numaidecât.

— Am înţeles.

Am luat-o de-a lungul culoarului întunecos până la bucătărie, turbat de furie. Va să zică n-o să am niciodată cinci minute liniştite numai cu ea.

Prepara masa, cu figura încruntată şi privirea tot întunecată.

— Are nevoie de tine.

M-a privit zâmbind. Era primul zâmbet pe care mi-l adresa, dar n-am simţit nici o plăcere. Era un zâmbet mic şi răutăcios, dispreţuitor, care m-a făcut să roşesc brusc.

— Nu prea ai noroc, nu?

— La noapte. M-ai auzit? La noapte să vii în camera mea, dacă nu, îi spun totul. M-am săturat. Dacă nu vii, te torn!

Începu să râdă.

— Nu cred că o să-mi dea voie. Acum, că l-ai terorizat, vrea să doarmă cu mine.

Am prins-o de încheietura mâinii. Degetele mi se îngropară în carnea ei.

— Descurcă-te, dacă nu…

— Atenţie, îmi spuse împingându-mă, vine.

Abia am avut timp să mă îndepărtez de ea, că a şi intrat.

— Nu vreau să rămân singur. Cel mai mic zgomot mă nelinişteşte. Du-te şi fă-ţi rondul. Eşti plătit pentru asta.

Am ieşit în întuneric. Îi mai simţeam încă atingerea pieptului de braţul meu şi dulceaţa fragedă a cărnii în palmă.

— Mă duc.

Ce imbecil putusem să fiu, trimiţând scrisoarea aia. Mi-era greaţă. Ştiam că n-o să închid ochii nici noaptea asta. Am intrat în hambar. Chicotitul ei ironic răsunându-mi încă în urechi.

Dimineaţa următoare a început, în linii mari, ca şi precedenta. Sarek, de când s-a trezit, de pe la şapte, s-a ţinut scai de mine, şi nu mi-a lăsat o clipă de răgaz. După o noapte aproape albă, aveam nervii în batistă, şi de-abia mă abţineam să nu-l pocnesc. Şi, colac peste pupăză, mai şi ştiam că ea găsea situaţia asta nostimă. De fiecare dată când intra în sufragerie şi ne găsea împreună, îi apărea din nou surâsul ăla mic şi răutăcios. Aveam impresia că mă plesnea şfichiul unui bici.

Puţin după ora zece, telefonul zbârnâi. Ştiam cine suna, şi când Sarek îmi spuse că Emmie avea să sosească, şi că era în drum spre fermă, m-am simţit întinerit cu zece ani.

— Trebuie să mă duc s-o întâmpin?

— Nu. Inutil. I-am spus să ia un taxi.

De data asta am zâmbit. Însemna că aveau să se închidă în sufragerie pe puţin două ore, iar eu voi avea tot timpul să mă ocup de Rita.

Când Emmie telefonase, era în sufragerie. Am privit-o. De data asta, îmi venise mie rândul s-o tachinez. Îşi întoarse privirea, iar figura îi redeveni împietrită. Momentul adevărului se apropia, şi îşi dădea foarte bine seama de asta.

Emmie sosi pe la prânz. Niciodată n-am mai petrecut o dimineaţă atât de interminabilă. Chiar că n-aş fi crezut că am să ajung să văd cu plăcere faţa aia hidoasă şi buhăită. Aşa că era cât pe ce s-o îmbrăţişez când am văzut-o ieşind din taxi, etalându-şi cu generozitate, înaintarea.

Eu eram în hambar şi spărgeam lemne, lăsându-l pe Sarek cu Rita. Aşa că am asistat la sosirea taxiului din uşa hambarului. De cum a intrat în casă, am şi pus toporul jos. Le planificasem cinci minute pentru preliminarii, după care urma să mă duc glonţ la Rita.

Mi-am aprins o ţigară. Mâna îmi tremura ca o frunză. Pândeam casa din uşa hambarului, ascultând cum sângele îmi bubuia prin artere. L-am zărit prin fereastră pe Sarek. Îşi trăgea un scaun lângă foc. Apăru apoi şi Emmie pentru o clipă. Traversase camera pentru a i se alătura. N-am mai putut aştepta nici o clipă. M-am apropiat de uşa hambarului şi m-am pomenit cu Rita în prag, în faţa mea. Habar n-aveam cum ajunsese aici. Puţin îmi păsa. Esenţialul era că se afla aici, în pantaloni, cu un pulover cenuşiu, şi mâinile pe şolduri. Mă privea.

Preţ de patru, cinci secunde, am rămas nemişcaţi, ca două statui de ceară. Ochii ei aveau o expresie pe care încă n-o văzusem. Şi zâmbetul, de data asta, n-avea nimic răutăcios în el.

— Ai venit cumva să mă vezi? am spus, cu o voce sugrumata.

— Ştii bine că da… Hai, nu mai face figura asta! Totul e în regulă, Frankie. Înainte era prea riscant.

Fără să-mi dau seama, se apropiase deja de mine. I-am văzut dintr-o dată chipul la mai puţin de o palmă de al meu. Am prins-o de mijloc. I-am simţit degetele pe ceafă, atrăgându-mi capul spre ea. Mi-am strivit gura de buzele ei. Mâinile îi alunecară de la ceafă pe umeri, îi simţeam degetele nervoase cum i se îngropau în muşchii spatelui meu. Îi simţeam respiraţia pe gât.

Am stat aşa aproape un minut, apoi am ridicat-o de jos, am luat-o în braţe, şi am dus-o până la o grămadă de fân, în colţul cel mai întunecos al hambarului.

— Uşa… închide uşa, Frankie.

— S-o ia dracu' de uşă!

Am pus-o în fân şi m-am aplecat deasupra ei.

— Nu! Nu fii idiot! Emmie ar putea veni aici.

— S-o ia dracu' şi pe Emmie!

Degetele îmi tremurau de nerăbdare şi îi cotrobăiam hainele. I-am simţit prin ţesătura bluzei vârfurile semeţe ale sânilor.

— Eşti nebun, îmi spuse râzând. Ai să mă desfiinţezi.

— Lasă-mă pe mine. (Îmi respinse mâinile).

— O clipă! Ce naiba! Vezi ce fac ăia.

Dar o strângeam şi mai abitir.

M-am deplasat până la uşa hambarului, având senzaţia că fusesem trecut printr-un laminor. Am avut dificultăţi cumplite să parcurg distanţa asta infimă. Mi se părea că lupt cu un tornado. M-am aplecat în dreptul uşii aruncând o ochire spre casă. Prin fereastră, vedeam cum soarele se reflectă în căpăţâna chelă a lui Sarek. Era tot acolo, în faţa focului.

— E în regulă. Trăncănesc în continuare.

— Stai acolo şi supraveghează-i! Dacă ne-ar vedea împreună…

— Ce te-a apucat? Te răzgândeşti repede. Credeam că nu vrei să mă vezi stând cu braţele încrucişate.

I-am auzit râsul amuzat, şi m-am întors spre ea.

Stătea alungită, pe jumătate ascunsă în fân, cu braţele încrucişate sub cap, şi cu un picior îndoit.

— Mi-ai plăcut de când te-am văzut. Mă înnebunesc după tipii zdraveni.

— Nu cred o iotă. Mai ales după cum te-ai purtat cu mine. Pe jumătate m-ai înnebunit.

— Aşa-mi place. Îmi place să înnebunesc bărbaţii. Dar n-a fost numai asta.

— Fii mai clară.

— Când te-am văzut cum m-ai privit prima oara când ne-am întâlnit, ştiam ce se va întâmpla, şi o doream. Dar îl cunosc pe Henry mai bine ca tine: Este de-o gelozie bolnăvicioasă. N-ai fi rămas aici nici trei minute dacă ar fi

bănuit că m-ai putea interesa. Nici trei secunde. Acum, totul este în regulă. Totul va merge bine atâta timp cât vom fi prudenţi. Este convins că te detest. L-am bârâit la cap de vreo cincizeci de ori că ar trebui să se debaraseze de tine. N-ar bănui niciodată ceea ce s-a întâmplat.

— Era cât pe ce să reuşeşti să fiu azvârlit afară. Dacă nu l-aş fi băgat în sperieţi.

— Trebuia. Trebuia să-mi asum riscul. Dacă ţi-ar fi cerut să pleci, i-aş fi trimis o altă scrisoare. Ai făcut-o tu în locul meu.

— Eşti o actriţă de mâna-ntâi. Tot nu-mi vine să cred.

— Dar în ce s-a întâmplat, crezi?

— Da, în asta cred. Nu-i o cacialma.

— Bine. Atunci… nu mai fi aşa de neîncrezător!

— M-ai făcut să-mi cam curgă balele…

— M-am răscumpărat, nu?

— Nu încă, dar oricum e un acont mititel.

Începu să râdă.

— Când va pleca data viitoare, la Paris, o să rămân aici, cu tine… O să vezi tu, atunci.

Inima se porni să-mi bubuie.

— Când pleacă?

— Nu ştiu. De obicei, o dată pe lună.

— Şi o să se reîntoarcă. Iar eu trebuie să mă culc seară de seară, gândindu-mă că face dragoste cu tine?

— Există un alt mod de a rezolva asta.

— Care?

— Am putea să-l omorâm, Frank.

Antica pârâitoare a lăptarului îşi făcu apariţia pe alee. O mână ieşi pe geam şi depuse două sticle cu lapte la barieră. Apoi camioneta făcu un mic ocol, şi dispăru, bălăngănindu-se. Lăptarul nu se obosea să coboare din maşinăria lui decât atunci când trebuia să încaseze banii.

— Ce-ai spus? Repetă!

— Am putea să-l omorâm, Frank.

Am privit-o fix. Avea aerul că examinează grinzile prăfuite. Nu-i vedeam decât linia albă a gâtului şi sfârcurile sânilor duri sub lâna moale a puloverului.

— Eşti întreagă la minte, sau ce Dumnezeu?!

— De ce? Îţi propuneam o altă soluţie. Tu trebuie să mă iei în serios.

— Sper din toată inima.

— Ah! Da?

— Mai încape vorbă!

Ridică braţul şi îşi privi ceasul de la mână.

— Trebuie să mă întorc. Nici n-am apucat să pregătesc masa.

Se ridică şi începu să-şi scuture firele de fân agăţate de pantaloni.

— Scutură-mă pe spate, Frank.

M-am aplecat şi i-am administrat câteva palme scuturând-o de fân şi de praf.

— Oh! Mă doare!

Am răsucit-o spre mine.

— Pentru crimă poţi fii spânzurat. Nu ştiai asta?

— Cine a vorbit de crimă?

— Atunci, unde vrei să ajungi?

— Nicăieri. Poate că gripa i se va înrăutăţi. Ar putea crăpa din asta. Ar fi grozav dacă el n-ar mai exista, nu? Tu n-ai mai fi obligat să dormi în cămăruţa aia, şi n-o să mai fie nici cine să mă înnebunească cu moştenitorul lui…

— Taci din gură!

Am luat-o de umeri şi am scuturat-o.

— Nu vorbi de aşa ceva!

Ochii ei în penumbră erau aidoma smaraldelor.

— Văd că ideea asta nu-ţi place, Frank. Nici mie.

Se depărtă de mine şi ieşi din hambar.

Seara târziu, Sarek mă anunţă că a doua zi de dimineaţă, o să meargă la birou. Nu mi-am crezut urechilor.

— Nu pot să-mi neglijez afacerile. Cu tine, pot să stau liniştit, nu-i aşa?

— Să nu vă faceţi nici o grijă.

— Să iei pistolul cu tine, bine?

— Da.

Clătină capul, încă îngrijorat, dar mi-am dat seama că era hotărât, sau poate voluminoasa de Emmie îl convinsese.

— Atunci, e în regulă. Acum, mă duc să mă culc.

— Eu o să-mi fac rondul, şi o să vă urmez imediat.

— Noapte bună.

L-am aşteptat să urce, mi-am luat trenciul şi am ieşit în noapte. Aerul era tare şi vântul sufla dinspre est.

Nici urmă de lună, dar cerul era plin de stele.

Am mers pe orbecăite până la hambar şi am urcat în pod. De cum am deschis chepengul, am constatat că jaluzelele de la camera ei nu mai erau trase. M-am aşezat, fixându-i din priviri camera, cu gândul uscat şi inima bătându-mi. Stătea în faţa toaletei, într-o cămaşă de noapte crem, pe deasupra având un neglijé verde.

Am privit-o cum îşi pieptăna părul timp de cinci minute, după care uşa camerei se deschise şi intră Sarek. Era în pijama şi halat, iar pe braţ îşi ţinea pardesiul ăla înfiorător. Şi-l agăţă de un cuier din spatele uşii, îşi scoase halatul, şi se băgă în pat.

Ea continua să-şi pieptăne părul, fără să-şi fi întors capul. Am văzut că-i vorbea, ţinându-şi sprâncenele încruntate, şi arătând cu degetul spre fereastră.

Rita ridica agasată din umeri, şi se apropie de fereastră. Ne-am privit prin noaptea întunecată. Nu putea să mă vadă, dar ştia că mă aflam acolo.

Apoi, îşi dădu jos negiijeul fără să se mişte din cadrul ferestrei. Era ca un ecran pentru razele veiozei de pe noptiera sa, aşa că-i puteam vedea prin cămaşa de noapte transparentă, formele corpului, de parcă ar fi fost goală.

După care trase jaluzelele. I-am văzut umbra apropiindu-se de pat, apoi lumina se stinse. Am rămas nemişcat,

privind în gol. Gelozia şi invidia mă străpungeau încet, ca lama unei spade.

În timpul săptămânii următoare, n-am avut nici măcar o singură ocazie să rămân numai cu ea. În fiecare zi îl duceam pe Sarek la birou, de unde îl luam seara. Nu-mi lăsa nici o clipă de libertate, în afara momentelor în care închideam păsările şi îmi făceam ultimul rond. Şi chiar şi în clipele astea, ea trebuia să rămână cu el.

Noapte de noapte, ridica jaluzele şi o priveam cum se pregătea de culcare. Iar când Sarek intra la ea, ultimul ei gest era să privească pe fereastră.

La sfârşitul celei de-a şaptea zi, n-aş fi băgat mâna în foc că mai eram în toate minţile.

„Am putea să-l omorâm, Frank.”

Nu încetasem să mă gândesc la asta. La început crezusem că glumea. Apoi m-am gândit că vorbise serios, iar povestea asta începuse să mă obsedeze. În orice caz, la sfârşitul celei de-a şaptea zile aveam într-adevăr poftă să-l omor cu mâna mea.

Obligat să-l văd seară de seară în camera ei, pur şi simplu mă ţicnisem.

„Am putea să-l omorâm, Frank.”

Această perspectivă aproape că-şi pierduse gravitatea pentru mine. Era ca şi cum mi-ar fi propus să tăiem un pui pentru cină, nimic mai mult.

Într-a zecea noapte, am fost la doi paşi de a-i face felul. Mă aflam instalat în pod, şi o priveam cum se dezbrăca, când Sarek intră în cameră. Rita nu-l privi, şi nu-i acordă nici o atenţie, aşa că rămase plantat acolo, contemplând-o. Apoi, întinse braţul. Mâna îi mângâia pieptul. M-am pomenit cu pistolul în palmă. L-am aţintit spre el, înjurând cu voce tare, şi bătând câmpii ca un dement. Ţeava nu devia nici un milimetru iar degetul meu arătător mângâie trăgaciul. Apoi am văzut-o interpunându-se între cătare şi capul lui Sarek. Am lăsat arma care căzu greu.

Era cât pe ce să-l lichidez. Dacă Rita nu s-ar fi mişcat chiar în momentul ăla, aş fi tras; n-aş fi crezut că pot fi atât de aproape de crimă.

A doua zi dimineaţă, în timp ce mergeam cu maşina spre biroul lui, m-a anunţat aşa, în treacăt, că în ziua următoare pleca la Paris cu avionul de ora zece.

CAPITOLUL IX

Abia trecuse de şapte, şi tocmai aprindeam focul, când intră Sarek. Ajungea doar să-l priveşti, că-ţi şi dădeai seama că se petrecuse ceva. Părea că este în al nouălea cer. Nu cred să fi văzut vreodată pe cineva care să radieze de atâta bucurie, aşa că-l priveam interzis.

— Doamna Sarek este bolnavă în dimineaţa asta.

Am simţit cum mi s-a uscat gura.

— Vreţi să spuneţi că nu se simte bine?

Mi-a pus mâna pe umăr. Surâsul i se lăbărţă şi mai mult.

— Nu, nu. Se simte bine, numai că are arsuri, îi e greaţă. Înţelegi? Îi e tare rău greaţă. E primul simptom. Nu? Greaţa de dimineaţă, ăsta-i un semn bun, nu-i aşa?

N-am răspuns nimic. Nu eram în stare. Îşi scoase batista şi îşi şterse nasul mare şi coroiat. A profitat de ocazie şi şi-a tamponat ochii. Aproape că plângea cu sughiţuri.

— În sfârşit, iată ce speram. De trei ani tot aştept. Fiul meu, în sfârşit apare…

Am întors spatele şi am aţâţat focul. Dacă mi-ar fi văzut figura, s-ar fi prins că se întîmplase ceva. O clipă, era cât pe ce să leşin. Numai că el era prea mulţumit ca să-şi mai dea seama că eu încasasem lovitura din plin.

— Se simte prea rău şi nu poate să meargă cu avionul. Vrea să rămână acasă. E de înţeles. Mă întorc în trei sau patru zile.

Sângele îmi reveni în obraji. Îmi spusese că data următoare când Sarek va pleca la Paris, ea rămâne acasă. Aşa că greaţa ei era cu siguranţă praf în ochi. Cel puţin aşa speram.

— Atunci, în cazul ăsta, n-o să aveţi nevoie de mine aici, domnule Sarek. O să mă duc la Londra câteva zile, doar dacă nu doriţi să vă însoţesc la Paris.

Arboră un zâmbet larg.

— Foarte bine. Ia-ţi un mic concediu. Ai o prietenă, nu?

— Păi… da. N-o să se supere deloc când o să mă vadă.

— Intenţionezi să te căsătoreşti curând?

Am clătinat din cap.

— Căsătoria nu-i genul meu.

Mă bătu pe umăr.

— Gândeşte-te Frank, un fiu, e ceva!

M-am forţat să zâmbesc, fără prea multă convingere.

— Aş prefera un tată, burduşit până-n gât de bani.

În timp ce mă îndreptam spre uşă, ca să merg la garaj după maşină, l-am auzit telefonându-i lui Emmie. Îi spuse despre fiul lui şi judecând după ton, Emmie nu părea entuziasmată.

— Ştiu sigur, spuse el, agresiv. Este băiat. Nu trebuie să vorbeşti aşa. Nu mai vreau să te ascult. Din moment ce ţi-am spus că ştiu sigur.

Mă gândeam să mă reped până la etaj să aflu dacă vestea era adevărată, sau dacă-l îmbrobodise, dar nu era nimic de făcut, din salon se vedea scara, iar uşa rămăsese deschisă. Am ieşit şi am adus maşina.

După o clipă, l-am văzut apărând încotoşmănat în aiureala aia grotească, cu gura până la urechi. S-a instalat lângă mine, şi am pornit.

Tot timpul drumului până la aeroport, mi-a vorbit despre viitorul lui moştenitor, despre ce avea de gând cu el, unde îşi va face studiile şi o grămadă de fleacuri care sfârşiră prin a mă călca pe nervi.

— Nu vindeţi pielea ursului din pădure, domnule Sarek. S-ar putea să fie o fată.

— Un băiat. Ştiu sigur că-i băiat. Nu-mi vorbi de fete. Asta aduce ghinion.

D-ra Robinson ne-a întâmpinat şi bineînţeles, că a trebuit să afle toată istoria.

— Scuzaţi-mă, domnule Sarek, dar dacă nu mai aveţi nevoie de mine, eu o s-o întind. Vă las pe mâini bune.

— Foarte bine. Poţi pleca.

Şi se îndepărtă, sporovăind cu d-ra Robinson. Am auzit-o cum îi spunea:

— Sunt tare fericită pentru dumneavoastră, domnule Sarek. Ştiam că vă doriţi un băiat. Vă adresez toate urările mele de bine, şi dumneavoastră, şi doamnei Sarek.

Se pricepea să-şi ia un ton convingător.

M-am întors la maşină şi am pornit-o spre „Patru Vânturi.” De-a lungul lui Western Avenue am reuşit să prind o sută cinci la oră. Hărăbaia ţopăia pe şosea ca un cangur petrecăreţ, pe care eram în stare numai eu s-o manevrez. Voiam să ajung cât mai repede. Cum am sosit, am intrat în trombă în garaj şi am închis uşile. Era o nebunie că mă întorsesem, şi nu vroiam să risc să mă vadă te miri cine, care apoi să flecărească. Când am intrat în sufragerie, am găsit-o îngenuncheată în faţa focului. Având pe ea doar neglijeul. Mă privi peste umăr şi surâse. Avea ochii încercănaţi şi faţa trasă, dar surâsul ei mă linişti.

— Chiar nu te-ai simţit bine?

— Mi-a fost îngrozitor de rău! Am înghiţit săpun!

Am strâns-o de umeri, şi am tras-o spre mine.

— Aşadar, era o cacialma?

— Doar nu-ţi imaginai că l-aş fi lăsat să facă asta?

— În orice caz, el nici nu se îndoieşte. E ţicnit de-a binelea. A povestit despre ăsta la toată lumea, inclusiv stewardesei.

— Nici nu mă îndoiam că o să facă altfel. Şi-a băgat în cap asta. Trebuia să fiu bolnavă, altminteri m-ar fi obligat să-l însoţesc.

— Trebuia chiar să ajungi până la aşa ceva?

— Tu nu-l cunoşti cum îl cunosc eu. Are nevoie de probe. O migrenă sau o durere oarecare n-ar fi fost de ajuns.

Brusc, am realizat comicul situaţiei, şi am început să râd.

— Se poate spune că într-adevăr a muşcat din nadă!

Mi-a aruncat o privire bizară.

— Nu m-aş fi gândit că o să găseşti ceva nostim în asta.

— Da' ce, tu găseşti chestia asta tragică? Ce figură o să facă când o să vadă că nu s-a întîmplat nimic.

— Crezi că va recunoaşte că s-a înşelat?

Am zâmbit.

— Da' ce-ai vrea să facă?

— Să facă ceva ca să fie sigur că a avut dreptate.

Zâmbetul mi-a dispărut brusc.

— Adică…

— Aşa e, Frank. Tu nu ştii cum este el. Iar acum toată lumea e la curent… numai dacă nu se găseşte o soluţie.

— Există una. Să-ţi faci bagajele şi s-o întinzi cu mine… imediat. Ce zici?

Ochii i se măriră.

— Şi banii?

Am avut impresia că m-am izbit de un zid. Chestia asta nu o luasem în consideraţie. Mă gândisem numai la ea.

— Aş putea să găsesc de lucru. Nu-ţi bate capul din cauza banilor. O să-ţi aduc tot bănetul pe care-l vrei.

— Tu? (Ochii ei verzi scânteiară). Atunci hai, dă-i drumul şi umple-ţi buzunarele. După care să vii şi să mă anunţi. Am mai trăit eu numai cu dragoste şi cu apă chioară. Nu mai am de gând s-o iau de la capăt.

— Tu numeşti asta trai, aici? Izolată în gaura asta de şoareci? Mîine, ţi-aş putea oferi ceva mai bun.

— Bine, dă-i drumul, nu ezita. Dar să fii sigur că n-o să mă scoţi de aici, până când n-o să am convingerea că n-o să-ţi frângi gâtul… sau că n-o să mi-l frâng eu pe-al meu.

Am vrut să-i răspund, dar îmi puse un deget pe buze.

— Inutil, Frank. Hai s-o luăm de la capăt, şi fără cacialmale. Ştii la fel de bine ca şi mine că nu te apucai de o muncă ca asta, dacă ai fi putut găsi alta… Cât îţi dă Henry? Zece lire pe săptămână? Crezi că m-aş putea mulţumi cu atât? Nu.

— Foarte bine, s-o luăm de la capăt. Propune tu o soluţie. Ce facem?

Se întinse pe divan, şi neglijeul i se desfăcu de la gât până la genunchi. Sub el era goală ca mama noastră Eva. Şi în timp ce mă apropiam de ea, spuse liniştită:

— Ce facem, Frank? Îl omorâm. E singura soluţie.

Dintr-o dată, am uitat de anatomia ei.

— Hai să ne înţelegem o dată pentru totdeauna. Cu mine, să schimbi placa asta. Încă nu m-am ramolit în asemenea hal. Tu îmi propui spânzurătoarea. Iar pe mine, existenţa încă nu m-a extenuat într-atât ca să ajung acolo.

— Nimeni nu va şti. Nici măcar nu vom fi bănuiţi.

M-am dus până la bufet, am luat o sticlă de scotch, am umplut două pahare, şi le-am adus la divan.

— Întotdeauna se sfârşeşte prin a se afla.

Îşi luă paharul.

— Nu cu un plan ca al meu.

— I-auzi. Ai deja un plan? Perfect. Spune-l. Am să-ţi zic unde o s-o zbârceşti.

— N-o s-o zbârcesc.

— Vedem noi, spune!

— Dar dacă crezi că e o idee bună, o să mă ajuţi, Frank?

— Ideea precis este proastă, dar oricum, spune-o. Când o să-ţi spun unde scârţâie, o să-mi mulţumeşti că te-am ajutat să-ţi păstrezi gâtul ăsta frumos.

Din ochii ei verzi ţâşni un fulger. Gura sa voluptoasă se subţie.

— Mă iei drept tâmpită, nu?

— Nici pomeneală, dar pentru a reuşi o crimă trebuie să fie perfectă. Şi după mine, o femeie nu este capabilă să ticluiască o crimă de genul ăsta şi nici să facă faţă începând din clipa în care poliţia o să înceapă s-o preseze. Tu, sau indiferent care altă femeie.

— S-ar zice că tu ai putea găsi ceva mai bun.

— O să vedem mai târziu. Zi care ţi-era ideea.

Ezită o clipă.

— Ştii că lăptarul lasă întotdeauna laptele la barieră.

— Asta era. Termină! Opreşte-te aici. Ajunge. Laptele de la barieră, nimic altceva? Ştiu exact la ce te gândeşti. E o şmecherie bună să dea chix chiar de la început.

— De unde ştii tu?

Mă observa, aplecată înainte, cu sprâncenele încruntate şi cu figura încordată.

— Pentru că e cusută cu aţă albă. Ascultă. La prima vedere, pare că merge. Trebuie să recunosc. Laptele e lăsat la barieră în fiecare dimineaţă, şi oricine l-ar putea „boteza”. Ajunge doar să injectezi otrava cu un ac prin capacul de carton. Asta ai face tu, fiindcă ai un ac de-ăsta. L-am văzut în baie. Alt lucru pe care l-am remarcat. La micul dejun, niciodată nu-ţi pui lapte în cafea, pe când el îşi pune. O să-i otrăveşti laptele, şi când o să vină poliţia, o să-ţi dai peste cap ochii îngroziţi. Poţi chiar să le povesteşti că tu niciodată nu bei lapte dimineaţa... s-ar putea să te creadă. Dar cum eşti singurul martor, or să înceapă necazurile.

— Asta-i tot? Eu cred în continuare că ideea mea e bună.

— Altceva. Acum ştiu de ce i-ai trimis scrisorile alea de ameninţare. Crezi că o să-ţi servească drept alibi, iar poliţia o să se oprească aici.

Sorbi două înghiţituri de whisky. Avea aerul că îi trebuia. Paharul îi tremura în mână.

— De ce nu?

— Pentru că sunt învăţaţi să nu creadă nimic din ce le pică în faţa ochilor. Se pot preface că au înghiţit momeala, dar să fii sigură că n-o să vadă nimic mai mult decât o simplă posibilitate. Înainte de orice, or să răscolească peste tot, iar în asta, nici vorbă să greşească, sunt experţi în aşa ceva. Or să examineze scrisorile, iar hârtia aia bleu o să-i pună pe gânduri. Crezi tu că nişte concurenţi de-ai lui Sarek ar folosi o asemenea hârtie? Apoi, vor căuta maşina de scris, şi dacă n-o să găseşti un loc mai bun de a o ascunde decât în spatele şifonierului, n-or să întârzie s-o găsească ei. Şi chiar dacă n-or s-o găsească, se vor gândi la o femeie,

pentru că şaptezeci şi cinci la sută din cazurile de otrăvire sunt comise de femei. Şi, în sfârşit, se va găsi urma otrăvirii. De unde o ai?

— O am de ani de zile. (Acum avea aerul abătut.) Nu se poate afla de unde provine.

— Crezi asta? În celulele puşcăriilor putrezesc zeci de asasini care au gândit acelaşi lucru. Când poliţia te bănuieşte, apoi nu te mai lasă. Şi mai presus de orice, să te gândeşti că nici nu poate fi vorba de distracţie. O să-ţi petreci timpul tot gândindu-te dacă nu cumva poliţaii nu ştiu mai multe decât îţi spun. O să începi să te demobilizezi, iar ei se vor asmuţi asupra ta. S-ar putea să nu te trădezi, dar asta n-o să ajute la nimic, dacă o să fiu amestecat şi eu. E suficient să ne privească pe amândoi, pentru ca motivul să le sară în ochi. Din clipa aia, chiar că or să înceapă să se amuze cu noi. Crezi că o să rezişti... o zi, două zile... o săptămână... Poate nici douăzeci şi patru de ore.

M-am oprit s-o privesc.

— Auzi, da' chiar, de ce vrei tu, în fond, să-l lichidezi? Hai, spune!

— Ţe-ai gândit mult să mă întrebi asta, nu?

— Aşa-i. M-am gândit mereu că poate vrei să-l lichidezi pentru a-ţi croi un drum, de una singură, dar am luat plasă cu asta, nu? Nici vorbă de aşa ceva, este imposibil.

Buzele ei dulci schiţară un surâs vag.

— Începuseşi deja să-l omori în imaginaţia ta, încă dinainte de a mă întâlni. I-ai scris epistolele alea trei înainte de a intra eu în scenă.

Am ridicat vocea, şi m-am aplecat asupra ei, cu faţa congestionată.

— Cam ce învârţi tu? Ce mi-ai ascuns?

Îmi puse o mână pe braţ.

— Tu mă provoci, Frank, dar îţi baţi gura de pomană.

— Bine, bine. Spune-ţi povestea. De ce vrei să te debarasezi de el?

— Îi vreau banii.

M-am dat niţel înapoi, pufăind.

— Ce bani?

— Banii lui, bineînţeles. Este falit, nu şi-a onorat plăţile. E forţat să trăiască aşa, altminteri ar fi obligat să-şi plătească datoriile. Şi, cum nu poate să-şi cheltuiască banii, i-a ascuns, şi aşteaptă.

Aşadar, aveam dreptate în totalitate. Am întrebat-o:

— Cât?

— Te interesează, Frank?

Am apucat-o şi am scuturat-o, strâns lipită de mine.

— Cât?

— O sută cincizeci de mii, aproximativ; cu siguranţă, ceva mai mult.

Atunci mi-am amintit ce-i spusesem Nettei:

„Ţin într-atâta să înşfac bănetul ăla, că nu m-aş da înapoi de la nimic s-o duc la capăt. Mă auzi? De la nimic, nici chiar de la crimă.”

O sută cincizeci de mii de lire.

Am simţit cum un fior mi-a străbătut şira spinării.

CAPITOLUL X

— Dacă vrei să mă gândesc, nu-ţi mai ţine negliejul aşa desfăcut.

Era întinsă pe spate, pe toată lungimea divanului, cu ochii fixaţi pe tavan. Soarele cernit de ceaţă aprindea în părul său luciri roşcate, şi-i întuneca cearcănele ochilor. Îmi trebuia un efort supraomenesc pentru a mă concentra, cu spectacolul ăla în faţa ochilor.

— La ce te gândeşti? (Îşi închise neglijeul deasupra picioarelor goale). De ieri, tot o pritoceşti întruna.

— Nu pot să fac două lucruri de-odată.

Am plecat de la fereastră, şi m-am oprit în faţa ei, lângă divan. Ne priveam.

— Fiecare lucru la timpul său. De unde ştii tu că are banii ăştia?

— I-am văzut. Aproape douăzeci şi cinci de mii în bancnote de cinci lire, iar restul în diamante.

Mi s-a tăiat respiraţia.

— Diamante ai spus?

— Le-am putea vinde, nu-i aşa, Frank?

— Da. În America, sunt foarte căutate. Ţi-ar plăcea să mergi în America?

— La nebunie.

M-am aşezat alături de ea.

— O sută cincizeci de mii, e o cifră frumuşică. Cum a strâns-o?

— Tu ce crezi, că munceşte pe degeaba? Pe tot ce pune mâna se transformă în bani. Când a sosit în Anglia, a început cu o prăvălioară. A obţinut credite, s-a împrumutat de la alţii şi a sfârşit prin a da faliment. S-a lansat apoi în comerţul cu maşini, a cumpărat şi a vândut pe vremea când nu se găsea nimic pe piaţă, şi s-a refăcut cu câteva mii de lire. Acum, face trafic de valută. De ce crezi că toată

ziua-bună ziua merge la Paris? Face bani ca şi cum ar respira.

— Unde îşi ascunde prada?

— Acolo unde o pot găsi când va fi mort.

I-am aruncat o privire chiorâşă.

— Asta nu-mi spune unde este.

— Nimeni nu o să ştie. O să-ţi spun destul de curând... când va fi mort, dar nu înainte.

I-am zâmbit. Dar colţurile zâmbetului meu erau cam lăsate.

— Nu prea domneşte încrederea pe-aici.

— Pot să mă încred în cineva când e vorba de atâta bănet?

— Aici nu-i vorba de cineva, ci de mine.

Ne-am înfruntat din nou din priviri.

— O să-ţi spun când va fi lichidat.

— Deci trebuie ca eu să mă încred în tine, nu?

— E aşa de greu?

M-am sculat şi mi-am umplut din nou paharul. Îmi simţeam stomacul înnodat.

— Ce ne împiedică s-o întindem chiar acum, cu toţi banii?

— Crezi că n-aş fi făcut-o de atâta timp, dacă ar fi fost posibil?

— Trebuia să-mi dau seama. Dar dacă banii ăştia provin din bursa neagră, nu o să îndrăznească să facă nici o reclamaţie. Ce te opreşte? Dacă ştii unde sunt, n-avem decât să-i înhăţăm şi s-o întindem în viteză.

— Imposibil.

— Dar de ce?

— Trebuie să mă crezi. Doar nu-ţi închipui că sunt aşa de proastă să mă gândesc să-l omor, dacă ar fi un alt mod de a o scoate la capăt?

— Nu mă mai tot bârâi atâta că este imposibil. Spune-mi de ce. Şi încetează cu misterele astea, pentru Dumnezeu!

Îşi luă o ţigară, o aprinse, şi aruncă chibritul în şemineu.

— Uite că ştiu. Toată viaţa lui măruntă şi murdară este legată în întregime de banii ăştia. Dacă aş dispărea cu ei, s-ar duce la poliţie. Nu crezi asta, dar eu da. Mai curând s-ar lăsa arestat decât să mă lase pe mine să plec cu banii. Şi eu n-am chef să am poliţia pe urme. Când o să am banii ăştia, am intenţia să profit de ei.

Am privit-o atent. Ochii ei verzi erau complet inexpresivi.

— Dacă tu şi cu mine trebuie să facem echipă, trebuie să-mi spui exact despre ce este vorba. Nu sunt tâmpit. Mi s-a făcut cadou un creier iar eu ştiu să mă folosesc de el. Să nu crezi că protestez. Constat şi-atât. Eu m-am născut şmecher, iar tu minţi. Ştii foarte bine că n-o să asmută poliţia pe urmele tale. Nu e aşa de cretin. Dacă te-ar prinde cu toate diamantele alea, pe el l-ar priponi câţiva ani buni. O ştii la fel de bine ca mine.

— Eşti prea şmecher, Frank.

— Asta este. Totul pare să demonstreze că n-ai decât să iei banii şi să dispari. E uşor, şi-apoi mult mai sigur decât o crimă. Dar tu nu poţi. De ce? Am să-ţi spun. Fiindcă te are la mână. Te are la mână cu ceva pe care vrei să o ţii ascunsă de întreaga lume, inclusiv de mine şi în primul rând, de poliţie. Ştii că dacă o să-l uşurezi de capital o să vorbească, iar tu o să fii arestată; nu pentru furt, ci pentru istoria petrecută înainte. Este că-i aşa? Nu?

— Aşa crezi? Dacă eşti aşa de deştept, de ce mă mai întrebi?

— Nu te supăra pe mine. O să lucrăm împreună. Bagă-ţi bine în căpşorul tău mic şi frumos: eu sunt gata să te ajut, dar dacă vrei să te foloseşti de serviciile mele, trebuie să am încredere în tine.

Nu îmi răspunse.

— Şi încă ceva: tot căutând maşina de scris, am dat peste o casetă cu scrisori într-un sertar al şifonierului. Am aflat câte ceva despre tine. Ai primit zeci de cereri în căsătorie, de la tipi mult mai puţin penibil de suportat decât Sarek. Aveai de unde alege. Şi ai fost nevoită să-l iei pe el.

La început, nu mă dumiream deloc. Acum ştiu. Te avea la mână şi n-aveai cum să-l refuzi.. Iată de ce eşti încă cu el: pentru că ştii foarte bine că o să te denunţe dacă îi şterpeleşti banii. Şi de ce vrei să-l lichidezi? Ca să-l faci să tacă o dată pentru totdeauna.

Se aşeză. Neglijeul i se desfăcu din nou. Faţa îi era ca de cretă şi strânse pumnii.

— Cam aşa e, Frank. Şi acum, ce-ai de gând?

— Pot să fac două lucruri. Unu, să-mi văd de treabă şi să te las să te joci de-a otrăvitoarea. În cazul ăsta, o să te prindă, asta-i bătut în cuie! Şi nu mi-ar plăcea să se întâmple una ca asta, Rita. Eşti prea frumuşică. Doi, să rămân, dar trebuie să avem încredere unul în celălalt. Nu mă interesează să ştiu cu ce te are la mână, dar vreau să-mi spui unde şi-a ascuns „economiile.” Pe urmă o să încerc să găsesc o modalitate de a-l lichida. Cât îmi dai pentru chestia asta? Pentru o treabă garantată.

Privirea ei mă studie o clipă.

— Cât vrei?

— Tot, şi pe tine; să cheltuim împreună.

— Eşti sigur că mă vrei şi pe mine?

— Absolut sigur.

— Banii sunt în hambar, Frank. Nu ştiu unde anume. Sunt îngropaţi undeva. Trebuie căutaţi.

— De unde ştii asta?

— La puţin timp după ce ne-am instalat aici, s-a închis în hambar cu o cazma. Precis că acolo sunt.

— Şi propunerea mea?

— Eşti sigur că nu există vreun risc, Frank?

— Trebuie musai să meargă. Dacă planul meu are vreo fisură, nici nu mă gândesc. Capul meu valorează mai mult decât o sută cincizeci de mii de lire. Dacă mă hotărăsc, înseamnă că nu-i nici un pericol.

— Atunci, ia tot, Frank, şi pe mine deasupra! Dar să fii prudent.

Mai târziu, după ce se îmbrăcase, am intrat în hambar.

— După tine, sunt pe-aici, pe undeva?

— Sunt sigură.

Am studiat locurile. Tot ceea ce se poate îngrămădi într-un hambar, era împrăştiat cam peste tot. O grămadă de fân, baloţi de paie, o stivă enormă de lemne, un munte de cărbuni, două coteţe de găini, o secerătoare şi suluri cu plasă de sârmă. Nu mai era-nici un loc liber.

— Când au sosit cărbunii şi lemnele astea? Înainte să se închidă aici sau după?

— După.

— Atunci s-ar putea să fie dedesubt.

— Da, s-ar putea.

Am lovit cu călcâiul în pământul bătătorit. Era tare ca cimentul.

— Şi nu avea la el decât o cazma?

Îmi urmărea cele mai mici mişcări.

— Stai să văd... s-ar putea să fi avut şi un hârleţ. Am uitat.

Fără un târnăcop degeaba ar fi încercat el să sape. Dar am păstrat constatarea asta numai pentru mine. În colţul cu unelte nu se afla nici un târnăcop, dar m-am ferit să-i împărtăşesc amănuntul ăsta.

Era clar că minţea. Banii nu se aflau în hambar. Nici n-o prea crezusem când mi-a spus, dar acum eram sigur. Nu şi-ar fi îngropat el banii de la ciorap într-un loc care să rişte să fie acoperit de o tonă de cărbuni, sau de o jumătate de vagon de lemne. N-ar fi avut niciodată atâta putere încât să deplaseze greutăţi de-astea; iar dacă vreodată ar fi avut nevoie imediat de banii ăia, ar fi trebuit să se pregătească din timp.

M-am simţit un pic depăşit de evenimente. Aveam nevoie de timp pentru a reflecta. Ca urmare, intenţionam s-o fac să creadă că i-am înghiţit gogoşile.

— Trebuie să mut de aici o grămadă de marafeturi ca să examinez pământul; asta o să-mi ia cel puţin o săptămână.

— O să avem tot timpul... după ce o să fie lichidat.

Într-adevăr, nu se gândea decât la asta.

— Da. În sfârşit, dacă eşti sigură că banii se află îngropaţi aici, nu putem să facem nimic până nu eliberăm locul. Hai să bem ceva.

Am ajuns la uşă. Atunci i-am aruncat-o!

— Eşti sigură de ce mi-ai spus, da?

— S-a închis aici pe puţin două ore, cu uneltele alea. Când a ieşit, pantofii îi erau plini de pământ, şi avea un aer istovit.

— Asta s-ar potrivi. Când a intrat, nu ducea nimic altceva, vreau să zic în afară de unelte?

A ezitat o fracţiune de secundă.

— Nu sunt sigură. Dar cred că avea ceva ascuns sub pardesiu.

M-am distrat în sinea mea. Minciunile îi erau tot atât de convingătoare precum zâmbetele politicienilor.

Ploaia biciuia ferestrele camerei; vântul se năpustea asupra zidurilor casei, făcând arborii despletiţi să scârţâie. Stăteam întins pe pat, cu o ţigară aprinsă în mână. Răsuceam problema pe toate părţile în mintea mea.

După dejun, i-am spus că trebuia să studiez problema, şi că, deci, voiam să fiu singur.

— Cu cât mai devreme, cu atât mai bine, Frank.

— Ştiu, dar nu vreau să mă grăbesc. Îţi repet, trebuie să fie un aranjament fără nici o fisură, altminteri nu mişc nici un deget!

— Gândeşte-te.

— Asta şi făceam.

Eram sigur că Sarek o avea la mână cu ceva şi că ea voia să-l facă să tacă pentru totdeauna, iar eu nu aveam decât cuvântul ei că ar fi fost plin de bani. Încerca ea oare să mă momească cu banii ăştia, ca să mă convingă să-l ucid?

O femeie care plănuieşte să-şi omoare soţul este, prin definiţie, periculoasă. Asta-i un lucru de ţinut minte.

Mi-am închis ochii şi m-am concentrat încă o dată asupra întregii tărăşenii.

— Ai stat, nu glumă!

Camera era cufundată în întuneric. Nici o altă lumină, decât cea a focului. Stătea pe divan, cu mâinile împreunate pe genunchi, şi cu umerii încovoiaţi. Era îmbrăcată tot în pulover şi pantaloni, iar părul îi cădea peste faţă. Aşteptarea asta prelungită îi pusese nervii la încercare.

— Crezi că o afacere ca asta se descurcă în două minute?

— Şi ai descurcat-o?

— Aşa cred.

Ridică ochii. În lumina focului, i-am văzut faţa tensionată şi privirea aprinsă şi neîncrezătoare.

— Stai jos şi povesteşte-mi.

— Vreau să beau. Simt că mi s-au încins creierii.

Se ridică şi se duse spre bufet.

— Ar trebui să aprinzi lumina.

— Văd şi aşa.

Se întoarse cu sticla cu whisky şi cu două pahare.

— N-a fost plăcut să te aştept aici, singură-singurică.

— Mă cam îndoiesc.

Am umplut paharele până sus, i-am întins unul, şi m-am aşezat în fotoliu, în faţa ei.

— Da. Cred că asta este…

— Vrei să spui că este într-adevăr o treabă sigură?

— Poţi să-ţi dai părerea. Pentru mine, nu există nici un risc.

— Dă-i drumul!

— Trebuie să dispară, dar nu o dispariţie misterioasă. Trebuie să existe un motiv întemeiat ca să se evapore. Şi o să-l aibă. Dacă nu mă înşel, există doar trei persoane în lumea asta care şi-ar pune întrebări în cazul dispariţiei sale, tu, eu şi Emmie. Pe tine şi pe mine, nu ne punem la socoteală, pe Emmie, însă, da. Dacă vrem s-o scoatem basma curată, trebuie ca Emmie să fie convinsă că el a

plecat de-adevăratelea şi din proprie voinţă. Altminteri, dacă ea miroase ceva suspect, o să se ducă imediat la poliţie. Mă urmăreşti?

— Da.

— Bine. Acum, poliţia nu intervine decât dacă se găseşte cadavrul, sau dacă se primeşte vreo înştiinţare prin care să se semnaleze dispariţia unei persoane în împrejurări suspecte. Atunci, şi numai din acel moment, poliţia începe anchetarea. Dacă n-o să facem nici o gafă, o să fim lăsaţi în pace, iată de ce nu există nici un risc. Te-ai prins?

Aplecată înainte, mă privea fix, respirând zgomotos.

— Şi cum o să muşte din momeală?

— O s-o conving eu. Dar mai întâi, am de făcut ceva mai important decât s-o conving pe Emmie.

— Ce anume?

— Să-l fac pe el să-şi dezgroape comoara.

Am văzut-o cum s-a crispat.

— De ce? Ştim unde se află. Lichidează-l şi apoi o s-o găsim împreună.

— Crezi? Şi dacă nu-i acolo? Ce, crezi că o să-l omor fără să fiu sigur că pun mâna pe bani? Doar nu-ţi imaginezi că o să-mi risc pielea fiindcă ţie ţi s-a părut că ai văzut ceva ascuns sub pardesiul lui? Oh! Nu! O să-şi dezgroape comoara. N-o să-i fac felul înainte de a fi sigur că are banii asupra lui, pentru Dumnezeu!

Nu-i plăcu asta, aşa cum mă aşteptam, dar nu putea face nimic.

— N-o să-l poţi determina să facă asta.

— Crezi? Eu sunt sigur de contrariu. Cunosc, poate, niţel mai bine ca tine specia umană. Vieţişoara lui este legată în întregime de banii ăştia. Să presupunem că sunt ascunşi în hambar şi hambarul ia foc. Nu crezi că se va năpusti, fără să se gândească că suntem cu ochii pe el, să-şi salveze bancnotele şi diamantele?

Îşi umezi buzele să-mi poată răspunde.

— Doar n-o să fii aşa de nebun să dai foc la hambar. O să vină aici toată lumea. Fără să mai vorbim de pompieri.

Am început să râd. Mă amuzam teribil.

— Ai perfectă dreptate. N-am să dau foc la hambar. Ar fi inutil. Şi am să-ţi spun şi de ce. Sunt al naibii de sigur că banii nu sunt în hambar.

Se schimbă la faţă.

— Ba acolo sunt!

— Aşa crezi tu, dar pot să pariez că nu-i aşa. Şi pot să pariez la fel de bine că a intrat în hambar cu o cazma, doar ca să înghiţi tu găluşca. Ce zici de asta?

Nu credeam deloc că ar fi intrat vreodată în hambar indiferent cu ce unealtă, dar trebuia să-i joc jocul.

— Da? Se poate.

Era furioasă că trebuia să renunţe la povestea ei, dar minţise cu atâta stângăcie, că nu mai avea încotro.

— Dacă banii nu sunt în hambar, atunci nu ştii nici tu unde să-i găsim, nu-i aşa?

Privi în gol.

— Aşa-i. Dacă nu sunt acolo, atunci habar n-am!

— Foarte bine. Deci suntem în acelaşi punct. Am putea căuta în neştire fără să găsim niciodată nimic. Dar, dacă s-ar hotărî dintr-o dată să părăsească ţara de-adevăratelea, ar lua banii şi diamantele cu el, nu? Atunci, în momentul ăla, vom intra noi în scenă.

— Vrei să spui că o să-l omorâm?

I-am privit ochii implacabili de smarald.

— În momentul ăla o să-l omorâm.

Ne-am privit, fără să spunem nimic, îndelung.

— Înţeleg.

— Asta-i tot ce găseşti de spus?

— O să aibă banii asupra lui, şi tot ce ne rămâne nouă de făcut, este să-i luăm, nu-i aşa?

— Continuă.

Îşi încruntă sprâncenele.

— Şi cum o să facem?

M-am aplecat înainte şi i-am pus o mână pe genunchi. Am zâmbit. Era mai tare ca mine. În privinţa asta avea tot atâta creier cât Netta, dacă se poate spune că Netta are creier.

— Ei bine! Acum e rândul tău să găseşti punctele slabe.

— Mi se pare perfect, Frank.

— Gândeşte-te bine. Dacă nu iei treaba asta la bani mărunţi, poţi fii sigură că Emmie n-o să uite s-o facă.

De data asta se zbârli.

— Bine! Ce-ai să faci cu cadavrul?

— Aşa-i mai bine. Văd că mintea a început să-ţi funcţioneze. Nu-ţi face griji de cadavru! E un punct deja rezolvat. Altceva?

— Nu văd alte obiecţii.

— Crezi? Mai gândeşte-te. Ai uitat că Emmie e moartă după el? Au lucrat împreună zece ani. Sunt practic asociaţi. Asta nu-ţi spune nimic?

— Unde vrei să ajungi?

— Ţi-am spus că trebuie găsită o „lucrătură” perfect sigură. Nu pentru o săptămână sau o lună, ci pentru totdeauna. Şi dacă ea n-are nici o veste de la el după presupusa lui plecare, nu crezi că s-ar nelinişti? S-ar gândi cu siguranţă că i s-a întâmplat ceva, şi ar anunţa poliţia. Este convinsă că el nu mai poate face nimic fără ea. Asta-i necazul! Ea n-ar admite niciodată că el a lăsat-o mască, fără s-o avertizeze într-un fel. Ce zici de asta?

— Ai dreptate.

— Dar ea o să creadă că a părăsit-o. Dacă va descoperi că el a întins-o cu o altă femeie. Dacă vă lasă cu ochii în soare, şi pe tine şi pe ea, pentru alta, o să creadă!

— Care altă femeie?

— Când o să-l creadă plecat, o să i-o găseşti. O să-i arăţi o scrisoare pe care, chipurile, ai fi găsit-o şi o fotografie. O să înjuri de toţi sfinţii în faţa ei şi o să-ţi dai toată silinţa s-o duci de nas fără să bănuiască nimic.

— De unde o să scot scrisoarea şi fotografia?

— Îţi aminteşti de rândurile pe care ţi le-a trimis? Nu e menţionat nici numele tău, nici data. Se potriveşte la fix. (I-am întins scrisoarea pe care o găsisem în casetă). Dă-i drumul! Citeşte-o cu voce tare şi spune-mi dacă s-ar putea găsi ceva mai bun.

Se conformă. Ascultând-o, am găsit textul impecabil.

— „*Iubito, întrevăd că ne ameninţă numai necazuri şi pericole. Nu mai putem rămâne mult timp aici: o săptămână cel mult. A sosit momentul să te hotărăşti. Am acum suficienţi bani pentru amândoi. Putem pleca împreună şi reîncepe o nouă viaţă. Deocamdată, Parisul este cât de cât sigur. Mai târziu, am putea să plecăm în America. Îmi trebuie un răspuns imediat. Să ai încredere în dragostea mea. Nu pierde vremea. Henry.*"

Judecând după privirea ei, avea aerul la fel de mulţumit ca al meu.

— Uitasem de asta. Probabil că mi-a scris-o…

— N-are importanţă când şi de ce ţi-a scris-o. Uită că ai primit-o vreodată. E o scrisoare pe care ai găsit-o.

I-am luat-o şi am făcut-o cocoloş.

— Ai luat-o din coşul de hârtii. Pesemne că a renunţat să i-o trimită şi a preferat să-i telefoneze. Dar trebuie să te descurci atât de bine ca Emmie să creadă în scrisoarea asta.

I-am zvârlit fotografia Nettei pe genunchi. Aia în care era goală-goluţă, cu dedicaţia anostă scrisă cu cerneală.

— Şi iată şi puicuţa cu care a întins-o. E de înţeles, nu? Un bărbat poate să lase totul baltă pentru o asemenea bucăţică. Chiar Emmie ar recunoaşte asta.

Examină fotografia şi se făcu stacojie.

— Cine-i?

Am zâmbit.

— Iubita lui. Şi dacă ai să poţi face şi în faţa lui Emmie figura de acum ar fi grozav.

Sări în picioare, cu ochii scânteietori.

— Una din legăturile tale, presupun?

— Exact.

— Şi te aşteaptă mereu, nu?

I-am luat fotografia din mâini.

— O să mă aştepte mult şi bine!

— Eşti îndrăgostit de ea?

— Ce-ţi veni? De ce mă priveşti aşa?

Mă apucă de cămaşă cu putere.

— Dacă vreodată mă înşeli…

M-am eliberat cu o smucitură şi am îmbrâncit-o pe divan. Rămase acolo, fixându-mă cu ochii în flăcări, furioasă ca o pisică turbată.

— Ţi-am făcut eu capul baniţă cu toţi ticăloşii ăia ai tăi? Te-am bârâit eu în legătură cu fostul tău amant, care se smiorcăia pentru că tu te culcai cu alţii?

Am ridicat vocea.

— Te-am luat cum te-am găsit, şi tu o să mă iei tot aşa, ce naiba!

Ne-am privit în ochi o clipă, după care ridică agasată din umeri şi-şi luă o ţigară.

— Bine: În regulă. Din moment ce n-o mai vezi.

Mi-am aranjat cravata. Aproape că mă strangulase.

— Şi să nu mai începi să te joci de-a tigroaica, că s-ar putea să-ţi muşti degetele. Nu-mi plac femeile care se ţin ca scaiul. Acum, că ţi-a trecut criza, vrei să analizăm din nou „combinaţia” noastră?

— Ar fi un lucru pe care nu l-aş suporta, Frank. Dacă m-ai…

— Oh! Ajunge. N-o să am niciodată intenţia să te înşel.

— În orice caz, să te fereşti.

M-am fâţâit prin cameră, aşteptând să se calmeze.

— Ajung fotografia şi scrisoarea s-o convingă pe Emmie că a întins-o cu alta?

Îmi aruncă o privire rece.

— Cred că da.

— Nu-i suficient. Trebuie să fii sigură. Poţi s-o convingi? Dacă nu poţi, renunţăm. Ei?

Respiră adânc.

— Poţi conta pe mine.

Nu mai ploua, dar noaptea umedă era neagră ca tuşul, iar pământul îmbibat de apă pleoscăia sub paşii noştri. O ţineam de braţ. Cu mâna liberă ţineam lanterna.

Am făcut turul casei şi am ajuns la vechiul puţ, de sub pâlcul de arbori. I-am întins lanterna şi i-am spus să lumineze. Apoi m-am lăsat pe vine şi am ridicat capacul de metal. Din gura puţului mă izbi un suflu umed.

— Aici, jos, o să plonjeze. Sunt cel puţin treizeci de metri de apă. Dacă nimeni nu-l caută, şi nimeni nu se interesează de soarta lui, nu se poate găsi un loc mai bun ca ăsta.

Se apropie şi se aplecă pe deasupra umărului meu. Fascicolul lanternei lumina suprafaţa neagră a apei adormite. Un muşchi verde acoperea pietrele vechi ale peretelui. O broască îşi întinse picioarele şi plonjă evitând zona luminată. Rita se înfioră.

— Să ne întoarcem, Frank.

— Aici o să-l azvârl, după ce-o să-i leg cu sârmă o piatră de picioare. N-o să mai urce niciodată la suprafaţa.

Se întoarse.

— Eu mă duc.

Am zâmbit în întuneric.

Muşcase bine din momeală. Simţeam asta. Credea tot ce-i spuneam, cuvânt cu cuvânt.

CAPITOLUL XI

Dintre toate poantele pe care le-am învăţat la antrenamentele mele de comando, mi-am amintit de o cursă foarte eficace, şi mi-a venit ideea că nu aş putea s-o folosesc pentru a-l teroriza pe Sarek până-n măduva oaselor.

Acum, că o convinsesem pe Rita că o să-l omor, trebuia să pun în aplicare primul punct din planul meu de acţiune, adică să-i bag lui Sarek frica-n oase în asemenea hal, încât să nu aibă decât un singur gând, să plece de aici, fără să mai revină.

Aşadar, în dimineaţa următoare m-am hotărât să caut la Londra, ca să-mi instalez cursa, o şmecherie pe care o şterpelisem din depozitele militare mai înainte de a mă întoarce în civilie.

Şmecheria asta se folosise mult în timpul războiului pentru a trimite oamenii în ceruri de la distanţă, şi o păstrasem, precum şi alte câteva jucărele din dotarea armatei, ca amintire a celor mai frumoşi ani ai vieţii mele.

Mi-am amintit că ceea ce căutam rămăsese într-o valiză la Netta, şi ideea de a o revedea pe Netta mă înveseli.

O oră sau două în compania ei liniştită îmi vor mai schimba violenţa pasională pentru Rita.

Aşezat în faţa focului, în timp ce Rita făcea patul, mă gândeam la Netta într-un mod foarte concret, când, sună telefonul. Cu gândul mereu la Netta, am ridicat receptorul şi am spus:

— Alo!

În interval de o secundă n-am auzit decât zgomotul de pe fir, apoi vocea lui Emmie întrebă:

— Tu eşti, Mitchell?

E adevărat. Admit. Auzind vocea aia foanfă, am crezut o clipă că mi se opreşte inima. Sângele mi-a împietrit. După

toate socotelile, trebuia să mă aflu la kilometri depărtare de „Patru Vânturi” şi totuşi, la nouă dimineaţa eram încă acolo, după ce petrecusem fără nici o îndoială, noaptea în aceeaşi casă cu soţia lui Sarek, şi, colac peste pupăză, trebuia să dau peste Emmie la telefon.

Am văzut cum întregul meu plan mi se prăbuşea în faţa ochilor.

— Alo! Tu eşti, Mitchell?

Creierul mi-o luase la sănătoasa prin ţeastă ca un şoarece înnebunit. Nu puteam nici să gândesc, nici să vorbesc; nici chiar să mişc. Eram într-o asemenea stare de panică, că abia mai puteam respira.

— Alo? Alo?

Rita intră ca o furtună în cameră. I-a fost de-ajuns să arunce o singură privire spre figura mea năduşită şi palidă, ca să-şi dea seama ce se întâmplase.

— Spune-i că e greşeală, cretinule! şuieră ea.

— Ce număr căutaţi?

Nu mi-am recunoscut vocea. S-ar fi putut spune că era orăcăitul unei broaşte.

— Topham 229. Tu eşti, Mitchell?

— Îmi pare rău, greşeală, şi am închis.

— Idiotule! De trei ori idiot!

— Gata, gata. Nu mai trăncăni!

— Dacă-i spune lui…

— Oh! Ţine-ţi gura. N-a putut să-mi recunoască vocea.

Telefonul sună din nou.

Mă dădu la o parte şi ridică receptorul. Trebuia să recunosc, era la fel de impasibilă şi de rece ca un bloc de gheaţă.

— Alo? Da, aici doamna Sarek. Oh! Alo! D-ră Pearl. Oh! Într-adevăr? O să mă duc eu să-l întâmpin… Da. Bineînţeles.

Ne priveam în tăcere în timp ce Emmie continua să vorbească.

— Cine? Mitchell? Nu. Nu l-am văzut de când a plecat Henry. Nu, n-am nici o idee. Da... Mulţumesc că m-ai înştiinţat.

Şi închise.

— Imbecilule ce eşti! O ţii întruna cu precauţiile tale, şi cum s-a ivit prima ocazie, cum ai trântit o minciună gogonată. Cum de-ai putut să fii aşa de nătărău să răspunzi la telefon? Dacă-i spune cumva, o să te azvârle de aici cât ai clipi din ochi, şi totul o să se ducă pe apa sâmbetei.

Începusem să-mi revin în fire.

— N-o să-i spună nimic. Acum, să schimbăm subiectul. Se întoarce?

— Vine cu avionul de zece fără un sfert. Trebuie să mă duc să-l aştept.

M-am apropiat de bufet şi mi-am turnat un whisky. Picioarele încă mi se mai bâţâiau.

— Diseară?

— Da.

Am dat pe gât paharul dintr-o înghiţitură.

— A întrebat de mine?

— Voia să ştie dacă te-am văzut. Voia să te anunţe că se întoarce, dar nu ştia de unde să te ia.

— Crezi că a mirosit ceva?

— De unde să ştiu? Dacă aşa îţi pregăteşti lovitura...

— Taci! N-o să se mai întâmple.

— Sper. Credeam că ai nervii mai zdraveni.

— Nervii mei sunt bine mersi. M-a luat din scurt.

— Mă crezi oarbă? Te uitai ca viţelul la poarta nouă.

— Nu-i treaba ta cum arătam eu. Şi acum, lasă-mă în pace. Mi-ajunge! Aşa că, renunţă!

Se apropie de fereastră, înţepată.

Încă mai transpiram, dar alcoolul începuse să-şi facă efectul şi treptat mi-am revenit.

— Plec imediat la Londra. O să mă întorc pe la cinci. Trebuie să caut ceva şi să-i fac o vizită de politeţe lui Emmie. Dacă o să văd că bănuieşte ceva, o să mă ocup eu.

De altfel, eu sunt cel care trebuie să-l aducă pe Sarek acasă.

Se întoarse spre mine.

— Ce să cauţi?

— O mică şmecherie care o să-l înspăimânte de moarte. Cu cât o să ştii mai puţin, cu atât mai bine.

Mă examină îndeaproape cu o privire neîncrezătoare.

— Şi unde te duci să cauţi asta?

Am luat un aer inocent. Ştiam unde bătea.

— La un tip unde mai am nişte lucruri. De ce?

— Nu cumva la Netta, din întâmplare?

Am clătinat din cap.

— Nu, nu la Netta. Nu te mai gândi la Netta, aşa cum nici eu nu mă gândesc la Boris al tău. N-am mai văzut-o de câţiva ani, şi n-am nici un chef să o revăd. Îţi ajunge?

Expresia bănuitoare a ochilor săi îşi pierdu din intensitate, încetul cu încetul.

— Nu pot să cred că se şi întoarce atât de repede.

— Aşteaptă să-l vezi, şi, nu uita: începând din clipa asta, eu mă ocup de el. Să nu te miri, indiferent ce se va întâmpla.

— Din moment ce te descurci, totul este în regulă, Frank.

Am urcat cele patru etaje fără să ating balustrada scării. Înainte de a ajunge la uşă, am auzit ţăcănitul maşinii de scris, în viteză maximă.

Mi-am vârât capul pe uşă, şi i-am surâs lui Emmie.

— Salut, perla vieţii mele, ce mai faci?

Se opri din bătut şi tresări, ca şi cum cineva i-ar fi înfipt un ac în fund. Ochii săi sferici tremurară în spatele lentilelor groase ale ochelarilor.

— Mi-am spus că ar trebui să trec pe-aici să văd dacă ai noutăţi.

— Am încercat să dau de tine.

Am intrat în birou; am închis uşa, şi m-am sprijinit de ea.

— Drăguţ din partea ta. Nu cumva am început să te interesez?

Roşi uşor.

— Te-a anunţat doamna Sarek?

— Să mă anunţe… ce?

I-am urmărit brusca schimbare a expresiei feţei şi am zâmbit.

— În dimineaţă asta erai acolo, nu-i aşa?

De data asta eram pregătit să parez lovitura.

— Unde, acolo?

— Tu mi-ai răspuns la telefon. Ţi-am recunoscut vocea.

— Eşti atât de bună să vorbeşti mai clar?

Deveni stacojie.

— În dimineaţa asta erai la „Patru Vânturi”.

— Nu zău? Foarte interesant. Şi eu care mă credeam într-un apartament din Lannox Street. Dimineaţa la ce oră?

Mă urmărea, aşa cum o pisică pândeşte un şoarece.

— La nouă.

— Se întîmplă că dimineaţă, la nouă, eram în pat cu o blondă foarte nostimă. Ce te face să crezi că aş fi fost acolo? Încerci pur şi simplu să mă bagi la apă?

Mă privea fix. I-am suportat privirea. Nu m-a făcut să clipesc nici măcar o dată.

— Domnul Sarek soseşte în seara asta cu avionul de zece fără un sfert.

— Ascultă, găinuşa mea, ţi-ai vârât în creieraşul ăsta mititel că m-am culcat cu doamna Sarek. Puţin îmi pasă ce se întâmplă în chestia aia care-ţi serveşte de tărtăcuţă, dar sunt sigur că pe domnul Sarek l-ar interesa. Dacă nu-ţi retragi imediat insinuările astea şi nu-ţi ceri scuze, o să le repet, lui şi doamnei Sarek, tot ce ai spus, şi treaba ta cum ai să te descurci.

Ochii i se învârteau furibunzi.

— Eu… n-am vrut să spun nimic.

— Atunci, ai grijă cum vorbeşti. Ţi-ai cerut scuze cumva?

Înghiţi de două ori şi figura i se făcu vineţie, dar spuse.

— Îmi cer scuze.

Am savurat cu voluptate momentul. Mă speriase de mă trecuseră năduşelile, numai că acum i-o plăteam din plin, cu aceeaşi monedă. O ţineam deasupra unei tone de dinamită, şi era perfect conştientă de lucrul ăsta.

— Perfect. Data viitoare, când o să-ţi mai treacă prin cap idei de genul ăsta, să le păstrezi pentru tine.

Nu-mi răspunse, dar ura exprimată de trăsăturile ei era un deliciu pentru mine.

— Aşadar, se întoarce în seara asta? Foarte bine. O sa mă duc să-l aştept

Tăcea în continuare.

I-am adresat un surâs răutăcios şi am deschis uşa.

— Adio, perlă a Orientului. Sunt înnebunit de plăcere că te-am revăzut.

Zâmbăreţ în continuare, am luat-o de-a lungul culoarului, lăsând uşa deschisă. Între etaje, am auzit uşa trântindu-se deasupra.

Am ajuns în Lannox Street, la Netta, niţel după unsprezece. Nu mă aşteptam s-o găsesc trează, şi aveam dreptate. Mi-a deschis, îmbrăcată într-o pijama violetă, peste care purta un neglije din mătase. Chiar şi nemachiată, puteai s-o mănânci pe pâine.

— Oh, Frankie! Iubitule!

— Ţi-am spus că n-ai să mă aştepţi mult, ai văzut?

Am închis uşa cu călcâiul, şi am luat-o în braţe.

— Oh. Frankie, e minunat! Fii atent, iubitule, mă doare.

— Aşteaptă un pic, o să vezi tu.

Am dus-o în dormitor şi am pus-o pe pat.

— Ai venit ca să... rămâi, Frank?

— Două ore, nici un minut mai mult. Sunt foarte ocupat în perioada asta, iubito.

— Oh! Şi eu care credeam... (Îşi veni în fire.) Îţi merg bine treburile? Nu te-ai băgat în vreo chestie necurată, Frankie?

M-am întrebat ce figură ar fi făcut dacă i-aş fi spus exact în ce chestie necurată m-am băgat.

— M-am înşelat în privinţa lui Sarek. Ţi-am spus că eu credeam că-i escroc. Dar nu-i aşa. Este negustor de diamante, sută la sută. Ei, ia zi, ce spui?

— De diamante?

— Exact. Avea nevoie de un bodyguard, fiindcă toată ziua cară cu el milioane, în diamante.

Ochii i se măriră.

— Credeam că primea scrisori de ameninţare.

— A fost o cacialma. Îi trebuia un pretext să mă angajeze. Nu-mi putea vorbi despre pietricele mai înainte de a fi sigur de mine. Acum, practic suntem asociaţi. Are nevoie de mine doar pentru paza pietrelor.

— Am citit ceva despre tipii ăştia. Îşi au sediul pe lângă Hatton Garden, nu?

Cine zicea de ea că-i proastă?

Am mângâiat-o sub bărbie.

— Eşti uimitoare, micuţa mea, vrei să spui că te-ai prins singură de toate astea, de scrisori şi de restul?

— Oh! Frankie, nu începe din nou să mă iei peste picior.

— Glumeam şi eu. Dar ai perfectă dreptate.

— Şi atunci de-aia poartă pardesiul ăla înfiorător de care mi-ai pomenit, zic şi eu. Îşi ascunde diamantele în el, fiindcă ştie că nimeni n-o să i-l fure, nu-i aşa?

Am privit-o fix. Un fior îmi trecu prin şira spinării.

— Ce-ai spus?

— Dar am spus doar că... ce ai Frank? De ce faci figura asta? Scuză-mă dacă...

— Gura!

M-am ridicat şi m-am apropiat de fereastră, întorcându-i spatele, ca să-mi ascund chipul.

„Îşi ascunde diamantele în pardesiu. Ştie că nimeni n-o să i-l fure.”

Şi eu care-mi chinuisem mintea să aflu unde şi le ascundea... Ore întregi. Şi Netta, zăpăcita, cu capul cât gămălia acului, analfabeta, descoperă asta ca şi cum n-ar fi trebuit decât să se aplece şi s-o culeagă.

Ce cretin sinistru şi nătărău am fost! Trebuia să mă fi gândit la pardesiu, chiar în clipa în care-l văzusem.

— Frankie, iubitule, ce ai?

— Linişte. Lasă-mă o clipă în pace!

Am aşteptat ceva până să mă întorc. Eram aşa de surescitat, că aproape tremuram. De data asta, apucasem hăţurile.

Va să zică de-aia nu-şi părăsea haina nici chiar noaptea. Acum, când mă gândeam, îmi dădeam seama că n-o scăpase niciodată din ochi. Se potrivea la fix. Dacă Rita nu minţea, haina asta ascundea în ea milioane. Chiar şi eu aş fi acceptat să mă „împodobesc” cu o ţoală aşa de înfiorătoare, dacă ar fi valorat o asemenea avere.

În cele din urmă m-am stăpânit, şi m-am întors spre pat.

Stătea în continuare lungită; ochii ei mari şi albaştri erau neliniştiţi.

Părea că se întreabă dacă o să-i trag câteva sau o s-o sărut.

— Am spus ceva aiurea, dar îmi cer scuze, Frankie.

— Ce? (Am luat-o în braţe şi am scuturat-o.) De ce îţi ceri scuze?

— Nu te supăra, Frankie.

— Să mă supăr?! Eşti fata cea mai drăguţă, cea mai isteaţă, cea mai modernă…

— Oh! Frankie…

Am ridicat capul şi m-am zgâit la ceasul deşteptător de pe noptieră. Trei fără un sfert.

Netta mişcă, deschise ochii şi îmi zâmbi.

— Ţi-ar plăcea să mergi în America?

— În America?

— Cu mine, bineînţeles.

Chipul îi trecu prin toate culorile curcubeului.

— Cu tine? În America? Oh! Iubitule, aş fi fericită. Nimic n-ar putea să-mi facă plăcere mai mare. Tu… tu vorbeşti serios?

Am strâns-o în braţe.

— Încă o întrebare. Vrei să ne căsătorim?

— Oh! Frankie…

Am reuşit, în sfârşit, să-i descolăcesc braţele din jurul gâtului meu.

— Încetişor, mă gâtui.

— Frankie, nu mi-ai fi spus asta dacă n-ar fi fost serios; nu-i aşa?

— Sunt cât se poate de serios. Acum, ascultă-mă, Sarek şi cu mine, trebuie să facem o afacere împreună. Dacă o să reuşească, o să mă umplu de bani. L-am prezentat unui tip care vrea diamante, şi trebuie să-mi plătească un comision. E o afacere uriaşă, şi dacă iese, o să adun banii cu lopata. Apoi, o să ne căsătorim, şi o să facem un tur până de partea cealaltă a oceanului. Îţi surâde?

Mă privea cu un aer îngrijorat.

— Nu-ţi baţi joc de mine, Frankie?

— Nici vorbă, bleagă ce eşti.

— Şi dacă n-o să iasă?

— O să iasă.

— Chiar dacă o să dai greş, nu ne-am putea totuşi căsători? M-aş putea lipsi şi de bani, şi de voiajul în America. Pe tine te vreau.

Am scuturat-o de umeri.

— O să iasă. Nu-ţi face griji. Trebuie să iasă, pentru Dumnezeu!

CAPITOLUL XII

Am oprit în fata barierei. Ieşi alergând din casă să-mi deschidă.

Trecuse de cinci, şi noaptea începuse să se lase. În aer mirosea a ploaie, şi nori grei se învălătuceau dinspre vest.

— Ai văzut-o?

Am ieşit din maşină şi am trântit portiera.

— Da, şi am făcut-o să-şi înghită insultele. Trebuia să-i vezi mutra. Am obligat-o să-şi ceară scuze.

Mă privi scrutător de aproape.

— Da' ţi-a trebuit ceva timp!

— Tipul pe care trebuia să-l văd era plecat. A trebuit să pierd vremea de pomană vreo trei ore aşteptându-l.

Mă simţeam foarte liniştit. Stătusem zece minute la toaleta din Charing Cross pentru a fi sigur că nu rămăsese nici cea mai mică urmă de ruj sau de pudră pe vreo parte oarecare a fiinţei mele. Nu era momentul să fac nici o gafă. Acum aveam treabă.

Mă urmă în hambar, şi în timp ce luam trusa de scule şi câteva bucăţi de lemn, mă privi cu atenţie.

— Ce-ai de gând să faci?

— O să vezi.

Am tăiat trei scânduri, cam de-un metru, şi am făcut din ele un fel de etajeră. Am dat două găuri, una lângă alta, în scândura de sus.

— Vrei să te duci să aduci pistolul? Este în ultimul sertar al biroului, fii atentă, este încărcat.

Până să vină, am înşurubat în scândura superioară şmecheria pe care o adusesem. Era o chestie mecanică nostimă, un fel de declanşator mecanic cu întârziere, dar un pic mai mare. Rita se întoarse cu pistolul şi mi-l întinse. Am scos încărcătorul şi am extras glontele.

— Ce-ai de gând să faci cu asta?

— Am să-ţi arăt. Uită-te la chestia asta. Este acţionată de un mecanism de ceasornic. Poate fi declanşat de un ceas, instalând cadranul aici, sau de o vibraţie oarecare, fixându-l în sens contrar. Cârligul ăsta trage cuiul unei grenade sau trăgaciul unei arme oarecare. Să presupunem că intri aici şi că maşinăria a fost amorsată. Zgomotul paşilor tăi este suficient ca să se declanşeze mecanismul şi să explodeze bomba. Asta se folosea în luptele de stradă. Când simţeam că o să fie lată, era suficient să se instaleze o maşinărie ca asta şi s-o întindem. La fiecare două sau trei minute; mecanismul acţiona trăgaciul, dând astfel impresia că noi eram acolo.

Mă asculta cu nerăbdare.

— Dar cum o să te foloseşti de ea acum?

— O să fim toţi trei în sufragerie, când deodată, pistolul va trage şi fereastra se va sparge în ţăndări. Nu crezi că o să moară de frică? Şi niciodată n-o să-i treacă prin cap să ne bănuiască. De-aia m-am gândit la poanta asta, ca să am un alibi.

— Dar nu poate fi rănit cineva dintre noi?

— Fii liniştită. Mă ocup eu de asta.

— Pare al naibii de periculos, Frank. Nu poţi folosi cartuşe oarbe?

— Trebuie ca fereastra să fie atinsă. O să îndrept în sus ţeava pistolului. O să meargă foarte bine.

— Dacă o să-l nimerească…

— N-o să fie nimerit, aşa că termină.

— Dacă o să fie nimerit, Frank, o să se amestece poliţia. Nu-mi place asta. Nu poţi găsi altă soluţie?

— Îţi repet că n-o să i se întâmple nimic. Îmi cunosc meseria. El o să stea jos când se va declanşa lovitura. Şi glontele va trece de noi la cel puţin doi metri. Nu-ţi ajunge distanţa asta de siguranţă?

— De unde ştii că o să stea jos?

Mi-a sărit muştarul.

— Fiindcă o să joace şah cu mine. Şi acum, nu mă mai bate la cap!

Am fixat etajera de zidul hambarului cu o piuliţă tip fluture. Voiam să fiu, sigur că o pot înlătura rapid, în cazul, improbabil, în care ar fi avut curajul să iasă să vadă ce s-a întâmplat.

Am pus pistolul pe etajeră. Era îndreptat spre fereastra sufrageriei.

— Du-te din nou, aprinde lumina şi stai în mijlocul sufrageriei. Vreau să fiu sigur că este îndreptat suficient de sus.

— Nu e încărcat, da?

— Nu, bineînţeles. Nu m-ai văzut când l-am descărcat?

— Arată-mi cartuşele.

M-am întors brusc. Îşi păstra aerul liniştit.

— Doar m-ai văzut când le-am scos, nu?

— Arată-mi-le.

Nu înţelegeam unde voia să ajungă. Am scos cartuşele din buzunar şi i le-am arătat.

— Sunt şapte. Eşti mulţumită?

— Nu. Arată-mi pistolul!

— Ce naiba ai? Pentru Dumnezeu!

— Nimic. Nu vreau să risc un accident.

Am încercat să zâmbesc, dar fără rezultat.

— Ai zice că, într-adevăr, sunt gata să te ucid!

Ochii ei verzi nu mă slăbiră.

— Nu te-aş sfătui să încerci.

Parcă ţopăia de-a lungul pistei de aterizare; poalele pardesiului grotesc i se umflau în bătaia vântului. Într-o mână îşi ţinea pălăria mare din fetru negru, iar în cealaltă valiza.

D-ra Robinson se grăbi după el.

Am ieşit din umbră pentru a-l întâmpina.

— Doamna Sarek se simte bine, nu?

— Părea că n-are nimic. N-am zărit-o decât o clipă, când am luat maşina. Cum mai e cu gripa dumneavoastră?

— Mi-a trecut, mulţumesc.

Avea un aer mulţumit, iar zâmbetul strălucitor mai că-i făcea obrajii să-i plesnească.

— M-am gândit întruna la fiul meu.

Asta era. O să înceapă din nou. Uitasem povestea asta.

— Aţi călătorit bine?

— Excelent. Hai să ne întoarcem repede. Vreau s-o văd pe doamna Sarek.

I-am văzut valiza. S-a urcat în maşină. Haina lui mi-a atins braţul. Atingerea asta m-a făcut să-mi tresalte inima.

— Sper să ne revedem curând, domnule Sarek.

D-ra Robinson se aplecase în faţa portierei. Muream de poftă să-i dau una peste fund.

— Poate… pe la sfârşitul lunii.

În timp ce mă aşezam la volan, mă gândeam: „Nu conta prea mult pe asta, mititico.”

Ţinea sub braţ un pachet învelit într-o hârtie maronie.

— Sper ca doamna Sarek să suporte bine situaţia, spuse ea, şi încă o dată, mulţumesc pentru…

— Bine, lasă.

O întrerupse.. Ştia că ascultam.

Am ambreiat şi i-am dat drumul spre ieşire.

— Să mergem repede, hai!..

— Aş vrea mai întâi să vă spun ceva.

Am oprit într-o zonă luminată slab.

— Ce nu e în ordine?

— Nu ştiu. Dar după plecarea dumneavoastră, am fost filat fără încetare de doi indivizi, care arătau suspect.

În lumina bordului, i-am văzut faţa contractându-se şi ochii săi mici agitându-se.

— Ce voiau de la tine?

— Habar n-am. Erau doi tipi mari şi zdraveni. Unul cu şapcă, celălalt cu o pălărie cenuşie, amândoi în trenduri. Bruneţi, cu faţa smeadă, şi cu nişte figuri dubioase.

Începu să freamăte.

— Crezi că… pe mine mă voiau?

— Habar n-am. Nu vreau să vă înfricoşez, domnule Sarek, dar trebuie să vă mărturisesc că la asta m-am gândit. Dac-ar fi avut treabă cu mine, n-ar fi aşteptat. Le-am dat de mai multe ori ocazia, dar de fiecare dată s-au mulţumit să nu mă scape din ochi.

Am aruncat o privire pe deasupra umărului.

— Sunt prea izolat la fermă. Ar trebui să mă mut la Londra, într-un apartament.

— Nu vă lăsaţi intimidat. Am eu grijă. O să aibă de-a face cu mine mai înainte de a se apropia de dumneavoastră!

Îşi şterse fruntea.

— Eşti sigur că le vei putea ţine piept?

— Ba bine că nu!

Peste vreo zece minute, i-am spus:

— E o maşină în spatele nostru. Uitaţi-vă!

Era adevărat. De altfel, nu vedeam unde s-ar fi putut să fie, dacă nu în spate. Mergeam chiar pe mijlocul şoselei şi nu mă putea depăşi. Ţineam cu tot dinadinsul să-i scot sufletul lui Sarek. Forma aia mare şi neagră care ne urmărea era o ocazie pe care nu puteam s-o ratez. Se chinuia pe scaunul său, cu ochii fixaţi pe geamul din spate, în timp ce eu acceleram. Austin-ul ţâşni înainte scârţâind din toate încheieturile. Farurile din spate inundară interiorul maşinii noastre.

— Aşezaţi-vă jos. Dacă o să mă creadă singur, s-ar putea să mă depăşească.

Se ghemui pe podea ca un iepure hăituit. Am zâmbit şi l-am mai înghesuit niţel, înfundându-i pălăria până la urechi. Maşina care ne urmărea claxona cu insistenţă. Am încetinit, am tras pe stânga, şi am privit-o trecând. La volan era o femeie. În spate stătea o pereche. Toţi trei mi-au aruncat nişte priviri furibunde.

N-am lăsat din mână pălăria lui Sarek, să fiu sigur că nu vede nimic.

— Aşteptaţi. Nu mişcaţi.

Era chircit ca un cadavru.

— În regulă. Au plecat. (L-au lăsat să se scoale). Iar indivizii ăia doi… Ala cu şapcă şi ălălalt…

L-am auzit cum respira cu greutate.

Fusese aşa de uşor, că îmi venea mai-mai să izbucnesc în râs.

— Intraţi şi nu mai ieşiţi, domnule Sarek. O să arunc o privire pe alee.

Năvăli în casă şi trânti uşa.

Am garat maşina, am tras o duşcă bună din whisky-ul pe care-l dosisem în garaj, şi am făcut un mic tur pe alee. După ce le-am lăsat răgazul celor doi să-şi ciripească niscaiva vorbuliţe, iar el să-i povestească despre nenorocirile lui, am intrat şi eu.

Stătea aşezat în faţa focului, încă verde la faţă. Sorbea un whisky. Lângă el, în picioare, Rita îl cântărea din ochi cu o privire răutăcioasă.

— V-a povestit domnul Sarek de mica noastră aventură?

M-a privit.

— Nu cred. Îl îngrozeşte chiar şi propria lui umbră!

— Nu ştii ce vorbeşti! (Ea părea prost dispusă). Nu trebuia să mă întorc aşa devreme. O să plecăm de-aici, Rita.

— Nici gând!

— Ţie, ţi-e egal, dar mie… doar nu vrei să mă vezi mort? … Aici suntem prea departe de orişice.

— Cred că domnul Sarek are dreptate.

— Nu te-am întrebat nimic.

Ieşi din cameră, trântind uşa.

— Poate că ar fi mai bine să mai aşteptaţi un pic, domnule Sarek. Nu trebuie ofensată. Femeile în situaţia ei sunt întotdeauna susceptibile. O să fiţi în siguranţă aici, cu mine. Daţi-i timp să se obişnuiască cu ideea plecării.

Mă privi cu un aer patetic.

— Eşti un tip de treabă, Frank. Nu vreau ca fiului meu să i se întâmple ceva. Dacă tu crezi că s-ar putea s-o tulbur, o să rămân.

— Cu mine o să fiţi în siguranţă.

Mă anunţă că la noapte, avea intenţia să se culce cu ea.

Am urmărit din pod când intră la ea cu haina pe braţ. Înainte de a se băga în pat, şi-a atârnat-o de cuierul din spatele uşii.

Am făcut atunci o descoperire care m-a uluit. Puteam vedea persoanele astea două, una lângă alta, fără să simt nici cea mai mică pişcătură în inimă. Zilele astea petrecute cu ea mă vindecaseră, aşa cum lama unui bisturiu poate înlătura un abces.

Şi încă ceva: începusem să nu mă mai încred în ea, şi impresia pe care mi-o lăsa era foarte atenuată. Iar discuţia în legătură cu pistolul îmi demonstrase că trebuia s-o supraveghez îndeaproape.

Şi, în plus, pardesiul ăla îmi acapara acum toate gândurile. Încă nu mă hotărâsem dacă să aştept să adoarmă şi să mă strecor în cameră să şterpelesc haina, sau să-mi continui planul iniţial? Dacă aş fi fost absolut convins că diamantele se află în haină, n-aş fi ezitat, dar cum exista o incertitudine, aveam intenţia să acţionez la sigur.

Către două dimineaţa, m-am sculat, mi-am pus pantalonii şi un pulover peste pijama, m-am încălţat, am luat pistolul şi lanterna, şi m-am îndreptat fără zgomot spre camera lor.

Am deschis uşa şi m-am strecurat înăuntru, mascând cu mâna geamul lanternei.

Ea se trezi imediat şi se ridică într-un cot. I-am şoptit:

— E-n regulă, culcă-te!

Mă ascultă, şi mă privi cum mă aplecam spre Sarek. Dormea adânc, cu gura deschisă; în adâncitura pernei, figura lui de papagal era respingătoare.

I-am pus o mână pe umăr şi l-am scuturat.

Se trezi cu o asemenea tresărire, că aproape căzu din pat.

— Ce se-ntâmplă? Cine-i acolo?

— Eu sunt, Frank.

Rita se ridică. Prin cămaşa de noapte transparentă i-am zărit sfârcurile. Chestia asta m-a lăsat perfect rece.

— Ce-i?

— O să ies! Voiam să vă previn. Un individ dă târcoale casei.

Respiraţia i se precipită.

— L-ai văzut?

— Da. Era aproape de hambar. Nu vă faceţi griji. Mă duc să-l aranjez.

— Nu! (Mă agăţă de braţ). Stai aici. Sarcina ta e să nu mă părăseşti. Închide uşa.

Se bâţâia în asemenea hal, că trepida patul.

— Dacă l-aş prinde, am putea afla cu cine avem de-a face. Ar trebui să mă lăsaţi să văd.

— Nu, rămâi aici. Închide uşa. Fă ce ţi-am spus!

M-am dus să închid uşa; am zâmbit în întuneric.

Mă gândeam la ce putea să se gândească. M-am dus apoi la fereastră şi am privit afară. Am rămas imobil câteva minute. În cameră domnea o linişte de moarte.

— Am impresia că a dispărut.

M-am îndepărtat de fereastră şi am revenit lângă pat.

— Ar fi bine să mai aşteptăm până să aprindem lumina.

— E o nebunie să mai rămânem aici. Trebuie să vindem casa şi s-o întindem.

N-am spus nimic. Am alunecat uşurel spre uşă. Mâinile au atins pardesiul. Am început să-l pipăi, palpând ţesătura între degete, în speranţa de a simţi ceva dur.

— Frank, ce faci?

M-am depărtat de haină, cu inima bătându-mi.

— Mi s-a părut că aud un zgomot.

— Treci lângă fereastră şi stai la pândă!

M-am conformat.

Am zărit capul Ritei pe pernă, şi căpăţâna cheală a lui Sarek, care din pat, se profila pe perete.

M-am prefăcut că pândesc pe afară. Şi tot timpul cât a mai durat noaptea, ne-am păstrat poziţiile respective.

CAPITOLUL XIII

A doua zi dimineaţă, n-a scos nasul pe afară. A rămas ghemuit lângă foc, în sufragerie, cu perdelele trase şi cu lumina aprinsă.

Începusem să mă întreb dacă nu cumva cursa pe care i-o pregătisem nu era de prisos. Încă o noapte ca cea precedentă şi ar fi fost în cofă.

M-am aşezat în faţa lui; am luat un aer îngrijorat şi absorbit ascultându-l cum îmi debita toate aiurelile inspirate de spaimele lui acumulate.

— Situaţia este fără ieşire, domnule Sarek, i-am spus când, în sfârşit, mă lăsase să plasez şi eu un cuvânt. Dacă n-o să-i luaţi din scurt, or să vă dea gata. Există doar un singur mijloc de a-i neutraliza, şi anume să le întindem o cursă pentru a-i forţa să se arate, şi atunci eu o să pun mâna pe ei. N-o să ducă lă nimic, dacă rămâneţi aşezat aşa, în spatele perdelelor. N-o să vă puteţi ascunde la infinit şi am impresia că ei nu se descurajează aşa uşor.

Îşi trecu limba peste buzele subţiri.

— Mai bine să aşteptăm. Nu vreau să risc…

— În sfârşit… treaba dumneavoastră, dar după mine, am putea sta blocaţi aici săptămâni întregi, şi în orice caz, nimeni nu ne garantează că n-o să încerce ceva urât, de îndată ce veţi pleca la birou..

— Poate că ar fi mai bine să plec din locul ăsta.

Îi aşteptam gândul asta de-o oră întreagă.

— Cum aşa? Şi unde să vă duceţi?

— Să plec din ţară pentru totdeauna. Am toate resursele necesare. Mă voi instala la Paris. Nu-mi trebuie nimic altceva decât fiul meu şi puţină linişte.

— Cred că aveţi dreptate, dar în cazul ăsta, vă recunoaşteţi înfrânt.

Îşi încruntă sprâncenele.

— Puţin îmi pasă! Nu mă pot măcina la infinit în modul ăsta. Nu-mi ajută la nimic. O să mă îmbolnăvesc. Ar fi mai bine să plec. Pot să câştig tot atâţia bani şi la Paris!

— Da. S-ar putea să fie o idee.

Se gândi câteva minute.

— M-am hotărât! Vindem casa şi plecăm.

— Nu vă ambalaţi prea mult. S-ar putea ca doamna Sarek să nu fie de acord.

— M-am săturat! N-am închis ochii o clipă noaptea trecută. Primesc întruna ameninţări. Acum mi se supraveghează casa. Nu merită câtuşi de puţin... O să plecăm!

— Dar de ce tocmai Paris? De ce nu America? Aţi putea câştiga zdravăn la New York.

Păru surprins.

— E o idee. Dar mai întîi, la Paris. O să merg probabil în America mai târziu, după ce se va naşte fiul meu.

Am continuat să fumez fără să spun nimic. Îl observam în timp ce-şi rumega ideea asta în cap. A rumegat-o destul de mult. Îi vedeam schimbările succesive de expresie, în timp ce planul său prindea contur, iar când s-a sculat brusc să se ducă la telefon, ştiam că se hotărâse.

— Am să arunc o privire pe afară în timp ce telefonaţi.

— Spune-i doamnei Sarek că d-ra Pearl va veni la dejun.

Aşadar, avea să-i spună lui Emmie vestea. M-am întrebat ce-o să gândească ea.

Am intrat în bucătărie şi am închis uşa.

— Ei?

— Afacerea e ca şi rezolvată. Sau aproape. Vrea s-o şteargă de-aici.

— Ţi-a spus el?

— Mai întrebi! O şi cheamă pe Emmie s-o pună la curent.

— Ar putea să-l facă să se răzgândească.

— Ştiu. Dar mă ocup eu de detaliul ăsta. Mai am încă în rezervă mica mea şmecherie. Pocnitoarea o să şi facă efectul!

— Nu-mi place chestia asta, Frank.

— N-o să recurg la ea decât în caz de necesitate. Du-te la el şi bagă-i fitile până să vină Emmie. Şi nu uita: când o fi să plece, trebuie să plece singur. Insistă să vândă casa şi mobila. O să vrea ca Emmie să se ocupe de asta, dar trebuie să ai o scuză să nu pleci cu el. Mă asculţi cu atenţie?

— Da.

S-a apropiat de mine şi m-a privit.

— Sărută-mă, Frank.

N-aveam nici un chef. E de necrezut, dar acum aproape că mă dezgusta.

— Ar fi mai bine să te duci. Are nevoie de cineva să-l ghidoneze.

Şi-a ridicat faţa spre mine. Am sărutat-o. N-aveam de ales, şi nu voiam să mă trădez.

I-am simţit buzele dure şi uscate cum s-au lipit de-ale mele. Avea un aer îndărătnic, decis, şi părea hotărâtă să facă acelaşi lucru.

Se îndepărtă de mine, ţinându-mă de mână.

— Frank, eşti sigur că ţii în continuare, la fel de mult la mine ca la bani?

— Mai întrebi!

Mă atinse pe obraz; surâdea, cu ochii de piatră.

— Te sfătuiesc să nu te înşeli, Frank.

Emmie sosi cu taxiul chiar înainte de prânz. Am privit-o cum cobora din maşină, de la fereastra camerei mele. Avea un aer îndărătnic, decis, şi părea hotărâtă să treacă la atac.

Rita intră în clipa în care mă îndreptam spre uşă.

— Totul o să meargă ca pe roate, spuse ea.

— Sper. Tocmai a sosit. Ai aranjat cu el?

— N-a prea fost mare lucru de aranjat. A spus că vrea să plece, şi m-am lăsat convinsă fără prea mare efort. I-am explicat că nu pot risca să am emoţii puternice în starea mea. I-am spus că cel mai bine ar fi ca el să plece acolo, să

găsească un apartament, şi când totul o să fie gata, să vin şi eu. Între timp, eu o să vând casa şi mobila.

— Şi a fost de acord?

— Da.

— Când o să plece?

— A spus ceva de sfârşitul săptămânii.

Ne-am privit.

— Nu prea ne rămâne multă vreme. O să ştim cam în douăzeci şi patru de ore dacă banii sunt aici sau la Londra. Dacă nu pleacă la Londra, înseamnă că sunt aici.

— Da.

— Când ai să-l… omori, Frank?

— De îndată ce-o să fiu sigur că are banii asupra lui. S-ar putea să aşteptăm să fie pe picior de plecare.

— Şi dacă se desparte de Emamie aici?

— E un risc pe care trebuie să ni-l asumăm. Ea nu are cum să fie aici înainte de zece dimineaţa. O să acţionăm înainte de venirea ei, şi-i vom spune că a plecat.

— Sper că n-o să vină.

— Şi eu.

Am avut parte de-o surpriză dezagreabilă când Sarek intră împreună cu Emmie în sufragerie, pentru dejun. A fost de-ajuns să arunce o singură privire pe figura adipoasă a lui Emmie pentru a-mi da seama, cu certitudine, că îl făcuse să se răzgândească.

El nu mai era aşa de verde; mâinile nu-i mai tremurau iar privirea îşi pierduse orice urmă de hăituială.

M-am întrebat cu ce naiba a putut să-l aiurească. În orice caz, reuşise.

— M-am gândit bine, o să rămân!

N-am îndrăznit nici să deschid gura, nici să privesc pe Rita. Liniştea care urmă era aşa de grea, că ar fi putut scufunda un crucişător.

— E complet aiurea să părăseşti totul, doar fiindcă a fost văzut un om oarecare prin grădină, spuse Emmie, aşezându-se. Şi nu se poate spune că securitatea domnului

Sarek nu este asigurată. Mitchell îşi pierde vreanea spunând că-l poate păzi. Dacă este incapabil, trebuie înlocuit.

— Foarte corect! Poţi să faci faţă situaţiei, Frank?

— Da.

— Şi, la urma urmelor, nu s-a întâmplat nimic, continuă Emmie, adresându-se Ritei. I-am atras atenţia domnului Sarek în privinţa asta. Are de-a face cu nişte cacialmişti, şi plecând, le-ar face tocmai jocul. Sunt sigură că n-aşteaptă decât asta.

— Sigur că da. Dacă vor vedea că nu plec, n-or să mai insiste.

— Aş vrea să te decizi, interveni cu răceală Rita. Ori rămâi, ori pleci. Incertitudinea asta nu mai poate dura.

— Rămân.

După dejun s-au întors în salon. Sarek mi-a spus că au de discutat afaceri. Aşa că am rămas singur cu Rita.

— Acum, ori împuşcăturile, ori nimic!

— Tot nu-mi place, Frank.

— Puţin îmi pasă. Mă duc să pregătesc pocnitoarea. Când o să se întunece, se va declanşa.

— Aşteaptă să plece ea.

— Nu! Vreau ca maldărul ăsta de grăsime să se îmbolnăvească de spaimă. Îi merge gura de prea multă vreme. De data asta o să se convingă.

— Asta nu intra în planul nostru.

— Şi ce-i cu asta? O să fie aşa şi nu altminteri!

— Eşti sigur că nu este periculos? Dacă se întâmplă vreun accident…

— Oh, mai ţine-ţi gura!

Încă mai erau în salon când începuse să se întunece, şi soarele spălăcit de toamnă dispăru în spatele unei întinderi de nori negri.

Trebuia să scot maşina din garaj. Sarek o rugă pe Rita s-o conducă pe Emmie la gară. Nu m-ar fi lăsat pe mine să lipsesc din casă pentru nimic în lume. Când am ieşit din

casă, Rita intră în salon şi-i anunţă că o să aduc maşina. Sarcina ei era să-i ţină de vorbă, ţinându-i departe de fereastră, până aveam să revin eu.

Am parcat maşina în faţa uşii de la intrare, m-am strecurat în hambar şi am pornit mecanismul ceasornicului. Urma să se declanşeze cam la un minut după întoarcerea mea în casă. Încă spumegam de furie, şi mă gândeam că, la urma urmelor, n-aveam de ce să mă jenez dacă-i băgăm în sperieţi. Aşa că am cuplat declanşatorul cu repetiţie. În felul ăsta se golea tot încărcătorul, şapte gloanţe aveau să fie scuipate în salon. Dacă Sarek n-avea să fie mai mult mort decât viu, iar Emmie n-avea să nu se îmbolnăvească de inimă, atunci nu-mi rămânea decât să-mi smulg părul din cap!

M-am întors spre casă în mare viteză, şi m-am oprit în faţa uşii numărând secundele. Nu voiam să risc să intru înainte de primul foc. Ar fi fost culmea să fiu nimerit. I-am auzit discutând. Rita vorbea despre mersul trenurilor şi schimbarea orarului de iarnă. Speram să-i fi ţinut departe de fereastră.

Şi dintr-o dată, pac, apoi un zgomot de geamuri sparte, şi un schelălăit ascuţit scos de Emmie.

Am intrat ca o vijelie şi am lătrat:

— La pământ, repede!

Am avut timpul să-i zăresc pe Sarek şi pe Emmie, în picioare lângă şemineu, cramponaţi unul de celălalt, înainte de a stinge lumina. Apoi m-am culcat la podea şi m-am apropiat de ei târâş. Răsună a doua împuşcătură. Glonţul traversă speteaza canapelei şi se înfipse în podea. Asta nu era prevăzut în program, dar nu era greu de ghicit ce se întîmplase. Reculul făcuse ca arma să se mişte din locul în care o fixasem, ţeava se aplecase, şi acum pistolul trăgea înspre podea, în loc să tragă spre tavan.

Am înjurat de toţi sfinţii că forţasem nota. Dacă m-aş fi mulţumit cu o singură împuşcătură, efectul ar fi fost acelaşi.

— Ghemuiţi-vă lângă perete, de-o parte a ferestrei!

Răcnisem, acoperind urletele lui Emmie, şi continuând să mă târăsc. Acum toţi erau în patru labe, ghemuiţi lângă perete.

Pistolul detună din nou. Câteva ţăndări din geam săriră în toate părţile, iar câteva ricoşară pe masa de ceai. Sarek scoase un strigăt ascuţit, ca al unui câine căruia i s-a strivit o labă şi începu să se zvârcolească pe jos.

— Idiotule! urla dintr-o dată Rita în întuneric. Cretinule!

Părea înnebunită de furie şi de frică. M-am năpustit asupra ei năduşit de groază. Ştiam că n-o să se oprească de bună voie. N-avea de gând să scape ocazia.

— Ţi-am spus să nu…

Am atins-o, i-am astupat gura cu mâna, şi am zgâlţâit-o până i-au clănţănit dinţi. A încercat să mă muşte dar i-am înfipt degetele în obraji blocându-i maxilarul.

O nouă împuşcătură, iar glonţul fluiera pe deasupra capetelor noastre. Rita mă lovi drept în piept, încercând să scape. Ştiam că-i gata să-şi dea drumul la gură. Am împins-o înapoi şi-am izbit-o cu capul de perete s-o ameţesc.

— E rănit!

De data asta, era Emmie. Se oprise din guiţat.

— Sângerează! Repede! Ajutaţi-mă!

I-am zărit figura buhăită în lumina tremurătoare a focului. Era îngenuncheată iar mâinile îi stăteau pe ceva în întuneric.

— Apleacă-te!

Urlând, am împins-o şi am răsturnat-o.

Se răsuci cu mâinile întinse şi reuşi să-mi zgârie gâtul.

— Lasă-mă! Sângerează! O să moară!

Din nou îmi venea să-mi ies din minţi. Dacă îl omorâsem, înţărcasem bălaia. Trebuia să opresc maşinăria şi s-o ascund. Era singurul lucru care conta. Mai rămăseseră încă patru gloanţe. M-am răsucit pe-o parte, şi m-am repezit spre uşă, în momentul în care se auzi a cincea împuşcătură. Am deschis uşa; o ploaie de tencuială îmi căzu pe cap. În timp ce traversam holul şi ţâşneam spre grădină, Emmie

continua să urle după ajutor. Când am ajuns în hambar, pistolul mai detună încă o dată. Lumina împuşcăturii aproape mă orbi. Buimăcit, m-am bulucit cu mâinile întinse; am nimerit piedica şi am pus-o. Apoi, ca un nebun, am deşurubat piuliţa, am demontat dispozitivul, am scos pistolul şi am ascuns etajera de lemn şi declanşatorul într-o grămadă de fân. Hambarul era plin de miros de praf de puşcă. Am aşteptat o clipă şi am încercat să-mi trag sufletul. Panica mă îngheţase. Oare o fi murit?

M-am întors spre casă cu viteza cu care picioarele mele de marmeladă mă mai puteau duce.

M-am oprit în pragul salonului şi am privit înăuntru. Cineva aprinsese lumina. Rita privea fix, în gol, rezemată de zid, ghemuită, cu aerul istovit şi cu figura cenuşie. Încă părea pe jumătate năucită.

Sarek zăcea întins în mijlocul camerei, cu figura însângerată. Era sânge peste tot: pe covor, pe perete, pe divan. Chiar şi Emmie era stropită cu sânge.

M-am apropiat de Sarek cu o spaimă cumplită în oase că dăduse ortul popii. Am îngenuncheat lângă el şi i-am luat mâna. Îi curgea sângele dintr-o tăietură adâncă în obraz, iar la baza nasului său coroiat se formaseră nişte bule trandafirii. În orice caz, respira.

Emmie încerca să-i oprească sângerarea cu o batistă murdară. I-am împins înapoi mâna plină de sânge.

— O să-i infectezi rana cu cârpa asta oribilă. Lasă-l în pace!

Începusem să-mi vin în fire. Dacă nu mai era atins şi în altă parte, n-aveam de ce să mă tem. I-am descheiat haina şi am băgat mâna sub cămaşă. I-am simţit sub degete pieptul slab şi păros. Inima îi bătea ca un orologiu.

O clipă am rămas acolo, îngenuncheat lângă el, respirând cu greutate, bolnav de uşurare. Cu siguranţă, nu păţise nimic. Probabil că glontele lovise masa şi o aşchie de lemn îi lovise obrazul. Dăduse ochii peste cap mai mult de frică.

— Nu-l atingeţi…

M-am ridicat bălăbănindu-mă şi am urcat până la baie. După o clipă m-am întors cu bandaje, un lighean cu apă şi iod.

Emmie suspina, cu faţa ei buhăită îngropată în palmele pline de sânge. Părea o marionetă de la teatrul de păpuşi.

Rita se târî spre Sarek şi îl privi fix.

— Nu-ţi fă griji, i-am spus.

L-am luat în braţe, l-am ridicat şi l-am pus pe canapea. Aveam nervii în batistă şi muream de frică ca nu cumva Rita să-şi dea drumul la gură în faţa lui Emmie. Dar nu, se mulţumea să mă fixeze cu nişte ochi din care ţâşnea furia. Nici nu-i ceream mai mult.. Putea să spumege cât voia, atâta timp cât îşi ţinea gura.

Am început să-i curăţ faţa lui Sarek. Deschise ochii. Ne-am privit. Am încercat să zâmbesc, dar fără succes.

— Asta înseamnă la tine să fii stăpân pe situaţie, Frank?

CAPITOLUL XIV

Către ora şase n-am mai putut suporta nici măcar o clipă ambianţa din casă. În lipsă de altceva mai bun, m-am dus în hambar şi am dat pe gât jumătatea de scotch care mai rămăsese.

Sarek şi Emmie erau din nou singuri în salon. Rita urcase la etaj. Atmosfera era încordată ca o coardă de chitară bine întinsă. Nu ştiam cum avea să bată vântul, dar, în orice caz, Emmie era acum convinsă că pe urmele lui Sarek bântuie ucigaşii.

Reuşisem să-i opresc sângerarea, îl bandajasem, şi de îndată ce-şi venise cât de cât în fire, mi-a spus că voia să discute cu Emmie. Am dispărut, mormâind că o să fac un tur în jurul casei. Toţi trei m-au privit plecând, fără nici o tandreţe în ochi, dar mă durea-n cot.

După ce am hălăduit prin noaptea umedă câtva timp, m-am strecurat fără zgomot în casă, încercând să aud ce naiba putea Sarek să-i ciripească lui Emmie, dar amândoi aveau o asemenea tehnică de şuşotit, că n-am distins nici măcar o silabă.

Mi-a ieşit părul prin căciulă aşteptând mai bine de jumătate de oră, şi săturându-mă, m-am întors în hambar să mai beau ceva. Mi-am aprins o ţigară, când am văzut o formă apropiindu-se de mine.

— Care eşti?

— Sper că eşti mulţumit de tine?

— Mai şi vorbeşti! Practic, ai dat la iveală totul.

Ieşi din întuneric şi apăru în lumina lămpilor de poziţie ale maşinii.

— Cretinule ce eşti! Ţi-am spus să nu foloseşti pistolul. Poftim rezultatul, acum. Puteai să-l omori.

— Dar n-am făcut-o. Bun. Aşa că, tacă-ţi gura! Le e frică la amândoi, nu? Pariez că de data asta e hotărât să plece.

— Da. Cu avionul de zece.

— În seara asta?

— Da, în seara asta.

Respira cu dificultate. Nu mi-a plăcut câtuşi de puţin felul în care aluneca spre mine.

— Doar asta vrem, nu?

— Îmi vine să te omor!

Mă călca pe nervi cu rahaturile astea ale ei de furii ţinute-n frâu.

— Încetişor. Ce naiba te-a apucat?

M-am dat de-o parte din faţa ei, retrăgându-mă în umbra hambarului.

— A trebuit să porneşti porcăria aia de pistol în timp ce Emmie era aici, nenorocitule ce eşti. Acum, ea o să se ocupe de tot. A telefonat la aeroport. Muieruşca aia de stewardesă îl aşteaptă deja pe Sarek.

Înţelesesem de ce era aşa de înfuriată. Dacă d-ra Robinson ştie că o să plece, orice şansă de a-l putea suprima se dusese-n vânt. M-am felicitat că renunţasem la soluţia asta. O omisesem pe d-ra Robinson din planurile mele. Era suficient ca întreaga operaţiune să eşueze.

— Bine, atunci, asta e! Dacă-l aşteaptă, n-o să-l lase până n-o să-l vadă instalat în avion.

— Ştiu şi eu asta, la fel de bine ca tine. Ce mai tura-vura, eşti culmea tâmpiţilor!

— De unde naiba voiai să ştiu că…

Se apropie din nou. Am zărit o lucire metalică în mâna ei.

— Ce dracu’, ai căzut în cap? i-am spus, apucând-o de încheietura mâinii.

A sărit asupra mea, gâfâind de furie, încercând să-mi zgârie faţa cu mâna liberă. I-am prins şi cealaltă încheietură, şi am izbit-o de perete. În timp ce se lupta să scape, m-a scuipat drept în faţă. Am considerat asta o gravă jignire, aşa că i-am răsucit mâna cât am putut. Cuţitul căzu la pământ şi l-am zvârlit mai încolo cu o lovitură de picior.

— Am să te omor, nemernicule. Cretinule!

Am mai izbit-o încă o dată, şi am strivit-o de perete, tăindu-i respiraţia.

— Tacă-ţi gura, sau te pocnesc de o să-ţi meargă fulgii!

Am simţit-o cum i se înmoaie genunchii, şi am făcut un pas înapoi.

— Am făcut tot ce-am putut. N-a mers. Asta e. Nu se poate face absolut nimic.

Dacă vrea într-adevăr să plece din ţară, înseamnă că diamantele şi banii trebuie să fie undeva prin casă.

La urma urmelor, s-ar putea ca toate împuşcăturile alea să nu fi avut un efect chiar aşa de dezastruos. Pentru moment, nici nu mai putea fi vorbă să-l lichidez, iar ocazia pe care o aşteptasem atât, se ivise în sfârşit.

Trebuia în primul rând să fiu prudent. Cel puţin, eram sigur că atunci când va ieşi din casă, tot ce putea să aibă valoros asupra lui n-avea alt loc unde să fie ascuns decât în pardesiu, şi eram al naibii de hotărât să pun mâna pe el, chiar dacă pentru asta ar fi trebuit să-i ameninţ pe toţi trei cu pistolul.

M-am îndreptat spre casă şi am auzit zgomotul unei maşini care sosea. Era un taxi. Emmie ieşi din casă ca o vijelie, trecu prin faţa mea fără să mă privească şi se îngrămădi în maşină.

Am privit taxiul cum dădea înapoi. Mă întrebam unde dumnezeu se ducea. Am intrat în casă şi am deschis uşa salonului. Sarek stătea întins pe canapea, sub o pătură. Mâinile îi zvâcneau dedesubt ca două pisicuţe jucăuşe.

— Nu pot să vă spun cât de rău îmi pare…

— Unde este pistolul, Frank?

Vocea îi tremura la fel de mult ca şi mâinile.

M-am întrebat dacă Emmie nu bănuise ceva şi nu-l pusese cumva în gardă. Dar n-aveam intenţia să cad în cursă aşa de uşor. Deja îl curăţasem, îl unsesem şi îl reîncărcasem. Asta fusese prima mea grijă după ce ieşisem

din casă. Întrebarea sosise cu o oră întârziere. I-am întins pistolul. Probabil că bănuia ceva, fiindcă mirosi ţeava, scoase încărcătorul şi numără cartuşele. Apoi, spre marea mea surpriză, băgă arma în buzunar.

— Deci, nici măcar nu l-ai folosit, Frank?

— Am stat lângă dumneavoastră, domnule Sarek, şi când am ieşit afară, o şterseseră.

— Puteam la fel de bine să mă lipsesc de un bodyguard.

— Nu cred că vroiau să vă omoare.

Nu răspunse.

— Dacă dv. credeţi că este vina mea...

— N-are rost să mai discutăm. Scuzele nu ajută la nimic. Îţi voi da douăzeci de lire, şi cu asta suntem chit, de acord?

— Nu le vreau. Nu le-am câştigat. Regret teribil, domnule Sarek.

Îmi întinse douăzeci de bancnote de câte o liră.

— Ţi le datorez. De-acum, nu mai am nevoie de tine. Ia-le!

— Nu. Categoric. Nu le-am meritat. Îmi pare tare rău că îmi reproşaţi asta. Ştiu că sunt cam guraliv. Dar într-adevăr, eram convins că n-o să tragă în dumneavoastră. Oricum, nimeni n-ar fi putut face nimic.

Văzându-l cum se destinsese, era vizibil că ideea de a păstra cele douăzeci de lire îi surâdea.

— Te sfătuiesc totuşi să le accepţi.

— Nu.

Băgă rapid bancnotele în buzunar.

— Totuşi, ai alergat după ei. Asta trebuie s-o recunosc.

În viaţa mea n-am văzut nimic care să semene cu individul ăsta lungit în faţa focului. Pe chip nu i se mai vedea decât un ochi negru şi tumefiat. Restul dispărea sub pansamente. În lipsă de altceva, cel puţin reuşisem munca asta de restaurare.

— Bănuiesc că după întâmplarea asta, v-aţi hotărât să plecaţi, nu, domnule Sarek?

Mi-am scos pachetul de ţigări şi i l-am întins. A luat o ţigară, şi a reuşit cu greutate să şi-o vâre în gură, după ce, mai înainte îşi ridicase un colţ al bandajului.

— Da. Chiar Emmie vrea ca eu să plec. A aranjat să iau avionul de zece, din seara asta.

M-am aşezat în faţa lui.

— N-ar fi mai prudent să aşteptaţi până mâine-dimineaţă?

— Plec în seara asta.

— O să vă însoţesc până la aeroport.

— Nu-i nevoie. O să mă conducă doamna Sarek.

Asta însemna că Emmie nu-i va însoţi.

— Este cam riscant. S-ar putea întâmpla orice. Dacă aş putea sta în spate, cu pistolul?

Ezită.

— O să stai în spate, dar eu o să ţin pistolul.

— Cum doriţi.

În orice caz. Făceam parte din echipă.

În timp ce Rita şi Sarek îşi făceau bagajele la etaj, telefonul sună. Am răspuns.

— Domnul Sarek este acolo? Aici d-ra Robinson.

— E ocupat. Pot să-i transmit ceva?

— Vreţi să-i spuneţi că avionul de ora zece întârzie? Nu va decola înainte de zece şi douăzeci. Ştiu că nu-i place să aştepte.

Nu se putea spune că nu-şi dădea osteneala pentru a recolta ultima ei bancnotă de cinci lire.

— Am să-i spun.

Şi cu asta, am închis. Dar n-aveam de gând să-i spun ceva. Mai aveam de aşteptat. Nu puteam să risc nimic înainte de a părăsi casa. Dar cum urma să scoată nasul afară, cum săream pe el. Cu siguranţă că o să aibă la el toată comoara.

Rita intră. Era albă ca un cearşaf, iar ochii îi erau încercănaţi.

— Cine era?

— D-ra Robinson. A spus că avionul o să plece la zece fără douăzeci în loc de zece. Ai face bine să-i spui să se grăbească.

Mă învălui într-o privire bănuitoare şi insistentă, şi ieşi. Am aşteptat o clipă, şi m-am strecurat în hol. Am auzit-o cum îl anunţa pe Sarek.

Aşteptându-i, mi-am verificat planul.

Mai întâi, pistolul. Era esenţial. Fără îndoială, urma să-l ţină în buzunarul pardesiului. Aveam pregătită întrebarea: „Pot să verific o clipă pistolul? Nu trebuie să aibă piedica pusă". Dacă urma să am un ton degajat, probabil că mi-l va da. Dacă nu, n-aveam decât să sar pe el. Din clipa în care-l dărâmam, trebuia s-o înfrunt pe Rita. Era puternică, rapidă şi periculoasă. Iar lui, nu trebuia să-i las timpul să-şi revină. O lovitură zdravănă în tâmplă l-ar fi scos din circulaţie suficient timp ca să-i pot scoate haina şi s-o cotrobăi.

Pe urmă, nu mai rămânea decât să mă urc în maşină şi să-mi iau valea. O dată dispărut, n-ar mai fi putut să-mi facă nimic, nici unul, nici celălalt.

Am auzit paşi pe scară. Cobora ea.

— Ar trebui să se grăbească.

Nu-mi răspunse. Era fără pălărie, cu pantaloni negri şi haina de blană.

— Se întâmplă ca…

M-am oprit. În mână ţinea pistolul. Un fior mi-a străbătut şira spinării.

— Ce mişmăşeşti cu chestia aia?

Îmi aruncă o privire dură, bizară.

— Cum nu vede prea bine, mi-a cerut să ţin eu pistolul. Vrea să conduci tu.

— Poate că ar fi mai bine să fiu eu cel înarmat.

Îndreptă arma spre mine cu un aer distrat, aşa, parcă în joacă, dar nu mă ducea ea pe mine..

— Intenţionez să-l păstrez eu.

Sarek coborî scările şi ni se alătură.

— Hai să mergem. Mai întâi tu, Mitchell. Vezi dacă totul e în regulă.

— Tocmai spuneam că poate că ar fi mai bine să iau eu pistolul.

— Nu, ea o să-l ţină.

Nu mai avea rost să insist. Am ieşit primul. Nu-mi plăcea cum ţinea arma. Aveam impresia că m-ar fi împuşcat fără cea mai mică ezitare.

„Combinaţia” mea începea să cam scârţâie.

În timp ce rulam de-a lungul lui Artenial Road, îmi tot frământam mintea. Oare îmi ghicise planul? Sau era vorba doar de-o simplă coincidenţă? În orice caz, în lipsă de altceva, trebuia să mă dau dur. Încă nu ştiam cum o să ies din toată tărăşenia asta, aşa că îmi rumegam furios eşecul.

Sarek stătea lângă mine, şi mâneca pardesiului îmi atingea braţul. Rita stătea chiar în spatele meu, şi ştiam că-şi ţine pistolul pe genunchi.

Deşi era noapte, iar şoseaua pustie, n-aveam nici o şansă să opresc şi să sar pe el. Deja luminile aeroportului apărură. Mai rămăsese o oră până la decolarea avionului. Într-o oră se pot întâmpla o grămadă de lucruri.

Am oprit în faţa intrării.

— Du-te şi caut-o pe d-ra Robinson.

— Vreţi să vină aici?

— Da.

Am coborât din maşină şi am intrat în sala aeroportului. Miss Robinson, aplecată la ghişeul ei, sporovăia pe tonul ei de femeiuşcă-gata-întotdeauna cu un bătrânel durduliu, care avea aerul că valorează pe puţin un milion de lire. Hotărât lucru, avea stofă în a uşura bărbaţii de bani.

M-am apropiat de ghişeu.

— Aveţi cumva o clipă liberă, d-ră Robinson?

Rotofeiul mă măsură din cap până-n picioare cu un aer dispreţuitor. Întrerupsesem ceea ce părea a fi începutul unei tandre prietenii.

— Te-am acaparat de tot, văd că trebuie să te las, draga mea.

— Domnule Oppenheimer, imediat ce vor sosi bagajele dumneavoastră, o să vi le aduc chiar eu.

Tipul o întinse, nu înainte de a-mi arunca o privire plină de ură.

— Am impresia că te extinzi pentru a-ţi exploata resursele. Exersezi şi pe tânăra generaţie, sau babalâcii plini de bani au exclusivitate?

Tenul i se coloră în nuanţa pe care o au bujorii.

— A sosit domnul Sarek?

— Aşteaptă afară. E şi doamna Sarek, aşa că ia-o mai încet cu demonstraţiile tale.

Trecu prin faţa mea, cu capul sus şi obrajii în flăcări. Am urmat-o.

Spectacolul pe care îl oferea Sarek cu capul lui înfăşat păru că o cutremură din cap până-n picioare. Îmbrăcat în pardesiul lui, şi cu pălăria neagră pe cap, părea ieşit dintr-un film cu Frankestein.

— Oh! Domnule Sarek, e îngrozitor. Vă doare rău?

— E în regulă, răspunse el nerăbdător. Nu vreau să mă dau în spectacol, cred că înţelegi. Condu-mă imediat la avion. Doamna Sarek se va ocupa de ce trebuie.

Începu să-i explicre că sosise prea devreme.

— Trebuie să aşteptaţi patruzeci de minute.

— Patruzeci? Imposibil! (Explodă de furie). Cum adică... patruzeci de minute?

— Dar am telefonat. Domnul... domnul...

Nu reuşi să-mi găsească numele.

— Mă numesc Mitchell. Ştiu că ai telefonat, dar mi-ai spus că avionul va pleca cu douăzeci de minute mai devreme. Dacă ai greşit o dată, asta nu înseamnă să-mi pui mie totul în cârcă.

Rămăsese aşa de buimăcită, că nu reuşi să articuleze nici o silabă.

— Minte! spuse Rita.

N-am mai aşteptat.

— Asta-i culmea! am spus pe un ton furios. Foarte bine. Haide s-o lăsăm naibii baltă! Domnule Sarek, salutare. Nu mai aveţi nevoie de mine. Aici văd că sunteţi în siguranţă. Eu mă cărăbănesc. Am ceva mai bun de făcut decât să mă las făcut mincinos de soţia dumneavoastră.

Şi fără să-i las timpul să spună ceva, şi fără s-o privesc pe Rita, m-am îndepărtat cu paşi mari.

Ascuns în umbră, îi pândeam. D-rei Robinson îi mergea gura ca o moară stricată. Rita rămăsese în maşină. Sarek coborâse. Gesticula întruna. Furia îl făcea să se bâţâie ca o marionetă.

Era evident că d-ra Robinson încerca să-l convingă să aştepte înăuntru, dar el refuza hotărât. Avea şi de ce. Cu pansamenul acela şi cu haina lui, ar fi provocat panică.

În cele dn urmă, Rita coborî din spate şi se instală la volan. Sarek se aşează lângă ea. D-ra Robinson se întoarse în clădirea aeroportului.

După un timp, reveni şi îi dădu lui Sarek nişte hârtii. Îi arătă apoi cu degetul un avion, care aştepta cam la cinci sute de metri, pe pistă.

Mai discutară ceva, apoi Rita porni maşina în direcţia avionului. Am ieşit din umbră şi am pornit-o şi eu într-acolo.

Maşina se opri lângă un hangar, cam la cincizeci de metri de avion. Împrejurimile erau pustii, aşa că m-am întrebat dacă nu cumva puteam să mă apropii atât cât să-mi încerc norocul. Numai că Rita parcase maşina sub un felinar, şi m-ar fi reperat cu uşurinţă.

Mai rămăseseră douăzeci şi cinci de minute până la decolarea avionului. M-am apropiat cât am putut de mult şi am aşteptat. Minutele treceau. Brusc, Sarek coborî din maşină. Inima îmi sări din loc. Se îndepărtă câţiva metri, privi în stânga şi în dreapta, apoi se întoarse şi îi spuse ceva Ritei.

Uşurel, în linişte, începusem să înaintez. În cele din urmă se îndreptă spre hangar. Rita ieşi din maşină şi îl urmări din ochi. Am continuat să-l urmăresc, apreciind distanţa, ca să fiu sigur că i-aş putea tăia calea în clipa în care ar fi intrat în zona întunecată a hangarului.

Continuă să privească în jurul său, dar ştiam că pansamentul îl împiedica să vadă clar. Ajunse la hangar. Eu eram deja acolo. Îl aşteptam. Se oprise la un metru de mine, în faţa hangarului, fără să mă vadă.

Ştiam exact ce aveam de făcut. Mai întâi, să-l împiedic să ţipe, şi apoi să verific dacă nu cumva Rita îi dăduse pistolul.

Începu să-şi descheie pardesiul.

Fără zgomot, am înaintat doi paşi şi i-am căzut în spate înainte de a avea timp să realizeze ce se întâmplase.

Se întoarse brusc. Gâfâia de spaimă. L-am apucat de gât cu mâna dreaptă, în timp ce cu stânga îi prinsesem încheietura mâinii.

Degetele mi se înfundară în carnea moale a gâtului, luându-i piuitul. Câteva secunde din tratamentul ăsta şi urma să fie scos din circulaţie. Învăţasem în armată cum să faci inofensiv pe cineva blocându-i traheea, şi eram sigur că n-o să păţească nimic. Dar nu ţinusem seama de energia lui neaşteptată. În momentul în care degetele mi se înfipseseră în gâtul său, a sărit ca un diavol. Şi-a repezit mâna liberă spre faţa mea. Cât pe ce să mă nimerească cu unghiile. Tropăia, se zvârcolea şi se agita ca un disperat. Mai curând aş fi putut ţine un şarpe. I-am abandonat încheietura mâinii drepte şi cu amândouă mâinile l-am strâns de gât, ţintuindu-l de peretele hangarului. Timp de câteva secunde se zbătu, agitându-şi mâinile în gol. Am încasat o lovitură zdravănă de picior în genunchi. Cu cât se zbătea mai mult, cu atât strânsoarea mea se întărea. Trebuia să rămână lat de cel puţin câteva secunde. În afara respiraţiei mele zgomotoase, nici un alt zgomot n-ar fi putut s-o înştiinţeze pe Rita de ceea ce se întâmpla. Dintr-o rezistenţă, şi am auzit un trosnet scurt întâmpinau nici o

rezistenţă, şi am auzit un trosnet scurt care mi-a făcut părul măciucă.

Nu putea fi vorba de nici un dubiu, era zgomotul pe care-l fac cartilajele frânte.

Sarek se prăbuşi pe mine, inert. Greutatea lui îmi îndoi picioarele de la genunchi. I-am dat drumul şi am făcut un pas înapoi, îngrozit. Alunecă uşor pe pământ şi se întinse în faţa mea.

— Ce-ai făcut?

Rita era în picioare, lângă mine.

N-am putut să spun nici un cuvânt şi nici să fac vreo mişcare. Ştiam foarte bine ce se întâmplase.

Se aplecă deasupra lui. Urmă o tăcere lungă. Sângele îmi îngheţase, iar pielea mi se făcuse ca de găină.

În cele din urmă, se hotărî să vorbească.

— L-ai omorât, Frank.

CAPITOLUL XV

O crimă!

Nu poveşti dintr-alea din care citeşti prin ziare şi te întrebi cât timp o să mai treacă până când o să fie prins asasinul. Nici istorii cu un individ urmărit zi şi noapte şi în cele din urmă târât într-un post de poliţie, cu gulerul hainei ridicat deasupra capului; nici senzaţia aceea vagă, pe care o uiţi după ce ai terminat de citit ziarul. Nici măcar banalul fapt divers, mărunt, despre care aş putea spune într-o bună zi, că se referea la mine de fapt. Nu. Mie mi s-a întâmplat nenorocirea. O pot atinge cu degetul. Nimic pe lume nu mai poate face să nu se fi întâmplat, şi eu să nu risc să plătesc cu capul.

O crimă!

Un gest care m-a îngheţat de groază, şi care mă va urmări câte zile voi avea. Începând din clipa asta, n-o să mai am o clipă de linişte. Orice zgomot, orice mişcare neaşteptată, orice voce care mă strigă pe nume; orice pas în spatele uşii, orice umbră din stradă, orice treaptă a scării care va scârţâi, vor face să-mi bată inima şi să declanşeze în mine dorinţa nestăvilită de a-mi lua picioarele la spinare.

Eu voi fi cel urmărit, cel care va fi prins. N-am să reuşesc niciodată să-i conving că n-am omorât. Cel mai abil avocat, cel mai şiret, tot n-o să ajungă vreodată să-i facă să-şi schimbe părerea.

— Frank!

— Întinde-o!

— Ţine, bea.

Îmi puse în mână o ploscă într-un etui de piele.

— Este coniac. Vino-ţi în fire, Frank! Sunt gata să te ajut.

Gâtul de sticlă îmi clănţăni între dinţi. Am tras o duşcă zdravănă. Alcoolul mi se prelinse şi pe bărbie şi mi se strecură pe sub gulerul cămăşii.

— Ascultă, Frank. Încă mai putem să reuşim. Încearcă să-ţi revii! Partida nu-i pierdută.

Brusc, am văzut-o ca prin vis, cu ochii verzi şi strălucitori, figura fermă, trăsăturile dure, de piatră şi moralul imbatabil. Dacă exista un singur mijloc să ies basma curată, atunci ea, şi numai ea singură îl putea găsi.

Am strâns-o de-aproape.

— N-am vrut să fac asta, Rita.

— Crezi că o să te creadă cineva? Ce s-a întâmplat, s-a întâmplat. A murit.

— Ce-o să fac? Am intrat într-o belea cât roata carului. O să-l aştepte la avion, şi dacă n-o să sosească, o să înceapă să-l caute.

— O să plec eu în locul lui. E singura soluţie, Frank. Dacă-mi pun haina lui, şi-mi înfăşor capul cum îl avea el, n-o să se observe nici o diferenţă. Suntem de aceeaşi înălţime, şi i s-a mai văzut pardesiul ăsta de zeci de ori. N-o să se uite nimeni la mine, toată lumea o să creadă că este vorba de el.

— O să ţi se recunoască vocea.

— O să tac. Aşteaptă aici. Nu trebuie să fii văzut. O să iau maşina. Scoate-i haina, Frank.

Teroarea care mă paralizase începu, să se atenueze.

Poate că Rita avea dreptate. Cu un pic de şansă, o puteam scoate la capăt.

M-am tras în întuneric, şi am îngenuncheat lângă cadavru, în iarba umedă. Nu-l vedeam, de altfel, n-aveam nici un chef. Transpiraţia mi se prelingea pe ochi, în timp ce mâinile îmi umblau pe orbecăite. M-am grăbit cât am putut să-i deschei pardesiul. Până la urmă am reuşit. Era moale ca o păpuşă de cârpă.

M-am ridicat în picioare cu haina. Pentru asta îl omorâsem şi nici măcar nu-mi dădea prin cap să-l scotocesc prin buzunare. Teama de a fi prins şi executat mă făcuse să-mi iasă în întregime din minte şi banii, şi diamantele.

Iar dacă astea ar fi căzut prin iarbă, nici măcar nu m-aş fi aplecat să le culeg...

Maşina dădu cu spatele în întunericul hangarului, şi se opri la mai puţin de un metru de mine.

Rita coborî din maşină, cu o lanternă în mână.

— Să ne grăbim, Frank!

Se aplecă deasupra lui Sarek. Am luminat cu lanterna, mascând cu palma fascicolul. I-a scos pălăria şi i-a derulat pansamentul. În dreptul gurii era pătat de sânge. Capătul i se lipise de buze. L-a smuls cu o mişcare bruscă. Doar privind-o îmi provoca greaţă. Toate mişcările îi erau precise, rapide, sigure.

— Aşa. Ajută-mă să-l bag în portbagaj.

Începu să-l târâie de călcâie până la maşină. L-am apucat de gulerul hainei şi l-am ridicat până în portbagaj.

Nu era mare, dar braţele şi picioarele încă îi atârnau în afară. Avea aerul unei marionete căreia i se tăiase sfoara.

Rita m-a dat la o parte şi l-a înghesuit înăuntru, vârându-i genunchii sub bărbie. Era emoţionată de parcă ar fi fost vorba de un sac de cartofi. Îi aranjă braţele în spatele capului.

— Dă-mi lanterna!

Îmi smulse lanterna din mână, şi proiectă fascicolul pe faţa cadavrului. Îl privi o clipă scurtă şi apoi închise portbagajul cu un gest violent.

— În sfârşit! Până la urmă s-a dus!

Tonul satisfăcut al vocii ei mă înfioră. Toată operaţiunea asta oribilă nu durase mai mult de trei minute, dar timpul ne zorea. Din locul unde ne aflam, puteam, zări siluetele pasagerilor care ieşeau din clădirea aeroportului şi se îndreptau spre avion.

— Dă-mi pălăria şi haina lui. Repede!

Începuse să-şi înfăşoare bandajul.

— Aranjează-mi pansamentul ăsta, invers, îmi spuse, se vede sângele.

Îmi luă pălăria şi pardesiul şi îmi dădu pansamentul.

Numai gândul că putea suporta atingerea sângelui încă proaspăt, pe gâtul ei mă şi îmbolnăvea.

— Mai strâns! Aşa! Lasă-mă pe mine să termin.

Am privit-o cum îşi scotea mantoul de blană. Îşi aranjă părul sub pălărie şi îmbrăcă pardesiul. Îi cădea aproape până la manşetele pantalonilor. O simplă privire m-a făcut să recunosc că, dacă nu vorbea, putea să fie confundată cu Sarek.

— Pot să plec? Crezi că o să mă recunoască cineva?

— Îi semeni perfect. Eşti leită!

— Frank. Dacă reuşesc, o să câştigăm partida. Şi acum, ascultă-mă. Te întorci acasă, şi continui planul nostru. Îl arunci în puţ. Mă asculţi?

— Da.

Încă mă mai gândeam că dacă nu o să fie recunoscută, atunci n-o să mă mai ameninţe nici un pericol. Era clar. Eram chiar mai liniştit decât dacă aş fi dus la capăt prima mea variantă.

Nu mă gândisem la d-ra Robinson care ameninţa totul. Acum ar fi fost în stare să jure că Sarek luase avionul.

— O să mă întorc chiar în seara asta. O să-ţi telefonez cum ajung la Paris. Aşteaptă să te sun. Totul o să fie bine.

— Şi Robinson?

— Nu-ţi fă griji. Şi-au luat adio. I-a promis ca o să vorbească cu stewardesa din avion, colega ei, ca să fie lăsat în pace. I s-a rezervat un loc în faţă. Nimeni n-o să se uite la mine. Dacă o să reuşesc să urc în avion, atunci totul o să meargă de la sine.

— Şi cu întoarcerea?

— O să mă descurc eu. Am paşaportul meu. Totul o să fie bine, Frank.

Am luat-o de mijloc.

— Trebuie ca totul să fie bine.

— Să fii atent când te întorci acasă. Dacă o să ai un accident…

— Fii liniştită. Trebuie să pleci. Uite. Tipa aia de jos e cu lista călătorilor. Dă-i drumul.

— Scapă de el cum ţi-am spus. Nu uita de mantoul meu. Crezi că o să te descurci, Frank?

— Sigur că da.

— Îmi pare rău că m-am purtat aşa. Acum, că el nu mai este, mă simt transformată.

— Hai, du-te!

— Sărută-mă, Frank.

Mi-am pus buzele pe ceafa ei.

La urma urmelor, îmi salva viaţa.

Am aşteptat, cu pumnii strânşi, gâfâind. Se îndreptă spre avion fără să se grăbească. Din depărtare semăna leit cu Sarek; reuşise chiar să-i imite şi mersul.

Stewardesa avionului ridică privirea văzând-o sosind la scară avionului. Nu observase nimic? O s-o întrebe ceva? Rita trecu fără să se oprească. Fata o bifa pe listă cu o mişcare de creion, şi se uită în altă parte. Fusese precis înştiinţată că trebuia să dea dovadă de tact.

Rita ajunse la capătul scării şi dispăru înăuntru. Reuşise!

Aveam impresia că în viaţa mea nu mai trăisem momente aşa de dramatice, dar după două secunde, a trebuit să-mi schimb părerea.

O maşină ţâşni din întuneric, şi scrâşnind din cauciucuri, vină şi se opri în faţa intrării aeroportului.

Un fel de balot însufleţit reuşi să se extragă din el. Chiar fără pana ofilită de fazan şi mantoul de iepure o recunoscusem, Emmie! M-am întors spre avion. Scara era în continuare la locul ei. Un călător discuta cu stewardesa; gesticula şi îi tot arăta nişte hârtii. Doi salariaţi în uniformă aşteptau de-o parte şi de alta a scării momentul să o îndepărteze. Emmie se găsea cam la vreo patru sute de metri de avion. Un funcţionar al companiei ieşi din clădire. Se precipită spre el şi-l apucă de braţ, dând toate semnele unei mari agitaţii.

Dacă nu voiam să mă bălăngăn cât de curând la capătul unui laţ, trebuia cu orice preţ s-o împiedic să ajungă la avion.

Am pornit ca din puşcă. Funcţionarul companiei se întoarse şi arătă cu mâna spre avionul lui Sarek. Emmie începu să alerge, dar picioarele ei scurte şi pulpele groase nu-i permiteau decât un mic trap ineficient.

Am mărit compasul prin gazonul umed. A auzit că era cineva în urma ei, şi a aruncat o privire în spate pe deasupra umărului. Am ajuns-o, am luat-o de braţ şi am întors-o spre mine.

— D-ră Pearl! Ce învârţi pe-aici?

Pălăria îi căzuse pe ochi. Ochiul stâng îi era învineţit, iar în mână ţinea un plic lung şi gros.

— Lasă-mă!

— E în avion. L-ai pierdut. O să decoleze.

Chiar în acel moment, motoarele porniră, urlară o clipă, şi apoi se potoliră. Cei doi salariaţi începură să mişte înapoi scara.

— Lasă-mă! Trebuie să-i dau asta!

Şi-mi agită plicul pe sub nas, încercând să se elibereze.

— N-ai cum să ajungi. Dă-mi-l mie. O să i-l duc eu.

I-am smuls plicul din mână, l-am băgat în haină, şi am luat-o la goană spre avion. Stewardesa tocmai închidea uşa. Mă zări. I-am făcut semne disperate cu mâna, şi am sprintat puternic. Mă aşteptă. Am ajuns, cu limba scoasă.

— Aă, domnul Oppenheimer este la bord?

Îmi aruncă o privire uimită.

— Nu în avionul acesta, domnule.

Şi trânti uşa.

Unul din salariaţii în uniformă alergă spre mine şi îmi făcu semn să mă îndepărtez. Motoarele se porniră din nou să urle şi avionul începu să ruleze. Am zărit un cap înfăşurat în bandaje care privea în direcţia mea prin geamul din faţă.

Emmie sosi şi ea, gâfâind incapabilă să scoată vreun cuvânt.

— Gata. I l-am dat, i-am spus strigând prin uruitul motoarelor. Uite, este acolo, în faţă.

Figura bandajată rămăsese în continuare întoarsă spre noi în timp ce avionul se îndepărta pe pista de decolare; o mână se agită, apoi vârtejul de aer ne cuprinse brusc, şi ne-am întors.

M-am oprit într-un băruleţ din Amersham şi am cumpărat două sticle de gin. Ştiam că n-o să mă hotărăsc niciodată să deschid portbagajul, dacă nu o să iau ceva zdravăn la bord.

În sfârşit, Emmie căzuse-n plasă. Norocul mă ajutase de data asta. Venind spre aeroport, taxiul ei se ciocnise cu altă maşină. Şocul izbiturii îi cam afectase flerul şi neîncrederea ei obişnuită. Dar de îndată ce-i trecu emoţia că ar fi putut scăpa avionul, a început să mă tot chestioneze. Voia să ştie unde se afla Rita. I-am spus că sosisem prea devreme, şi că Rita nu mai aşteptase. O credeam în stare s-o întrebe despre asta pe d-ra Robinson, aşa că i-am spus că pe Sarek îl apucaseră dracii că îl dusesem la aeroport mai devreme cu patruzeci de minute şi că îl plantasem acolo.

— Dar am rămas prin preajmă fiindcă voiam să fiu sigur că totul o să fie bine. Nu m-am simţit aşa de mândru că am zbârcit-o cu protecţia pe care trebuia să i-o asigur.

M-a cercetat din spatele lentilelor groase ale ochelarilor cu o privire ciudată, inchizitorială.

— Te întorci la Londra?

— Trebuie să găsesc o prietenă la Amersham. Autobuzul de Londra pleacă în câteva minute. Poţi să-l iei de acolo.

Îmi mulţumi. Tot timpul, ochii ei mici şi miopi nu încetaseră să-mi scruteze chipul.

— Atunci, îţi spun adio. Nu cred că o să ne mai revedem.

— Nici eu nu cred asta. O s-o sun pe doamna Sarek mâine-dimineaţă. Vreau să ştiu dacă a ajuns cu bine.

— De ce i s-ar întâmpla ceva?

— Fără nici un motiv anume. Dar dacă mă interesez puţin soarta ei, nu văd de ce asta ar însemna ceva rău. Sarek a fost totuşi un tip de treabă cu mine.

— Nu-i făcea nici o plăcere să ştie că o plictiseşti pe soţia lui.

— Cred că ţi-am spus deja că mă doare-n cot de părerile tale în privinţa asta.

Şi cu asta, m-am cărat. O simţeam că mă urmăreşte cu privirea. Aşa ne-am despărţit. Mă detesta cordial şi eu îi plătem cu aceeaşi monedă. Numai că reuşisem s-o păcălesc. Eram sigur de asta, şi eram la fel de sigur că puteam s-o ameţesc şi în continuare.

Când am intrat cu maşina pe alee, casa de la „Patru Vânturi” mi-a apărut goală şi sinistră.

Ceasul de la bordul maşinii arăta unsprezece şi un sfert. În douăzeci de minute, Rita o să fie la Paris. Peste încă un sfert de oră, avea să mă sune.

M-am oprit în faţa uşii de la intrare şi am dus în casă cele două sticle de gin. Am dat pe gât o jumătate de pahar, simplu, mi-am aprins o ţigară şi m-am aşezat în faţa radiatorului electric. Încă eram cu nervii în batistă şi simţeam un gol dezagreabil în capul pieptului. N-aveam de gând să mă ating de cadavru până când nu mă suna ea. Ştiam că am de făcut o treabă nasoală de tot, şi n-aveam chef să mă întrerup ca să răspund la telefon.

Mi-am adus aminte de plicul pe care i-l smulsesem lui Emmie, şi m-am întrebat, curios, ce-o fi înăuntru. M-am sculat, l-am luat din buzunarul hainei, şi m-am reinstalat lângă radiator.

Plicul conţinea o cutie plată din lemn de vreo douăzeci de centimetri; un fel de penar şcolăresc. Am deschis-o. Înăuntru se găsea un pumnal; o miniatură, aproape o jucărie, dar cu vârful aproape la fel de ascuţit ca al unui ac. Mânerul era învelit într-o bucată de piele de căprioară, dar ce m-a frapat cel mai mult, a fost pata brună, foarte vizibilă

de pe lamă. Am privit fără să ating nimic, întrebându-mă ce naiba putea să însemne chestia asta.

Apoi am privit în interiorul plicului. Am descoperit o bucată de hârtie pe care am pescuit-o cu vârful degetelor. Era o tăietură dintr-un ziar. Între două coloane de text, am recunoscut fotografia lui Boris Daumier, ţinând-o pe Rita pe palma întinsă. Văzusem o poză identică în caseta din şifonier.

Tăietura din ziar se referea la o crimă, victima fiind Boris Daumier. Fusese înjunghiat în apartamentul său din Cairo, după o ceartă cu partenera sa, Rita Kersh ăsta era numele pomenit. Nu exista nici un dubiu că ea ar fi fost criminala. Cel puţin trei persoane din apartamentul vecin o văzuseră cum îl înjunghiase pe Daumier.

Până la apariţia ziarului, încă nu fusese arestată, şi se credea că cineva o ajutase să-şi ia tălpăşiţa.

Aşadar, de-aia ţinea ea aşa de mult să scape de Sarek. Era evident că el o ajutase să fugă, şi atâta timp cât ar fi rămas în viaţă, ea ar fi fost la cheremul lui.

M-am întrebat dacă ea ştia şi de faptul că Sarek deţinea pumnalul. Fără îndoială că-i învelise mânerul pentru a păstra amprentele digitale. Tot gândindu-mă. Am ajuns la concluzia că ea nu ştia de asta, altminteri n-ar fi îndrăznit niciodată să-i plănuiască moartea.

În sfârşit, acum ştiam, şi aveam şi arma crimei. Dacă ea mă avea la mână. O aveam şi eu la mână. Echilibrul forţelor fusese stabilit.

Cu zece minute înainte de miezul nopţii, telefonul sună.

— Frank?

— Da. Totul a mers bine?

— Foarte bine. O să mă întorc la unu şi jumătate. Vii să mă iei?

Mi-am scos batista şi mi-am şters gâtul şi faţa.

— O să fiu acolo.

— Şi... Frank... gata?

— Nu încă. Aşteptam să mă suni.
— Bine. Fă-o acum!
— Cum închizi.
— Grăbeşte-te, Frank.
— Am înţeles.
Am închis, şi mi-am aprins o ţigară.

Nu mai aveam decât să scap de el, ca să mă liniştesc definitiv. Aproape că nu-mi venea să cred. Am rămas o clipă aşezat. Am respirat calm şi m-am lăsat în voia alcoolului care-mi urca la cap.

Am mai dat pe gât un pahar, şi-apoi încă unul.

— Ai face bine să te opreşti aici, am spus cu voce tare. Cu şahul, s-a terminat!

M-am sculat şi m-am dus la uşă. Picioarele îmi erau ca de vată şi simţeam cum podeaua se clatină sub paşii mei. Eram pe punctul de a ieşi când, m-am răzgândit, m-am întors şi am mai băut un ultim pahar. De data asta lichidasem sticla. Am simţit o arsură persistentă în zona pieptului. Mi-am aprins o nouă ţigară tot uitându-mă prin jur. Nu mai găseam nici o scuză ca să mai lungesc pelteaua aşa că am pornit în direcţia hambarului. Ştiam exact ce trebuia să fac. Printre troacele din hambar se găsea o piatră de tocilă de vreo jumătate de metru în diametru şi găurită prin centru.

Nu puteam spera ceva mai potrivit, numai că nu se transporta de una singură. Cred că avea vreo cincizeci de kilograme. A trebuit să folosesc căruciorul ca să ocolesc casa şi să ajung în dreptul puţului.

Noaptea era foarte întunecată; fără lună, şi abia câteva stele, ici-colo. Vântul ascuţit care bătea dinspre est îmi dădea părul în ochi şi îmi umfla poalele trenciului, dar nu simţeam frigul. Aveam o sticlă întreagă de gin la bord, iar senzaţiile îmi erau neobişnuit de moi.

Am lăsat piatra sprijinită de peretele puţului, şi am, dus căruciorul până în faţa casei, unde lăsasem maşina.

Înainte de a deschide portbagajul, am ascultat, nemişcat, câteva minute. Chiar că trebuia să apleci urechea pentru a constata cât de relativă este liniştea nopţii de la ţară. Un porumbel bătea din aripi într-un copac din apropiere, un cîine lătra prin împrejurimi, o găină lovea cu ciocul în uşiţa coteţului, şi un iepure, prins fără îndoială în vreo cursă, chiţăia slab în depărtare.

Mi-ar fi plăcut să-mi petrec tot restul nopţii ascultând, dar m-am scuturat şi am deschis portbagajul.

Era prea întuneric pentru a-l distinge pe Sarek, şi de altminteri nu-mi ardea deloc să-l văd. Mâinile mele pipăiră şi-i întâlniră figura.

Deşi eram aproape pilit, a fost un şoc teribil. Am sărit înapoi, m-am izbit de cărucior, şi m-am prăvălit pe alee. Am rămas o clipă lat, la pământ şi am privit spatele maşinii. Operaţiunea se anunţa mai dificilă decât îmi putusem închipui. M-am ridicat cu greutate, ezitând şi am terminat prin a aprinde lanterna pe care o scosesem din buzunar.

L-am apucat de haină şi de vestă, fără să-i privesc figura, încercând să-l scot din portbagaj. Era ţeapăn ca o scândură şi de-abia am reuşit să-l ridic. I-am prins picioarele şi am tras în sus de mi-au trosnit încheieturile. Mi-am dat seama atunci că genunchii i se înţepeniseră de capota portbagajului. Am reuşit să scot de sub el un cric, şi i-am deblocat genunchii dându-i o lovitură zdravănă în pulpe.

În continuare, totul a mers bine. L-am pus în cărucior şi l-am transportat în spatele casei. Ştiam că dacă m-aş fi oprit, n-aş mai fi avut niciodată forţa de a pleca din nou. L-am lăsat lângă puţ şi m-am dus în hambar după sârmă.

Îmi repetam întruna că în curând, totul o să se termine, şi din clipa în care Sarek va fi la fund, n-o să mai am de ce mă teme. Asta îmi dădea curajul să continui.

M-am întors la puţ cu sârmă şi patent. M-am apucat să fac o treabă, pe cinste. L-am sprijinit de gura puţului, şi l-am înfăşurat cu sârmă în jurul mijlocului, al pulpelor şi al călcâielor; capătul celălalt al sârmei l-am legat de piatră.

Apoi, i-am dat drumul încetişor înăuntru şi am aruncat piatra după el.

CAPITOLUL XVI

Se oprise în afara porţilor aeroportului şi privea în stânga şi în dreapta. I-am făcut semn prin portieră; traversă şoseaua cu un pas rapid. Ţinea pe braţ pardesiul lui Sarek împăturit cu grijă cu căptuşeala în exterior.

— Lasă-mă să urc. Am îngheţat.

Aşa şi era. Avea faţa vânătă de frig.

— Ar fi bine să conduci tu. Am băut zdravăn. Nici nu ştiu cum de-am fost în stare să ajung până aici.

— Totul e în regulă, Frank?

— Bineînţeles. Îngraşă mormolocii din mormântul său plin de apă.

Se aşeză la volan şi îşi desfăcu pardesiul pe picioare.

— Mor de frig. Lumea m-a crezut nebună că ţineam haina pe braţ.

— N-ai avut nici o problemă?

— Totul a mers strună. Stewardesa din avion aranjase totul. Nici măcar n-a fost nevoie să arăt paşaportul. Cum mi-a văzut pardesiul, mi-a şi făcut semn să trec. Toţi îl cunoşteau, bineînţeles. Am intrat în primul hotel şi am telefonat. Tot acolo mi-am scos pălăria şi pansamentul, le-am băgat în buzunarele hainei pe care am împăturit-o cu căptuşeala în exterior, şi m-am întors la aeroport. Era o cursă care pleca aproape imediat. Avionul era pe jumătate gol. Mi-am luat bilet şi iată-mă!

— Perfect.

— N-am putut să scap de pardesiu. La întoarcere, mi-era frică că o să-l controleze, dar nu s-a întâmplat nimic.

— Dacă ai fi scăpat de el, ai fi avut de ce să-ţi dai cu pumnii în cap. În el se află comoara.

N-am vrut să spun asta, dar eram aşa de dărâmat, că pur şi simplu mi-a scăpat.

— Mi-era aşa de frică că nici nu m-am mai gândit la bani.

— Ştiu. Am trecut şi eu prin asta. Dar acum mi-am revenit.

— L-ai controlat, Frank?

— Să-l controlez? Nu. Am reuşit să-l fac să plonjeze în puţ, şi n-a fost destul de uşor. Nu era aşa de plăcut la vedere.

— Imbecilule! Banii trebuiau să fie la el, într-o centură.

— Pariez că n-a fost aşa. Sunt precis în haină.

— Şi dacă nu sunt...

— Dă-mi-o! O să vezi.

— Aşteaptă să ajungem acasă.

— Nu era nimic în buzunare?

— Da' ce, crezi că se trambala cu diamantele prin buzunare? Gândeşte-te, Frank. Eşti sigur că este la fundul puţului?

— Doar dacă nu cumva piatra aia de moară n-o pluti deasupra apei... i-am atârnat-o de picioare.

— Trebuia să-l controlezi.

— Măcar s-o fi făcut.

Rulam de-a lungul lui Chesham High Street.

— Ce s-a întâmplat cu Emmie? Ce voia?

— Venise să-şi ia adio de la el. Am tras o spaimă. Dar am avut bafta. Taxiul ei se ciocnise cu o maşină şi era un pic sonată. Altminteri ar fi găsit ea mijlocul să ajungă la timp, numai că aş fi... aş fi...

— A fost o nebunie să-l omori, Frank. De ce ai făcut-o?

— N-am supprtat ideea de a vedea cum toţi banii ăia se duc pe apa sâmbetei. Voiam să-i umflu pardesiul şi s-o întind.

— Şi cu mine?

— Mă gândisem şi la asta. Aveam intenţia de a-ţi da partea ta pe urmă.

Am privit-o cu colţul ochiului. Se uita drept în faţă, cu capul drept şi buzele strânse.

— E bine de ştiut, Frank.

— Vorbesc serios.

A urmat o tăcere lungă, apoi m-a întrebat.

— Frank, ce ţi-a dat Emmie?

Aveam răspunsul pregătit.

— Nu mi-a dat nimic. Trebuia să-i dea nişte hârtii. I le-am luat şi am alergat ca s-o împiedic să te vadă. Nu i le puteam da stewardesei. Ar fi venit să ţi le dea şi te-ar fi recunoscut. Aşa că am întrebat-o dacă aş putea vorbi cu un călător al cărui nume l-am scos din burtă. Emmie nu s-a prins de nimic.

— Şi ce era cu hârtiile alea?

— Nişte dosare. Cu liste de nume şi adrese. Din momentul în care am fost sigur că nu-i vorba despre bani, le-am aruncat în puţ.

— Înţeleg.

Tare aş fi vrut să ştiu dacă mă credea sau nu.

— Frank?

— Da?

— Sunt fericită că a murit.

— Te cred.

— Îmi pare rău că ne-am certat.

— Să nu mai vorbim de asta.

— Te-am ajutat, nu-i aşa? Dacă n-aş fi avut ideea asta, dacă nu i-aş fi luat locul…

— Ştiu. N-are rost să-mi mai spui.

— Ai fi făcut acelaşi lucru pentru mine, Frank?

M-am gândit la pumnal.

— Şi încă-cum!

— Uşor de zis, nu-i aşa, Frank?

Pendula de deasupra şemineului arăta trei fără un sfert. Rita trase perdelele şi aprinse lampa de pe masă.

Haina era întinsă pe canapea.

— Aşa. Acum să examinăm un pic marfa.

M-am plantat în picioare lângă ea, în timp ce începu să cerceteze pardesiul. Mâinile i se opriră brusc în dreptul buzunarului interior.

— E ceva, Frank.

Am dat-o de-o parte. În grosimea materialului, se simţea ceva suplu.

— Dă-mi o lamă de bărbierit.

— Ia-o singur.

Nici unul dintre noi nu l-ar fi lăsat pe celălalt singur cu haina, nici pentru un imperiu. Mi-am scos briceagul şi am tăiat stofa.

— Bancnote de cinci lire!

Le-am întins pe masă. O sută de bancnote, noi-nouţe!

— Nu-mi place asta. Prea sunt noi.

— Dacă nu le vrei, o să mă mulţumesc eu cu ele. Mie îmi plac, am spus, rânjind. Să vedem mai departe. Pe mine pietrele mă interesează.

Ne-am pierdut o jumătate de oră, dar n-am mai găsit nimic altceva.

— Încet, încet, nu te enerva. Să începem metodic, de data asta.

Aşezaţi unul lângă celălalt pe canapea, cu pardesiul pe genunchi, l-am studiat centimetru cu centimetru, pipăindu-i toate cusăturile şi dublurile.

Tot nimic. Ne-am privit.

— Ajunge. M-am săturat să mă joc de-a baba-oarba. Ai face mai bine să dai cărţile pe faţă, Rita.

— Ce vrei să spui?

— Înţelegi foarte bine. Doar nu-ţi închipui că o să mă duci cu preşu'? Ai avut boarfa asta la tine timp de şase ore. Să nu-mi spui că n-ai cotrobăit-o. Şi cum averea nu-i în ea, înseamnă că ai găsit-o deja. Aşa că, scoate-o la iveală!

Figura i se convulsionă de furie.

— Adică ce, vrei să mă faci să cred că nu l-ai buzunărit? Secătură ce eşti! Tu ai tot! Bineînţeles! Ai găsit ce era, nu-i aşa? Numai că n-o să mă duci aşa de uşor…

— Dă-mi-i imediat, Rita sau ţi-i iau cu forţa!

Aruncă haina şi se ridică în picioare. Am făcut şi eu la fel.

— Nu fă figuri, dă-mi-i!

— Nu-i am.

Se întoarse cu un aer neglijent şi îşi luă poşeta. Am prins-o de încheietura mâinii şi i-am răsucit-o la spate, smulgându-i poşeta, pe care, cu o lovitură de picior, am trimis-o sub masă.

Timp de un minut sau două, ne-am bătut ca nişte fiare. Deşi era puternică, nu era de talia mea, aşa că am reuşit s-o imobilizez la podea, ţintuind-o acolo cu genunchiul.

— Ai de gând să mă laşi să te controlez, sau trebuie să te pocnesc cu capul de duşumea?

— În regulă. Controlează-mă, dacă ţii neapărat.

Am dezbrăcat-o, şi i-am pipăit cu grijă fiecare articol de îmbrăcăminte mai înainte de a i le înapoia, dar n-am găsit nici urmă de diamante. I-am golit poşeta, am băgat în buzunar pistolul, şi am aruncat poşeta pe jos.

Începusem să cred că nici nu existau diamante.

Se îmbrăcă, palidă, cu ochii lucind de furie.

— Şi de unde să ştiu că nu le ai tu?

— Pentru că n-aş mai fi fost aici, dacă le-aş fi avut. M-aş fi cărat deja, cu ele cu tot, te-ai prins? Foloseşte un pic chestia aia care-ţi serveşte drept cap.

Îşi puse puloverul, îşi trecu mâna prin părul zburlit, şi se aşeză pe canapea. Începu încă o dată să scotocească prin pardesiu, de data asta cu degete tremurânde.

— Îţi pierzi vremea. Mărturiseşte că tu ai scornit toată povestea asta cu diamantele. Voiai să scapi de el, asta-i tot. Şi să-ţi intre bine în cap că ştiu exact de ce ţineai atât la asta.

Ridică ochii.

— Ce vrei să spui?

— Treaba mea. Te-ai folosit de mine ca să-l lichidezi. Numai că n-a avut niciodată diamante. Mi-ai întins momeala şi eu am muşcat din ea.

— Eşti beat, Frank.

— Nu în asemenea hal.

— Baţi câmpii! Ştiu că avea diamantele. Le-am văzut.

— Nu sunt obligat să te cred.

Luă teancul de bancnote de cinci lire.

— Foarte bine. Cum vrei. Ia-i şi întinde-o.

— Unde vrei să ajungi?

— Ia banii ăştia şi să tragem linie. O să găsesc singură diamantele, chiar de-ar fi să-l scot din puţ cu mâna mea şi când o să le am n-o să le mai las.

Am privit-o fix.

— Ce tot spui acolo, pentru numele lui Dumnezeu?

— Ia banii, şterge-o, şi să nu te mai văd.

— Şi tu, o să ţii pentru tine diamantele dacă o să le găseşti, aşa-i?

— Zici că nu există. Atunci să zicem că îţi cumpăr partea ta ipotetică de diamante cu partea mea reală din bani ăştia. Îmi asum riscul ăsta.

Am înşfăcat sticla de gin şi mi-am turnat un pahar plin ochi.

— Crezi că o să-mi risc pielea pentru cinci sute de lire?

— Dacă nu există diamantele, aşa cum pretinzi tu, atunci, deja ţi-ai riscat pielea pentru cinci sute de lire.

I-am luat banii din mână, am numărat cincizeci de bancnote, şi i le-am întins.

— Asta-i partea ta. Nu mişc un deget până nu sunt sigur că diamantele nu sunt ascunse aici. N-o să mă păcăleşti tu cu diamantele tale, nici tu, nici altcineva.

— Nu vreau banii, Frank. (Surâse, un surâs care ar fi trimis în iad şi un sfânt). Mi-ai spus că voiai banii şi pe mine, nu-i aşa, Frank? Bine? Uite banii. (Făcu un pas spre mine.) Şi uite-mă şi pe mine.

Când m-am trezit, plecase de lângă mine, dar am auzit-o învârtindu-se pe jos. Fredona ceva. Capul începu să-mi bubuie, iar gura mi-era la fel de proaspătă ca fundul coliviei unui papagal. O făcusem lată, aseară.

M-am uitat la ceas. Nouă şi un sfert. Razele strălucitoare ale soarelui de iarnă se strecurau printre perdele şi îmi

mângâiau pleoapele. M-am întors pe-o parte, năucit de loviturile de ciocan care-mi demolau capul.

După câtva timp, intră cu o tavă în mână.

— Ia uite, te-ai trezit?

— Am capul cât o baniţă.

— Ai tras ceva la măsea aseară, Frank.

— Nu zic nu. Ce mi-ai adus… cafea?

— Fierbinte şi foarte tare. Trebuie să mă ocup de păsări. E târziu. Frank.

Lăsă tava pe noptieră.

— După ce termini, vino încoa'. Avem de discutat o grămadă de lucruri.

— Bine. Vrei o ţigară?

— Pachetul e pe toaletă.

Mi l-a adus.

— Serviciu ultra-rapid.

Zâmbi - un zâmbet fugar, neînsemnat, care nu exprima nimic precis.

— Când un bărbat mi-a intrat în sânge, mă ocup de el.

M-am întrebat dacă şi lui Boris i-a servit gogoşi de-astea umflate. Însă, neîndoielnic, ea i-a pus capăt suferinţelor.

După ce plecă, am băut două ceşti de cafea. Capul începu să mă mai lase şi am început să pot gândi.

Acum, că Sarek zăcea pe vecie în fundul puţului, începusem şi eu să respir din nou. Uciderea lui nu mă mai impresiona mai mult decât o crimă oarecare dintr-un film cu gangsteri. Nu mai exista pentru mine. Eram sigur că nimeni nu-l va căuta acolo unde era. Chiar dacă poliţia ar fi avut bănuieli, exista o probă a plecării lui la Paris, şi la Paris trebuiau să încerce să-l găsească, şi niciodată în fundul puţului. Mai trebuia însă s-o mai iau şi pe Emmie încă în calcul, dar, în privinţa asta, eram liniştit. Dacă îmi urmam planul, nu se putea îndoi de nimic. Ce mă muncea, erau diamantele. Fuseseră în pardesiu şi le găsise ea? Mă cam îndoiam. Examinasem îndeaproape cusăturile şi erau intacte. Sarek n-ar fi îndrăznit să le ducă în buzunar. Le

ascunsese într-o centură legată pe piele? La fel de improbabil. N-avea cum să ştie ce s-ar fi întâmplat la vamă. Călătorea întruna şi aşa ar fi riscat ca într-o bună zi să fie controlat. Şi totuşi, nu putea să plece din ţară fără să le aibă cu el. Aveam senzaţia că în cele din urmă, trebuia să-l pescuiesc şi să-l scot la suprafaţă, iar gândul ăsta mă făcu să mă treacă o sudoare rece. Dar cum naiba să ştiu altfel dacă diamantele erau asupra lui sau nu? M-am înjurat de toţi sfinţii că fusesem atât de cretin şi nu-l verificasem înainte de a-l expedia în fundul puţului. Cum să-l scot de la treizeci de metri adâncime? În perspectivă, se anunţa o treabă infernală.

Aşa că nu m-a deranjat deloc când am văzut-o pe Rita schimbându-mi gândurile.

— Aşează-te şi ascultă-mă! Nu trebuie să uităm de Emmie.

Se aşeză pe marginea patului şi îşi fixă asupra mea ochii de smarald.

— Du-te la Londra în dimineaţa asta. Arată-i scrisoarea şi fotografia… Spune-i că ai găsit fotografia în spatele scrinului şi scrisoarea în coşul de hârtii. Trebuie s-o convingi, nu uita, Rita. Este esenţial. Încearcă să afli dacă avea ceva investiţii. Dacă este suficient de dezumflată, poate înghite găluşca. Poate chiar să-ţi dea vreun pont despre diamante.

— Contează pe mine, Frank.

Am privit-o plecând cu maşina, ca să prindă trenul de zece cincizeci şi trei pentru Londra.

De îndată ce zgomotul motorului se stinse în depărtare, m-am repezit asupra pardesiului. Am desfăcut cu o lamă de bărbierit toate cusăturile, am smuls în întregime căptuşeala. Am descusut clapele buzunarelor, umplutura umerilor şi am tăiat reverele. În zadar. Nu existau nici diamante. Nici bani, nu exista nimic ascuns în blestemata asta de boarfă.

M-am aşezat, privind fix pardesiul. Planul meu de a pleca în America împreună cu Netta părea la fel de îndepărtat şi de imaterial ca şi zăpezile din iarna trecută. L-am lichidat pe Sarek pentru nimic, sau pentru o nimica toată. L-am omorât pentru două sute cincizeci de lire… sau cinci sute, dacă intenţionam s-o păstrez pe Rita. Numai că n-aveam nici un chef. Netta mă interesa, Netta, viaţa adevărată şi America. Dacă acum mâinile mele ar fi fost înfipte în gâtul lui Sarek, eram sigur că nu l-aş mai fi omorât cu atâta uşurinţă.

Am făcut din resturile pardesiului un balot, l-am dus în hambar, l-am legat cu sârmă de mânerul unui ciocan de fierărie, şi m-am dus să-l arunc în puţ.

Balotul se scufundă rapid, abia ridicând luciul apei întunecate. Broasca trebuia să fie pe undeva, ascunsă prin umbră. Muşchiul de pe zid oscilă imperceptibil.

Îmi trecu prin minte o idee că fără îndoială n-o să fie supărat când o să vadă că şi-a recuperat pardesiul. Probabil că se simţea destul de singur în fundul găurii ăleia.

Rita sosi un pic după ora patru.

Cum am auzit maşina, m-am şi repezit să deschid bariera. Avea o figură închisă, tensionată care nu prevestea nimic bun.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu. Hai să intrăm, o să-ţi spun.

Am intrat în casă şi am închis uşa.

— A muşcat?

— Cred că da.

— Nu ţi-am spus că trebuia s-o aiureşti în aşa hal, încât să fii absolut sigură?

— Frank, îi merge mintea. După cum mă privea…

— Ştiu. Nu te mai obosi. N-ar crede-o nici pe maică-sa. Hai, dă-i drumu’, ce s-a întâmplat?

— Frank, mi-am jucat bine rolul. Sunt sigură. Am şi plâns! I-am dat scrisoarea şi fotografia. S-a albit. Era, groaznic s-o vezi.

— A crezut, da sau nu?

— Nu imediat. N-a spus nimic. Dar după ce a trecut de primul şoc, a crezut că mințeam precis. I-am spus atunci să sune la hotelul unde trăsese.

— Şi a sunat?

— Da. I s-a spus că era aşteptat, dar încă nu sosise. Atunci mi s-a părut că a început să creadă. L-am înjurat şi de mamă. I-am spus că nu aveam nici un ban, că-i sacrificasem cei mai frumoşi ani ai vieţii mele…

— Puţin îmi pasă ce i-ai spus. Ce ţi-a răspuns?

— Tocmai asta mă sâcâie, Frank. N-a spus nimic. A rămas aşezată, ca o scroafă, uitându-se pe fereastră. M-a lăsat să mă lamentez, dar n-a deschis gura.

— Şi atunci?

— Am întrebat-o dacă i-a lăsat ceva bani. Mi-a spus că nu. Am întrebat-o atunci ce-o să fac eu. A zâmbit răutăcios şi mi-a răspuns: „Să aşteptăm niţel. S-ar putea să avem veşti.” I-am spus că n-o să dea niciodată vreun semn de viaţă. Replica ei: „Poate”, şi am avut impresia că eram sigură că el o să ia legătura rapid cu ea. Ai ghicit-o, Frank. Nu admite că el se poate dispensa de ea. Acum, o să aştepte. Dar după un timp, o să facă valuri. Poţi să fii sigur de asta. Iar noi trebuie să aşteptăm, Frank.

— Doar nu crezi că a bănuit ceva?

— În nici un caz. E convinsă că m-a părăsit, dar nu poate să creadă că a lăsat-o baltă, tocmai pe ea.

— Nu-ţi fă probleme, Rita. O să se răzgândească!

CAPITOLUL XVII

A trecut o săptămână. Niciodată nu mi s-a părut zilele aşa de lungi. În cea mai mare parte a timpului a plouat, şi un vânt dezlănţuit dinspre vest a şuierat în permanenţă în jurul casei. Nu prea era mare lucru de făcut decât să stai în faţa focului, să asculţi radioul şi să aştepţi.

Rita îmi ceruse să răscolesc pământul din hambar, dar refuzasem. Eram sigur că diamantele nu se găsesc acolo. Mă pisase să-l scot pe Sarek din puţ, dar am refuzat şi asta. Ideea de a-l pescui de la adâncimea aia, sub o asemenea ploaie, pur şi simplu mă îngheţa.

Acum, totul depindea de Emmie. Eram sigur că o să vorbească de îndată ce se va simţi într-adevăr abandonată. Ea ştia totul în legătură cu diamantele, admiţând că existau, şi era la curent dacă Sarek plecase sau nu cu ele. Aşa că, aşteptam. Rita era departe de a fi o companie ideală. Era nervoasă şi avea un caracter execrabil. Începusem să ne înţelegem cam cum se înţelege câinele cu pisica, un câine şi o pisică din ăia, carre nu se pot suferi. Ne arătam colţii de dimineaţă până seara, şi în anumite zile, nu schimbăm nici o vorbă.

Nu îndrăzneam să mă hotărăsc să ies. Dacă Emmie ar fi aflat că trăiesc cu Rita, tot planul nostru s-ar fi dus pe apa sâmbetei. De fiecare dată cum auzeam zgomotul unei maşini sau paşi pe alee, mă şi năpusteam la etaj. După săptămâna asta de aşteptare, ajunsesem să mă satur până-n gât. Şi ca tacâmul să fie complet am rămas şi fără bani. Ne puseserăm de acord să nu cheltuim din bancnotele de cinci lire până când nu eram siguri că Emmie nu păstrase lista cu seriile lor. S-ar fi putut ca ea să şi flecărit deja la poliţie că Sarek dispăruse. Dacă am fi pus bancnotele în circulaţie, şi ar fi fost depistate, atunci piesa s-ar fi terminat.

Ritei îi mai rămăseseră şase lire, şi eu le aveam pe cele douăzeci pe care Sarek era gata să mi le dea, şi pe care le găsisem în valiza lui. Dar amândoi trăgeam zdravăn la măsea şi banii se topeau rapid. La sfârşitul celei de-a opta zi ne mai rămăseseră doar două lire. Mă săturasem să mă ascund, mă săturasem de Rita, şi, în plus, mă săturasem de mine.

Am aşteptat să terminăm masa, şi am anunţat-o brusc:

— Mâine plec la Londra.

Tocmai îşi aprindea o ţigară, şi i-am văzut flacăra chibritului cum tremura, de parcă cineva îi scutura braţul.

— De ce?

— Trebuie să fac rost de bâni. În două zile o să fim lefteri.

— Şi cum ai de gând să faci?

— O cunoştinţă îmi, datorează cincizeci de lire. Mă duc să-l caut.

Nu-şi ascunse neîncrederea.

— O să te întorci seara, bineînţeles.

— Sper. Dacă n-o să-l găsesc, s-ar putea să mai întârzii. În orice caz, o să telefonez.

— Frank...

— Ce mai este?

— Îţi aminteşti ce ţi-am spus... Dacă mă înşeli...

— Oh! Termină! Ce te-a apucat? Doar n-o să-ţi închipui că mă duc la curve?

— Nu te sfătuiesc.

— Oh! La dracu'! Mă sâcâi de nu se poate. Şi hăndrălăul tău? Boris? Ce s-a întâmplat cu el, de fapt?

— De ce mă întrebi asta?

— Doar ca să mă asigur că nu dă târcoale prin împrejurimi. Tu îţi închipui că în permanenţă ascund în mânecă vreo gagică, de ce să nu-mi închipui şi eu că-l ascunzi şi tu pe dragul tău de Boris într-o mânecă?

— A murit, îmi declară ea, fără să mă privească.

— Bănuiesc că n-am decât să te cred pe cuvânt.

— A murit la Cairo, acum şase sau şapte ani.

— Ce-a păţit? L-ai otrăvit?

— Ce vrei să spui?

Îmi lansă o privire neliniştită. Am zâmbit.

— Glumeam. Acum să nu-mi spui că l-ai otrăvit de-adevăratelea.

— Nu spune tâmpenii!

— Bine... Bine... Nu mai face figura asta de Lady Macbeth.

— Oh! Taci.

Să mergi pe jos, coborând de-a lungul lui Picadilly; să te zgâieşti la vitrinele de lux; să admiri gagicile de lux în hainele lor de blană; să respiri din nou mirosul gazelor de eşapament, să auzi zgomotul circulaţiei; ce senzaţii minunate, după atmosfera calmă şi periculoasă de la „Patru Vânturi”.

Am intrat într-un bar din Jermyn Street, şi m-am tratat cu trei whisky-uri duble, în timp ce am citit ediţia de prânz din „*Standard*.”

Aveam timp berechet şi intenţionam să profit din plin. Numai că aveam nevoie de ceva marafeţi. Ieşind din bar, aveam doar o bancnotă de zece şilingi pe sufletul meu.

Apartamentul Nettei din Lannx Street, se afla deasupra prăvălioarei unui anticar. Am ajuns acolo fix la douăsprezece şi jumătate. Am aşteptat ceva la uşă. Apoi Netta mi-a deschis. Era îmbrăcată într-un pulover bleu deschis şi o fustă neagră. Părul blond şi buclat îi era legat la ceafă cu o panglică bleu. Era la fel de tentantă ca o cover-girl.

— D-ra Netta Garsten locuieşte cumva aici?

— Frankie! Oh! Frankie, iubitule!

— Ei. Ce mai faci, micuţo?

— Oh! Intră odată, Frankie. Te-am aşteptat întruna. De ce nu mi-ai scris sau telefonat, sau nu mi-ai dat un semn de viaţă oarecare?

Se agăţă de braţul meu ca şi cum s-ar fi temut că o să plec, şi mă târî în sufragerie.

— Am fost teribil de ocupat. Am vrut să-ţi scriu dar mă ştii… Ce mai, iată-mă. Şi dacă eşti şi dulcică, o să dorm la noapte aici.

— Întotdeauna sunt dulce, Frankie.

M-am aşezat. Mi s-a instalat pe genunchi, mi-a înlănţuit gâtul cu braţul, şi şi-a lipit obrazul de al meu. Am început să-i mângâi încetişor genunchiul prin ciorapul de mătase. Ştiam că-i place asta, la fel de mult ca şi mie.

— Ce-ai făcut tot timpul ăsta, Frankie?

N-aveam de gând să-i povestesc că omorâsem un bărbat, şi că-l aruncasem la fundul unui puţ. Efectul ar fi fost dezastruos.

— Nu mai am slujba aia, Netta.

— Oh! Frankie…

— Nu trebuie să te necăjeşti. Se mai întâmplă chestii de-astea. Sarek a plecat la Paris. Nu mai are nevoie de bodyguard, aşa că, deocamdată îmi cam fluieră vântul prin buzunare.

— Şi afacerea despre care mi-ai vorbit, Frankie… n-a mers?

— Nu, încă nu. Dar a rămas valabilă, Sarek trebuie s-o încheie la Paris. Cum o să fie totul gata, o să-mi iau partea. Trebuie numai să aştept.

Ochii ei mari şi albaştri se fixară asupra mea, uimiţi.

— Şi ce, te încrezi în el, Frankie? N-o să te tragă pe sfoară?

— Nici vorbă. El a avut ideea să mă bage în afacere. E vorba de cel mult o lună. După care, o să ne luăm zborul.

— Chiar vrei să mă iei cu tine?

— Sigur că da. Să nu crezi că totul o să fie ca pe roze, cum am crezut, dar poţi să fii liniştită, o să plecăm.

— Frankie…

— Ce-i micuţo?

— O să rămâi aici până o să se termine afacerea aia?

— Tare aş vrea, dar s-au bulucit treburile. Am ceva de făcut la Manchester, din care aş putea câştiga din gros. Trebuie să plec mâine.

— Ce anume, Frank?

— O chestie provizorie. N-o să înţelegi. Afaceri, ce mai.

— Frank, ai aerul îngrijorat. Nu-mi place asta.

— Nu sunt deloc îngrijorat... Ba da, de fapt sunt, Netta. Mă cam jenez să-ţi spun asta, dar ai fi dulce dacă mi-ai împrumuta nişte bani.

Se ridică în picioare şi mă privi drept în faţă.

— Păi iubitule, bineînţeles. Ştii bine că nu trebuie decât să-mi ceri. Ori de câte ori am vrut să te ajut, m-ai refuzat întotdeauna.

— Acum chiar că sunt lefter, dar asta n-o să dureze. O să ţi-i dau la sfârşitul lunii, Netta.

— Cât vrei, iubitule? Zece lire? Cred că am o bancnotă de zece lire în poşetă.

— Să fiu sincer, mi-ar trebui mai mult. Cincizeci de lire te-ar ruina, ce zici?

Luă un aer surprins.

— Trebuie să-i scot de la bancă.

— Dar îţi poţi permite asta, nu?

Am încercat să fiu glumeţ, dar nu m-am simţit deloc mândru de mine.

— Sau nu poţi să scoţi atâţia bani dintr-o dată?

— Ba da, Frankie. Nu-i nici o problemă.

— Dacă poţi, aş vrea să-i am cât mai repede.

Mi se ridică de pe genunchi.

— Hai acum la bancă, Frankie. Pe urmă o să luăm masa în oraş, după care o să ne întoarcem aici. Ce zici?

— Perfect. Diseară am putea să mergem şi la cinema.

Se aşeză ca să completeze cecul.

— Frankie...

— Da...

— Nu mi-ai vorbit niciodată de ea. Cum arată doamna Sarek?

I-am privit perplex capul blond. Părea foarte absorbită de completarea cecului, dar nu mă păcălea ea pe mine. Nu încetase să se gândească la soţia lui Sarek chiar de când îmi începusem slujba.

— E foarte corectă. Pare să fie soţia ideală pentru Sarek.

— E drăguţă, Frank?

— Probabil că a fost... acum vreo douăzeci de ani. Habar n-am.

— Oh! Atunci e în vârstă?

— E în floarea vârstei, micuţo; cincizeci de anişori bătuţi pe muche, şi o gropiţă în bărbie cu trei perişori drăgălaşi ca nişte paratrăsnete. E o şahistă de prima mână, şi îi place să discute filosofie. Sarek are aerul că o apreciază.

Uscă cecul cu o sugativă şi ridică ochii spre mine.

Am luat cu delicateţe cecul de pe masă şi l-am îndoit cu grijă.

— Hai să mâncăm.

După ce am ieşit de la cinema, am intrat într-un bar din Charing Cross Road şi am băut o bere. Încep întotdeauna cu o bere când se anunţă în perspectivă o noapte agitată. De la bere la gin, apoi whisky, şi iar la bere.

Ne-am mutat în continuare în alt băruleţ din Cambridge Circus şi am luat câte un gin.

— Ai mai văzut-o, din când în când, pe secretara lui, cum o chema... d-ra Pearl?

Nu mă aşteptam la întrebarea asta. Uitasem deja de Emmie. Nici măcar nu mă mai gândeam la Sarek, şi remarca asta, neaşteptată, a făcut ca amândoi să-mi revină în memorie şi să-mi strice tot cheful.

— Ascultă, micuţo. Nu vrei să schimbi placa? Să nu-ţi închipui că eşti şmecheră. Nici pomeneală de aşa ceva. Gândeşti ca o cizmă, şi asta mă enervează la culme. Ce mai tura-vura, vrei să-mi scoţi ochii fiindcă eşti geloasă pe d-ra Pearl şi pe băbătâia de nevastă a lui Sarek. Poţi s-o laşi

baltă. Ele amândouă nu mă interesează mai mult decât motanul ăla de-acolo; şi, chiar poate mai puţin.

— Scuză-mă: Frankie. Voiam doar să spun ceva, zău aşa.

— Ei bine! Dacă atât ai găsit să scoţi pe gură, atunci păstreaz-o pentru tine.

Mi-au trebuit trei rânduri de gin ca să-mi recapăt buna dispoziţie, dar de fiecare dată când ne opream din băut pentru a schimba localul, mă trezeam că Sarek mă urmărea în continuare.

— Frankie, nu mâncăm nimic? Mor de foame.

— Iată o idee bună. Unde mergem?

— Ştiu eu o bombă, la capătul lui Athens Street. Sunt prietenă cu patronul de-acolo.

— Vrei să spui că o să ne dea nişte chestii care nu sunt pe lista de bucate?

— Bineînţeles. O să ne dea nişte fripturi a-ntâia.

Nu minţise. Ne-am îndopat cu nişte fripturi formidabile. N-am mai băgat aşa ceva în mine de dinainte de război. Am mai luat şi nişte stridii şi un Bordeaux vechi de când lumea.

Mă simţeam în plină formă. Netta se distra la nebunie, îşi tot socotea ce avea să-şi cumpere pentru trusoul ei şi îşi făcea planuri pentru sejurul nostru la New York.

Nu auzeam un cuvânt din tot ce spunea. Înţepenisem pe scaun, cu o bucată de friptură în vârful furculiţei, la jumătatea drumului către gură. Un fior îmi străbătu şira spinării. Emmie.. Pearl tocmai intra. Arbora în continuare pana aia de fazan veştejită şi mantoul ei de iepure. Era însoţită de un mărunţel dolofan în haină neagră şi pantaloni cu dungi. Avea aceeaşi conformaţie ca şi Emmie şi îi semăna ca un frate, dar mai urâţel. Putea să fi fost chiar frate-său. Nu putea fi decât el. Cine altcineva ar fi acceptat să iasă cu ea?

— Ce ai? Frankie?

— Nimic.

— Eşti de-a dreptul verde.

— Gura!

Emmie şi frate-său se instalară la o masă, cam la vreo cincisprezece metri de noi. Le-am întors spatele, dar îi vedeam în oglindă. Netta se afla cu faţa la ei.

— Frankie, iubitule…

— Vrei să mă laşi în pace? Îmi vine să leşin. Asta o să se şi întâmple dacă o să continui să mă bârâi în loc să stai potolită.

— Bea un coniac, Frankie.

— Oh! Pentru Dumnezeu, tacă-ţi gura!

Emmie privea în jur, în timp ce fratele ei făcea comanda. Se întoarse spre noi, îi aruncă o privire Nettei, apoi ochii i se opriră asupra unei alte femei de la o masă învecinată cu a noastră. Începusem să sper că nu o remarcase pe Netta, când, privirea îi reveni brusc înapoi. Pe faţa ei adipoasă se întipări o expresie de surpriză totală. Am simţit cum un pârâiaş de sudoare îmi curgea de-a lungul tâmplei. Dacă o recunoştea pe Netta, fata din fotografie, fata cu care Sarek era bănuit că o întinsese, atunci o băgasem pe mânecă.

Netta înhăţă de mânecă un chelner care trecu pe lângă noi.

— Un coniac mare, vă rog, şi repede de tot.

— Nu vreau.

— Dar iubitule, arăţi groaznic.

Cred că chelnerul era de aceeaşi părere, întrucât reveni aproape imediat cu coniacul cerut. L-am dat pe gât dintr-o înghiţitură. Am avut impresia că beau apă.

— Hai să plecăm de-aici!

Ştiam că era periculos să ne mişcăm, dar mi-era o frică cumplită ca nu cumva Emmie să mă zărească şi să vină la masa noastră.

Tocmai începuse să mănânce. Îşi păstrase aerul surprins, dar părea că se concentrează asupra farfuriei.

— Chelner, nota!

— E ceva ce nu e în regulă, domnule?

— Nu, dar nu mă simt prea bine.

Mi-a făcut nota şi am plătit.

Nu trebuia neapărat să trec prin faţa lui Emmie. Masa ei era în spate. N-aveam decât să mă ridic şi să plec. Am luat-o pe Netta de braţ, şi am ajuns la uşă, dar am avut senzaţia certă că am fost remarcat. Mă frigea pe maţe să mă uit în spate, dar n-am îndrăznit.

Fusesem într-o dungă să ies cu Netta, şi încă şi mai şi, să mă folosesc de fotografia ei. Era aşa de atrăgătoare, că putea fi recunoscută oriunde.

Cum am ajuns afară, în întuneric, am fost cuprins de o asemenea panică, încât aproape că mi s-a făcut rău.

— Frankie, în fond şi la urma urmelor, ce ai?

— Vrei să mă laşi în pace, da sau nu?

Tocmai mă gândeam că lumea cade în plasă exact aşa, făcând o prostie de genul ăsta. Dar poate că Emmie n-a recunoscut-o pe Netta! Am încercat să-mi amintesc fotografia. Netta era goală puşcă şi părul îi cădea pe umeri. Tot timpul şi-l petrecea schimbându-şi coafura. În seara asta, purta o tocă din castor, iar părul îi era ridicat de la ceafă. Poate că temerile mele erau total gratuite.

Un taxi se apropie şi Netta îi făcu semn. A fost obligată să mă ajute să urc înăuntru. Şoferul nu se mişcă din locul său. Privea drept în faţă, pe strada întunecată, şi nu scotea o vorbă. Avea aerul că ne dispreţuieşte.

Pentru prima oară de când s-a întâmplat nenorocirea, l-am visat pe Sarek. Jucam şah, lângă puţ, sub un clar de lună. Tabla de şah se afla între noi, pe capacul metalic al puţului. Era îmbrăcat în pardesiul său infernal, care şiroia de apă, dar el nu părea să-şi dea seama de asta. Figura îi era acoperită de un bandaj, şi arăta oribil sub lumina palidă a lunii.

Conduceam de departe: îi luasem o tură, un nebun şi regina. Nu mai aveam de făcut decât o mişcare pentru a-i da şah-mat, dar tocmai înainte de a întinde mâna, răsună o lovitură în capacul de pe gura puţului.

— Nu-i da atenţie, spuse Sarek. E broasca. Vrea să iasă.

Loviturile deveniră din ce în ce mai puternice, până când piesele de şah începură să ţopăie pe tablă. Am simţit cum capacul se ridică uşor, după care a căzut cu zgomot, pentru ca apoi să se ridice din nou, şi dintr-o dată mi-am pierdut echilibrul şi, terorizat, am început să strig:

— N-o lăsaţi să iasă! N-o lăsaţi să iasă!

M-am regăsit în pat, ascultându-mi inima care bătea să-mi spargă pieptul, şi având încă urechile pline de propriile mele strigăte. Lumina se aprinse şi Netta mă luă de braţ.

— Frankie, iubitule! Oh! Frankie, ce ai?

Am căzut înapoi pe pernă, şiroind de sudoare.

— Am visat... un coşmar... Stinge lumina! Nu trebuia să beau berea aia.

— N-ai nevoie de nimic?

— Stinge-o odată!

Mă ascultă şi mă luă în braţe. Mi-era bine s-o simt alături de mine.

— Păreai aşa de înspăimântat. Frankie... Eşti sigur că n-ai probleme?

— Doar ţi-am spus că visam.

— Dormi, iubitule. În braţele mele, n-o să mai visezi.

Dar n-am închis ochii. Mi-era prea frică să nu adorm.

CAPITOLUL XVIII

Am urcat încet cele trei etaje, oprindu-mă de mai multe ori ca să-mi recapăt suflul. În dimineaţa asta gâfâiam uşor, iar inima îmi era într-o stare de plâns.

Ştiam că nu trebuia să mă duc s-o văd. Ştiam că fac o greşeală cumplită, dar crima atrage indiscutabil după sine gafe de genul ăsta. Făcusem deja câteva, una în plus sau în minus, nu mai conta.

De altfel, eram obligat s-o văd. Trebuia să ştiu dacă o recunoscuse pe Netta. N-aş fi ajuns să dorm şi să mă debarasez de teroarea care-mi mânca ficaţii, decât dacă mă lămuream de chestia asta. Mă hotărâsem ce să fac; dacă se arăta cât de cât bănuitoare, era limpede ca lumina zilei că o recunoscuse pe Netta, aşa că trăgeam linie. O ştergeam cu Netta şi cu banii pe care-i avea. Şi mai înainte ca Emmie să anunţe poliţia, am fi fost departe. Cel puţin, aşa mă gândeam eu.

Mergând de-a lungul culoarului, n-am mai auzit maşina de scris. M-am întrebat dacă o fi acolo. În spatele geamului ăla mat, ascultând zgomotul circulaţiei din stradă şi al avioanelor de deasupra oraşului, tot aşteptând un telefon de la Sarek.

Am pus mâna pe clanţă, am apăsat, şi am împins uşa.

Era acolo, aşezată lângă radiatorul electric, cu ochii aţintiţi pe fereastră. Era îmbrăcată în mantoul de iepure, iar picioarele ei minuscule se bâţâiau la câţiva centimetri de sol.

Biroul jalnic şi prăfuit era gol. Maşina de scris dormea în husa ei. Firma „Entreprises Modernes” se afla într-un punct mort. Fără activitate, fără scrisori de scris, fără telefoane de dat, nimic.

Întoarse capul şi mă privi.

— Aşadar, continui să fii fidelă firmei. Mă întrebam dacă o să te găsesc aici. Ce mai faci?

— Doreşti ceva?

Am privit-o cu atenţie. Din porii figurii ei clisoase nu transpira nimic. Chiar şi ochii ei mici, miopi erau văduviţi de orice expresie. Am înaintat un pas în cameră şi am închis uşa. Îmi venea să-i fac felul. La etajul ăsta se mai afla doar un singur birou, la capătul celălalt al culoarului. Puteam s-o omor, şi s-o las aici, în vizuina lui Sarek. Ar fi fost descoperită abia după săptămâni de zile. Dar îmi lipsea curajul să-mi înfig degetele în gâtul ei adipos. Şi, în loc să-i sălt deasupra şi s-o sugrum, m-am mulţumit s-o privesc ca un idiot şi să încerc să mă dau cât mai subtil.

— Sunt în trecere pe-aici, în amintirea vremurilor bune de altă dată, şi să te întreb dacă nu ai noutăţi. Nu cumva te-am văzut aseară cu iubitul tău?

— Tot ce e posibil.

— Nu m-ai văzut? Şi totuşi ţi-am zâmbit.

— Nu, nu te-am văzut..

Oare minţea? Imposibil de spus. Figura îi era de nedescifrat. Totuşi aveam impresia că n-o recunoscuse pe Netta. Altminteri nu şi-ar fi putut ascunde un licăr de triumf sau de ură. Începusem să respir ca lumea.

— Oricum, nu mi s-a părut că te plictiseai. Era frate-tău?

— Nu-ţi băga nasul unde nu-ţi fierbe oala.

— Din ce aluat oi fi făcută? Chiar nu poţi să ştergi cu buretele?

Privirea mi se opri pe birou.

— Aşadar, e adevărat?

— Ce?

— Acu câteva zile am întâlnit-o pe doamna Sarek. Mi-a spus că bărbatu-său a întins-o cu o altă gagică. Nu mi-a venit să cred.

— Nu te priveşte chestia asta.

În orice caz, nu negase.

— Poate. (M-am aşezat pe marginea biroului şi mi-am aprins o ţigară.) Orişicât, am lucrat aici, aşa că mă interesează cât de cât persoana lui.

Îşi păstră aerul încăpăţânat şi nu-mi răspunse.

— Nu cred că este foarte amuzant pentru tine să rămâi pe-aici, singură-singurică. Din ce trăieşti? Ţi-a lăsat ceva bani?

Buzele ei înguste i se strânseră.

— Nu mi-a lăsat nimic. Şi acum, te rog să pleci!

— Vrei să spui că după ce ai lucrat pentru el aproape zece ani, te-a plantat aici, fără să-ţi dea un bănuţ. N-o cred pe-asta în ruptul capului. N-am fost surprins să aflu că nu i-a lăsat nevesti-si nici o leţcaie, dar cu tine... e cu totul altceva.

Dintr-o dată deveni atentă.

— Cum adică? De ce e altceva?

— Păi nu ştii? Înainte să plece, s-au certat. I-am auzit cum se înjurau ca la uşa cortului. Sarek s-a prins că nevastă-sa era la fel de însărcinată ca şi mine. Era turbat de furie. După mintea mea, din cauza asta s-a şi cărat. Probabil că gagica ailaltă o să-i dea satisfacţie în privinţa asta.

Întoarse capul spre fereastră ca să-mi ascundă chipul, dar am văzut-o cum şi-a strâns pumnii.

— Doar nu te aştepţi să-l vezi întorcându-se, hm?

— Ba da, chiar aşa.

— Sper să nu fii dezamăgită! Poate că o să-ţi trimită o mică atenţie.

Nu reacţiona de fel.

— I-am spus doamnei Sarek, că, după mine, n-avea o para chioară. În fond şi la urma urmei, nu era decât un bişniţar, nu-i aşa?

De data asta, îi căzu tavanul în cap, aşa cum mă şi aşteptam. Se întoarse brusc, iar ochii ei mici şi miopi îi luceau de furie.

— Aici te înşeli amarnic. Era foarte bogat.

— Mă cam îndoiesc. Ce înţelegi prin „bogat”, în fond? Totul este relativ. Cât avea, de fapt!

— Asta nu te priveşte.

— Aşa mă gândesc şi eu. Nu este decât un bişniţar prăpădit. Şi este şi pe drojdie, fiindcă nu eşti în stare să-mi dai nici o cifră.

Roşi violent, iar bărbia începu să-i tremure.

— Este mai bogat decât ai putea să-ţi închipui vreodată!

— Asta nu spune mare lucru. Am toată viaţa înainte. Pot să pariez că n-are mai mult de două sute de lire capital.

— Are mai mult de cinci zeci de mii de lire. Şi mi-a promis zece mii de lire pentru toate serviciile pe care i le-am făcut. Şi pot să-ţi spun că mi-am dat toată osteneala. Fără mine, n-ar fi adunat niciodată toată averea asta.

Începuse să facă nazuri.

— Zece mii de lire! Şi n-am primit nici o leţcaie!

— Haide, nu te enerva. N-a putut pleca din ţară cu atâta bănet. Ştii unde se află banii, nu? De ce nu te serveşti singură?

Plângea, cu faţa îngropată în batistă.

— I-a luat cu el pe toţi! Băgase totul în diamante. Şi acum, pleacă!

Mi-am controlat respiraţia şi vocea cu cea mai mare dificultate. Îmi atinsesem ţelul. Încă un mic efort, şi aş fi aflat ceea ce voiam.

— Haida de! N-ar fi îndrăznit să treacă niciodată cu diamantele pe la vamă. Se speria şi de umbra lui. Indivizii de genul ăsta sar în ochi de la o poştă. O ştia foarte bine. Dacă l-ar fi prins, ar fi primit cinş'pe ani. N-avea tupeul să rişte o asemenea chestie.

— Atunci ce, crezi că era un amărât ca tine! schelălăi ea, sărirrd în picioare.

Trebuie să mă credeţi pe cuvânt că arăta hidos, cu faţa aia lucitoare şi ochii mici, înroşiţi de lacriţni.

— Ani de zile a tot cărat diamante la Paris. Le ascundea în nasturii de la pardesiu.

Am simţit cum pălesc şi am fost pe punctul de a leşina. Singura parte din haina aia pe care n-o verificasem, bineînţeles. Nasturii. Brusc, mi-am adus aminte de nişte nasturi mari din os, groşi, dispuşi în două rânduri câte trei atât pe faţă cât şi pe dos, şi câte patru pe fiecare mânecă.

— Nu-i prea rău! am zis pe o voce care părea ieşită din fundul unui tunel.

— Şi eu cred că nu era prost deloc. Şi acum, întinde-o! Nu vreau să te mai văd pe aici. Pleacă şi să nu te mai întorci!

— Foarte bine. Dacă ţii morţiş. (Am deschis uşa). În orice caz, îţi urez noroc, Emmie, am senzaţia că o să ai nevoie.

Am lăsat-o pe scaun, suspinând în continuare cu faţa în batistă.

Am intrat într-un bar din Shaftesbury Avenue şi am băut un whisky mare. Încă nu-mi revenisem din şoc, şi aveam nevoie să mă liniştesc ca să mă pot gândi.

Nu mai era timp de pierdut. Îmi trebuia neapărat un fel de ancoră mică şi vreo treizeci de metri de nailon de pescuit. Mai departe, trebuia să-i fac vânt Ritei de-acasă, să pescuiesc pardesiul, să-i scot nasturii şi să-i cos la trendul meu. Apoi trebuia să telefonez după un taxi ca să mă ducă la gară. Odată ajuns la Londra, aş fi zorit-o pe Netta să-şi facă bagajele, şi aş fi luat două locuri pentru avionul de New York.

Pentru mine a fost o baftă de necrezut că Emmie şi-a deşertat sacul. Dar mă îndoiam al naibii că din moment ce se convinsese de plecarea definitivă a lui Sarek avea să-şi dea drumul la gură.

M-am mai drăcuit încă o dată că-l expediasem în fundul puţului fără să-i controlez nasturii. Dar cu ceva ca o ancoră, aş reuşi să-l scot la suprafaţă. În orice caz, ar fi mult mai uşor decât s-o trimit pe Rita pe lumea ailaltă.

M-am hotărât să iau legătura cu Netta, fără să mai aştept nici o clipă, aşa că am sunat-o din prima cabină telefonică.

— Sunt eu, Frank…

— Oh! Iubitule…

— Lasă-mă Să vorbesc. Cred că afacerea e pe ţeavă, Ascultă-mă bine. Vrei să iei biletele de avion pentru New York? Ocupă-te de asta cât poţi de repede. Dacă am putea pleca poimâine, ar fi perfect. Vreau să o întindem în două sau trei zile, cel mai târziu.

Am auzit-o cum şi-a tras sufletul.

— Dar, iubitule...

— Fă ce ţi-am spus şi lasă prostiile.

— Foarte bine, iubitule, o să rezolv eu.

— Ia biletele. O să-ţi dau eu banii. O să te sun mâine, să văd ce-ai făcut. Dacă n-o să fie locuri în avion, o să luăm vaporul. În orice caz, trebuie neapărat să plecăm înainte de sâmbătă.

— Frank! Sper că nu s-a întâmplat nimic... Vreau să zic... nu ai probleme?

Am rânjit în sinea mea. Cuvântul „probleme” era un eufemism încântător.

— Nu-ţi complica viaţa. Totul e în regulă. Numai că atunci când iau o hotărâre, devin nerăbdător.

— Dar te-ai hotărât aşa... brusc!

— Vrei să pleci cu mine, da sau nu?

— Bineînţeles că da, Frank.

— Atunci fă ce ţi-am spus, şi termină, da? N-am nici o clipă de pierdut. O să te sun mâine.

Şi cu asta, am închis.

Am ajuns la „Patru Vânturi” către ora trei. N-a venit să-mi deschidă bariera, şi nici n-a apărut când am intrat cu maşina. Era greşeala mea. Uitasem s-o sun. Era mai mult decât ar fi trebuit ca s-o înfurii şi să-i trezesc bănuielile. Am deschis uşa şi am intrat în salon. Stătea ghemuită pe canapea, cu ochii fixaţi asupra focului, şi cu faţa de piatră.

— Mă întrebam dacă te vei întoarce.

— Să nu începem să ne certăm. Am încercat să te sun, dar n-am avut noroc. E culmea, dar când vrei să dai un telefon din Londra nu poţi să găseşti unul liber.

— Minciunile tale nu rezolvă nimic.

— Nu mint. Nu mai fii aşa de susceptibilă!

Mi-am scos trenciul, mi l-am aruncat pe speteaza unui scaun, şi m-am aşezat în faţa ei.

— Am încercat să fac rost de nişte parale. Ştiam foarte bine că trebuie să-ţi telefonez. Îmi pare rău că n-am făcut-o, dar nimic n-a mers cum aş fi vrut, şi de fiecare dată când voiam să te sun, nu găseam vreun telefon liber.

— Să înţeleg că te-ai întors fără un ban?

— Cam aşa ceva. Nu l-am găsit pe tipul ăla pe care mă bazam. L-am aşteptat până la miezul nopţii. M-am întors şi în dimineaţa asta; dar n-a venit. Cred că se fereşte de mine, ştiind ce vreau de la el.

— Deci ai venit cu mâinile goale? Aşa-i?

— Da.

M-a răsplătit cu un mic rânjet dispreţuitor.

— Nu prea ai fost drăguţ cu ea dacă te-a trimis la plimbare.

— Ah! Termină! Pentru Dumnezeu! Nu poţi să te gândeşti şi la altceva? Suntem în găleată, nu înţelegi?

Se ridică brusc.

— Secătură ce eşti!

I-aş fi altoit una să mă pomenească, dar ştiam că nu este cea mai bună metodă.

— Rita, ascultă, fii înţelegătoare, te rog. Ştiu la ce te gândeşti. Îţi faci nervi de pomană. Îţi dau cuvântul meu că nu s-a întâmplat nimic de genul ăsta. Tot timpul n-am făcut nimic altceva decât să alerg după parale.

— Şi noaptea la fel?

— La dracu'! Dacă nu poţi schimba placa, atunci nu mai scot o vorbă.

Rămase pe loc, fixându-mă, dar am fost în stare să-i suport privirea, aşa că după câtva timp, şi-a dat seama că n-o să ajungă nicăieri.

— Dacă vreodată o să aflu…

— Da, da. Ştiu. Mi-ai mai spus-o. Ce facem cu banii?

— Trebuie să dăm drumul la bancnotele alea de cinci lire. Ar fi trebuit să le iei cu tine la Londra.

— Eşti nebună. Asta-i ultimul dintre lucruri. Vreau mai întâi să fiu sigur că Emmie n-are lista cu serile. Poţi intra la puşcărie pentru mult mai puţin decât asta.

— Atunci, scoate-l din puţ şi vezi dacă nu are diamantele la el. Ce te împiedică să faci una ca asta?

— Nu vreau să mă înham la asta netam-nesam. Gândeşte-te şi tu niţel. O să fie o treabă nasoală de tot să-l scot de-acolo. Ascultă, Rita, tu poţi să lămureşti povestea asta cu diamantele.

— Nu zău?

— Ba chiar aşa. Te duci mâine la Emmie. O aiureşti tu. Îi spui că ai rămas fără un sfanţ. Întreab-o ce poţi să faci, şi dacă Sarek i-a lăsat ceva. Încearcă s-o tapezi. Poate o să vorbească. Spune-i că l-ai văzut punând bancnote de cinci lire în pardesiu, şi întreab-o dacă ştie ceva.

Mă măsură din cap până-n picioare, o clipă lungă de tot.

— Bine. În fond, s-ar putea să fie o idee.

Mai târziu, în timpul serii, am urcat în camera mea să iau ultimul pachet de ţigări. Am deschis sertarul, şi dintr-o privire, mi-am dat seama că fusese răscolit. Le-am deschis şi pe celelalte. Toate fuseseră controlate. M-am uitat prin cameră. O slăbiciune care se accentua punea stăpânire pe mine. Am încuiat uşa cu cheia, m-am apropiat de pat, şi am ridicat colţul saltelei.

Aici ascunsesem pumnalul; pumnalul cu care îl omorâse pe Boris. Mi-am vârât braţul în despicătura pe care o făcusem în pânză. Degetele mi se înfundară printre ghemotoacele de lână, din ce în ce mai febril. Pumnalul dispăruse.

CAPITOLUL XIX

Am sperat că o să ia trenul de opt şi cincizeci şi cinci, dar mi-a spus că şi ăla de unsprezece şi un sfert a destul de devreme. Avea de gând să se ducă direct la birou şi să se întoarcă imediat ce ar fi vorbit cu Emmie.

— N-are rost să ajung acolo prea devreme, mi-a spus.

Am aşteptat-o să plece, fierbând de nerăbdare. Nu prea aveam mult timp la dispoziţie pentru a recupera pardesiul.

Nu părea deloc grăbită să plece. S-a ocupat de păsări, a curăţat coteţul gâştelor, a făcut patul, a şters praful prin salon, a spălat vasele după micul dejun. Acele ceasului se învârteau, iar nerăbdarea mea creştea.

— Dacă nu vrei să pierzi trenul, ar fi bine să te pregăteşti.

— Pari grăbit să mă vezi plecată.

S-a oprit din râşnit cafeaua şi m-a privit răutăcios.

— Mai am încă o oră.

— Sunt grăbit. Nu ţi-o ascund. Dacă Emmie…

— Lasă-mă în pace!

Am intrat în hambar şi am început să sparg lemne. Aş fi înnebunit, dacă nu făceam nimic. Îmi ştergeam fără încetare sudoarea rece care mi se prelingea pe tâmple, şi îmi simţeam stomacul drept în gât. Mă obseda Sarek, care putrezea la fundul celor treizeci de metri ai puţului. Şi dacă ancora îl agăţa pe el, în loc să agaţe pardesiul?

Pe la unsprezece fără douăzeci, ieşi din casă, îmbrăcată în haina de blană şi pantalonii ei cei negri. O eşarfă verde îi lega părul arămiu. Era arătoasă, nici nu încăpea vorbă. Cum se aranja un pic, cum îţi lua ochii, dar acum eram în temă cu şmecheriile astea. Mi-era frică de ea, şi nu prea-ţi vine să te culci cu o femeie de care ţi-e frică. Tot ceea ce voiam era s-o ştiu plecată adică dispărută definitiv din orizontul meu.

Am ieşit din hambar să-i deschid bariera.

— Probabil că o să mă întorc cu trenul de trei fără un sfert.

Abia îmi lăsa cinci ore.

— Du-te, Rita. Descoase-o!

Făcu contactul şi porni motorul.

— Contează pe mine. (Îmi lansă un surâs veninos). Încearcă să fii cuminte cât lipsesc.

Am reuşit să-i zâmbesc şi eu.

— Nu prea am ce prostii să fac aici.

— Trebuie să vină lăptarul. Şi măcelarul. Să nu iei decât o fărâmă.

Am simţit cum mi s-au încleştat fălcile, numai că ea nu mă privea. Uitasem de furnizorii ăştia blestemaţi. Lăptarul venea pe la unsprezece şi jumătate şi măcelarul pe la două.

— În regulă. Atunci, baftă, Rita şi pe curând.

Pe curând. La dracu', adică să nu te mai văd niciodată.

— La revedere, Frank.

La revedere. De acord, într-o altă viaţă, poate mai bună.

Demară brusc pe alee. Am auzit-o cum a schimbat în a treia când a trecut de porţile de la intrare. Zgomotul motorului se pierdu în depărtare. M-am năpustit în hambar unde ascunsesem ancora cumpărată de la Londra. Îmi mai rămăsese o jumătate de oră până la sosirea lăptarului.

Puteam începe operaţiunea. Am luat ancora şi firul de nailon şi am dat ocol casei pentru a ajunge la puţ. Era prima oară când veneam acolo de când îl aruncasem pe Sarek. Am rămas o clipă nemişcat, privind fix. Mă lua cu frig, şi nu mă simţeam deloc în apele mele.

Continuam să mă întreb cum naiba o fi arătând acolo, la fundul apei, când deodată, mi-am zis că poate sârma o fi alunecat, şi că pluteşte la suprafaţă.

Am pus ancora şi nailonul lângă puţ, şi am ridicat capacul. Mâinile îmi erau umede şi tremuram ca o frunză. Din puţ îmi răbufni în faţă o duhoare de aer împuţit. Îngreţoşat la culme, m-am aplecat deasupra găurii ăleia ţinându-mi respiraţia. Suprafaţa apei întunecate ca de

sticlă, reflecta crengile arborilor de deasupra mea. Broasca era tot acolo. Plutea pe spate, cu burta galbenă, umflată ca o minge de tenis, şi cu labele înţepenite, moartă de-a binelea. Aproape că m-am înfricoşat, de parcă l-aş fi văzut pe Sarek. Chiar şi moartă, m-a făcut să mă gândesc la un fel de santinelă care păzea cadavrul din fundul puţului.

Trebuia s-o scot de acolo. Nu puteam începe manevra cu dihania aia moartă plutindu-mi sub nas, iar gândul că trebuia s-o ating, mă îmbolnăvea, pur şi simplu.

M-am întors în casă. Trebuia să beau ceva. Ştiam că pierd minute preţioase, dar dacă n-aş fi dat nimic pe gât, n-aş fi fost în stare să mă apuc de treabă.

Pe fundul unei sticle de gin mai rămăseseră două degete. Le-am înghiţit într-o secundă, fără să simt nimic. Am mai descoperit în bufet o altă sticlă, în care mai erau, tot aşa, vreo doi centimetri de lichid. L-am înghiţit şi pe-ăla. Am luat o mătură din dulapul din bucătărie, şi în clipa în care mă pregăteam să deschid uşa din spate, am auzit camioneta lăptarului. Cu sufletul la gură, am ascultat, fără să mişc. Plecă. M-am dus să iau laptele de pe barieră. Apoi am dat din nou ocol casei, cu mătura în mână. Cu un genunchi pe marginea puţului, am băgat încetişor mătura în apă. Broasca se deplasă spre perete. Am încercat s-o prind între paie, dar la fiecare încercare, se înfunda un pic în apă. Până la urmă, dispăru de tot. Am aşteptat, dar n-a mai apărut. Duhoarea puţului mă făcea să vomit, şi aveam impresia că la fiecare mişcare a măturii, putoarea se accentua. M-am hotărât să las naibii broasca unde se afla, şi să folosesc ancora. Avea vârfurile ascuţite ca nişte pumnale. Erau în total cinci, separate între ele cu câte două tije de oţel. Am legat un capăt al nailonului de cârligul ancorei şi am lăsat-o uşurel să cadă în apă. Era destul de grea, şi se înfundă rapid.

— Bună ziua, prietene. Ce meştereşti acolo?

Am sărit înapoi, tremurând din cap până-n picioare. Mi-era aşa de frică, încât nici măcar n-am încercat să văd cu cine am de-a face.

— Ce miros neplăcut. Ia spune-mi, nu crezi că ar trebui să faci ceva să nu te-mbolnăvească?

Am întors încet capul, şi am privit peste umăr: era acolo, la câţiva metri de mine. Gulerul său mi se părea neobişnuit de alb în soarele palid al iernii.

— Sper că nu te-am speriat? Am sunat la uşă, dar nu mi-a răspuns nimeni.

N-am scos o vorbă. Eram incapabil de aşa ceva. Îmi simţeam limba încleştată în gură, ca o bucată de piele uscată.

— Ţi-a scăpat ceva înăuntru?

Trebuia cu orice chip să-i răspund. Am deschis gura. Am închis-o, am redeschis-o şi am reuşit să îngăim:

— Da.

— Să ştii că trebuie să ai grijă. Mirosul ăsta este dăunător. Dintr-o apă ca asta ai putea să faci febră tifoidă. Pot să te ajut cu ceva?

— Mulţumesc. Nu-i nevoie.

Începuse să se simtă în plus. Calmul meu nu i-a prea plăcut.

— Deci totul e în regulă, da?

M-am ridicat în picioare.

— Da. M-ai luat prin surprindere, asta-i tot.

— Da, îmi dau seama, scuză-mă. Am greşit. Chiar nu-mi închipuiam să te găsesc aici. Apropo de apa asta; nu m-ar mira să se fi înecat aici vreun câine. Îmi amintesc că atunci când eram la Nairobi, un cal căzuse într-un puţ. Un puţ mult mai mare ca ăsta. Bineînţeles. Eram pe-acolo. Săracul animal se urcase pe capacul puţului, care s-a prăbuşit cu el. N-o să uit niciodată cum a căzut. Şi, culmea, un prieten de-al meu a fost martor la o întâmplare similară în Patagonia. Mi-a spus că au reuşit să scoată calul: bineînţeles, au trebuit să-l omoare.

Rămăsesem pe loc, nemişcat, ca un manechin, pe jumătate sufocat de inima care bătea să-mi spargă pieptul, incapabil de cea mai mică reflecţie, şi cu spiritul golit de o panică terorizantă.

Veni lângă mine, şi se aplecă deasupra puţului.

— Să mă ierte Dumnezeu, dar văd o broască. Ce exemplar uriaş! Asta-i undiţa ta?

Înainte să pot face eu vreun gest, îmi luă nailonul din mână şi-l scutură rapid.

— La naiba! Cred că am agăţat ceva. Drace. Câta mai greutatea!

I-am smuls firul din mână. Atingerea pielii mele reci şi umede îl surprinse, fiindcă sări brusc înapoi.

— Ce vrei?

Vocea mi-era la fel de umană ca cea a unui ventrilog.

— Poftim?

— Ce vrei? Sunt ocupat. Nu-ţi dai seama?

— Ba da, sigur. Ce ţi-a scăpat acolo? Ceva greu, normal. Pot să te ajut s-o scoţi?

— Nu. O să mă descurc şi singur. E un sac cu cartofi. Spune-mi ce vrei, în fond?

— Păi… voiam s-o văd pe doamna Sarek!

— Domnul şi doamna Sarek sunt la Paris.

— Zău? Mi s-a părut că am văzut-o dimineaţă, prin sat, în maşină.

— Se ducea la aeroport.

— Ce frumos trebuie să fie Parisul iarna. Îmi amintesc că episcopul îmi spunea că…

— Nu ţin neapărat să aflu ce-ţi spunea episcopul. Sunt ocupat.

— Oh! Foarte bine… nu vreau să te deranjez.

— La revedere. O să-i spun doamnei Sarek că ai venit.

— Eşti foarte amabil. N-am avut niciodată norocul s-o găsesc acasă. De fapt voiam s-o întreb dacă n-ar consimţi să facă o donaţie pentru instalarea orgii. Mi-ar părea tare

bine dacă aş putea să-i spun despre planurile noastre. Intenţionam să…

— Am pierdut destulă vreme flecărind. Scuză-mă. La revedere.

Luasem un ton certăreţ. Era mai tare ca mine.

— Dar n-are rost să ridici tonul de maniera asta!

— Oh! Întinde-o odată!

— Dar, prietene…

— La naiba! Ai de gând s-o ştergi?

Eram la un pas să nu-i sar în cap, şi cred că-şi dăduse seama de asta, fiindcă se albise. Bătu în retragere cu un pas rapid; cu umerii încovoiaţi, fără să privească în urma sa.

L-am urmărit cu privirea până la porţile de intrare şi l-am văzut cum s-a îndepărtat. Avea aerul îmbătrânit şi speriat. Cum a dispărut, m-am pus pe treabă.

Ancora ţinea bine. Pisălogul ăsta o agăţase de ceva care refuza să se mişte. Am încercat în zadar mai bine de-o oră să-i degajez ţepii, şi începusem să-mi pierd capul. Scuturam din toate puterile firul care-mi tăia degetele, dar fără nici un rezultat.

Oare cadavrul lui Sarek se găsea la capătul nailonului? Mi-am şters sudoarea care-mi curgea peste ochi şi am reînceput să trag. Nimic. Am tras cu forţă, variind înclinarea firului. De data asta, eram sigur că era vorba de Sarek. Pardesiul n-ar fi cântărit atât. Brusc, am renunţat. Nu puteam să-l scot la suprafaţă. Nu eram în stare să-i văd figura… Am rămas aşezat pe marginea puţului, întrebându-mă ce-o să fac. Trebuia să eliberez ţepii ancorei pentru o nouă încercare. Am tras de fir cu zvâcnituri. Dar probabil că ţepii se prinseseră bine de tot. Metoda cea mai rapidă era de a-l scoate la suprafaţă şi de a elibera ancora, dar refuzam o asemenea soluţie.

Preferam chiar să renunţ la diamante.

Am apucat din nou firul, şi l-am scuturat brutal, feroce. Apoi am repetat figufa, înjurând, trăgând, smucind, înfigând

ţepii tot mai mult, în speranţa că bucata în care se prinseseră va ceda.

Nu-mi dau seama exact cât timp m-am îndârjit: cel puţin o jumătate de oră.

Cu piciorul proptit de peretele puţului, am mai smucit o dată frenetic, disperat, şi dintr-o dată, cârligele se eliberară. Le-am simţit degajându-se încetul cu încetul, şi m-am cutremurat gândindu-mă la ce-ar fi putut rămâne agăţat de ele. Probabil că-l sfâşiaseră de-a binelea.

Dar n-aveam de gând să mă opresc. Am înlăturat ancora cu o mişcare bruscă, şi am ghidat-o cu grijă către fundul puţului, cu muşchii încordaţi să-mi plesnească.

Dintr-o dată, ancora se atinse de ceva. Am tras într-o parte, la noroc. Firul se mişcă, dar ancora rămase imobilă. Am scuturat de fir încetişor: de data asta, cârligele se agăţară. Am tras cu putere. Cârligele se înfundară mai mult. Să fie oare pardesiul? Am tras. Ancora se ridică. Firul se întinse. Am continuat să trag încet, progresiv. Operaţiunea mi-a luat câteva minute bune. Firul, ud se încolăcea la picioarele mele. M-am aplecat înainte, aţintindu-mi ochii asupra apei negre, vălurite, aşteptând să văd, în sfârşit, ancora ieşind.

Încă zece metri de fir şi am văzut-o. Exact sub suprafaţa apei.

Da, era chiar pardesiul.

Pendula de deasupra şemineului arăta două şi cinci minute. Nasturii erau răsfiraţi pe masă, doisprezece mari şi opt mai mici. Bucăţile de pardesiu zăceau într-un colţ al şemineului sub forma unei grămezi puturoase, îmbibate în apă. Simţeam că în curând o să dau în primire. Îmi clănţăneau dinţii în gură iar mâinile îmi tremurau în aşa hal încât n-am reuşit să-mi aprind ţigara care-mi tresălta între buze.

Până la întoarcerea ei mai aveam vreo două ore. Încă mai era mult de făcut, dar înainte de orice, muream să văd diamantele. Aplecat deasupra mesei examinam nasturii.

Am apucat unul, dar mâinile mi-erau aşa de şontoroage, că abia puteam să-l ţin.

Am luat cleştele de spart nuci din sertarul bufetului. Am pus nasturele între cele două fălci, am apăsat, dar nasturele alunecă şi se rostogoli sub masă.

M-am pus în patru labe mormăind de zor, l-am căutat, l-am cules şi l-am pus pe masă.

Din nou am încercat să sparg nasturele cu cleştele pe care-l ţineam strâns în palmă. Nasturele trosni. Bucăţile mi se lipiră de pielea umedă. Le-am privit: nici urmă de diamant.

Am luat un alt nasture şi l-am spart: tot nimic.

Năpădit de o furie şi o spaimă crescânde, am zdrobit toţi nasturii, până la ultimul.

Pe masă se aduna o grămăjoară de bucăţele de os, dar nici un diamant. Nici măcar un briliant, cât de mic, pentru a compensa orele terifiante pe care le petrecusem pescuind grozăvia aia.

Trebuia s-o întind de-aici, fără să mai pierd nici o clipă. Emmie mă dusese cu preşul. Eram ultimul papagal. Acum îmi dădusem seama. Probabil că a bănuit că i se întâmplase ceva lui Sarek. De ce să-mi fi spus ea că diamantele se aflau în nasturi, dacă nu ca să mă prindă în cursă şi să mă facă să scot la iveală pardesiul? Fiindcă precis bănuiesc că Sarek se găsea în acelaşi loc cu haina lui cu tot.

Nu mai aveam nici o clipă de pierdut. Putea să apară aici, din clipă-n clipă, cu poliţia.

Am urcat la etaj, sărind treptele câte patru, şi am început să-mi azvârl lucrurile în valiză. Trebuia să risc să schimb bancnotele alea de cinci lire: din moment ce treceam graniţa, înainte de a se afla de provenienţa lor, restul nu mai conta. Trebuia musai să le schimb. Erau singurii bani care-mi rămăseseră.

Mi-am închis valiza în culmea agitaţiei, când în spatele meu o treaptă trosni. M-am întors brusc. Rita stătea în

pragul uşii. Zâmbea. Un mic zâmbet feroce, care-i ridica în sus colţurile gurii. În mâna dreaptă ţinea pistolul lui Sarek: îl îndreptase spre pieptul meu.

— Bună, Frank.

Am vrut să-i răspund, dar n-am găsit nimic de spus s-o fac să nu tragă.

Ştiam că o să tragă, citisem asta în ochii ei verzi şi implacabili.

— Nu mişca. Am să-ţi spun ceva. Te-a jucat în foi de viţă, Frank. N-am putut rezista tentaţiei de a te vedea pescuind pardesiul. Ţi-a spus că se găseau în nasturi, nu? Şi tu te-ai gândit că o să pui mâna pe ei şi o să mă laşi cu ochii în soare, aşa-i? Trebuia s-o cunoşti mai bine pe Emmie; şi, de asemenea, şi pe mine, ca să-ţi poţi închipui că o să te las s-o ştergi. Ştiam că numai la asta te gândeai. Prea erai grăbit să mă vezi plecată. Am lăsat maşina la trei sute de metri de aici, şi m-am întors să te văd la treabă. Puteam să te scutesc de tot chinul ăsta, dar mi-am spus că, după tot ce s-a întâmplat, merita să te las să te amuzi pentru ultima dată.

— Ascultă, Rita.

— Taci, Frank, şi nu mişca! Diamantele sunt la mine. M-ai auzit? Eu le am. Le-am găsit aseară în salteaua ta. Erau ascunse în mânerul pumnalului. E pumnalul meu. Ştiam că mânerul era scobit şi că se deşuruba. Ştiam că diamantele puteau fi ascunse acolo, dar n-am vrut să-ţi spun de pumnal, Frank. Nădăjduiam să pun mâna pe el înaintea ta.

Mi-am umezit buzele uscate.

— Bine, atunci nu mai sunt în combinaţie, Rita. Poţi să le păstrezi. N-o să te mai bat la cap cu asta…

— Nu, tu n-o să mă mai baţi la cap, Frank, fiindcă o să-l întâlneşti în fundul puţului. M-am întors special pentru asta. Te-aş fi lăsat să pleci, dacă n-ai fi găsit pumnalul ăsta. L-aş fi omorât, tocmai fiindcă deţinea proba asta. Bănuiesc că te gândeai ca el, să mă ai la mână? O să-i ţii companie, Frank…

Câteva lovituri violente zguduiră uşa din spate. Rita tresări şi aruncă o privire peste umăr. Am ţâşnit înainte, i-am aruncat pistolul din mână, şi am prins-o. Se zbătea în toate părţile şi muşca în gol. Timp de-o clipă, ne-am luptat ca nişte disperaţi. Apoi reuşi să-şi elibereze o mână, pe care şi-o duse la spate. Am încercat s-o prind de încheietură în clipa în care se pregătea să mă înjunghie. Lama devie, spintecându-mi mâneca de la haină, şi o durere ascuţită mă fulgeră în braţ. Am îmbrâncit-o violent, de-a zburat prin cameră. Ne-am privit fix. Sângele îmi curgea de sub mânecă şi pica pe podea din vârful degetelor.

— Acum e rândul meu, Rita. E măcelarul. L-ai uitat? El este. N-ai fost chiar aşa de ageră.

Am fentat brusc spre dreapta. Pumnalul porni spre mine; m-am înălţat pe vârfuri şi am apucat-o de încheietura mâinii. I-am răsucit braţul, obligând-o să se răsucească şi i-am băgat genunchiul în spate. Pumnalul căzu pe podea, şi i-am tras un picior.

Încercă să-mi pună piedică, dar prevăzusem figura asia. M-am agăţat de ea, şi ne-am prăvălit amândoi la podea. Se zvârcolea şi dădea din mâini şi picioare ca o apucată, dar o ţineam ţintuită. Aveam senzaţia că prinsesem o viperă.

I-am dat drumul la mână, am întors-o pe spate, şi înainte să se poată agăţa de mine, i-am întins mâinile şi i le-am fixat cu genunchiul.

Îşi dădu seama că aşteptase prea mult ca să mă mai poată înjunghia. Teroarea îi invadă privirile; deschise gura să urle. Am prins-o de gât cu amândouă mâinile şi am făcut-o să-şi înghită strigătul.

— N-o să fii singură, acolo jos, Rita, i-am spus rânjind. Cu bărbatu-tău şi cu broasca aia, o să ai o companie excelentă!

Se albăstri. Iar limba i se ivi printre dinţi. Nu mai era deloc, drăguţă. Mi-am înfundat degetele în gâtul ei; degetele mari se izbiră de trahee.

Am auzit imediat paşi grăbiţi pe scară, şi dintr-o dată, uşa sări din ţâţâni. Am lăsat-o pe Rita şi-am înhăţat pistolul, dar un picior îmi zdrobi brutal palma.

Camera se umplu imediat de poliţai.

Stăteam unul lângă celălalt pe canapea.

Doi poliţişti ne supravegheau în picioare, în spatele nostru. Un tip în civil stătea plantat în faţa focului. Emmie plângea lângă fereastră; figura ei învineţită şi adipoasă era scăldată în lacrimi.

Iar noi stăteam amândoi acolo, fără să scoatem vreo vorbă. Aşteptam să-l scoată din puţ. Împotriva noastră nu putea exista nici o acuzare, atâta timp cât nu l-ar fi pescuit. Aşa că aşteptam. Toată lumea tăcea. Doar ticăitul pendulei de deasupra şemineului şi trosnetul lemnelor din toc tulbura liniştea.

Pe masă stătea pumnalul, şi lângă el se aflau opt dintre cele mai frumoase diamante pe care le văzusem vreodată. Omorâsem pe cineva din cauza lor. Mi-am riscat viaţa pentru ele, şi acum, nu îndrăzneam să le privesc pentru a doua oară.

Suspinele înfundate ale lui Emmie mă enervau. Începuse să plângă de când recunoscuse pardesiul, şi de atunci nu se mai oprise.

Se scurgeau clipe lungi. Am auzit o voce strigând în grădină. Tipul în civil făcu o mişcare contrariată.

Urmă o linişte apăsătoare, apoi uşa se întredeschise, şi un poliţai intră fără zgomot. Avea un aer verde.

— Şefule, vreţi să veniţi o clipă?

Tipul în civil ieşi din cameră, urmându-l.

Ştiam că aşteptarea noastră luase sfârşit.

SFÂRŞIT

CUPRINS

CAPITOLUL I.....2
CAPITOLUL II.....8
CAPITOLUL III.....16
CAPITOLUL IV.....28
CAPITOLUL V.....38
CAPITOLUL VI.....48
CAPITOLUL VII.....56
CAPITOLUL VIII.....70
CAPITOLUL IX.....81
CAPITOLUL X.....89
CAPITOLUL XI.....102
CAPITOLUL XII.....111
CAPITOLUL XIII.....120
CAPITOLUL XIV.....129
CAPITOLUL XV.....140
CAPITOLUL XVI.....152
CAPITOLUL XVII.....162
CAPITOLUL XVIII.....172
CAPITOLUL XIX.....180

EDITURA

SERIE NOUA

Încă o dată, îmi venea să urlu. Dacă îl omorâsem, înţărcasem bălaia. Trebuia să opresc maşinăria şi s-o ascund. Era singurul lucru care conta. Mai rămăseseră încă patru gloanţe. M-am răsucit pe-o parte şi m-am repezit spre uşă, în momentul în care se auzi a cincea împuşcătură.

Lei 1100